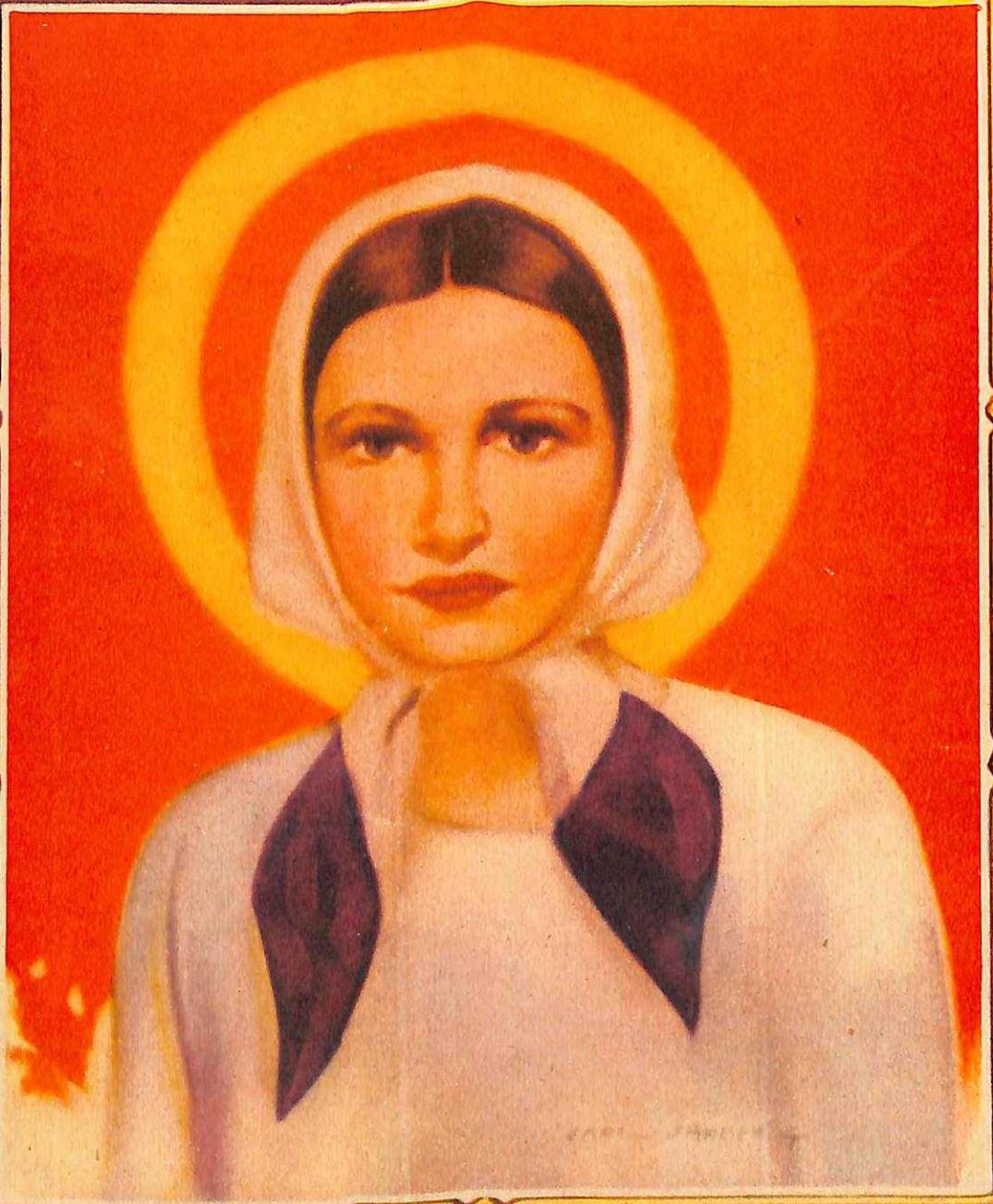

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 620

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
"Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ τῶν ΕΠΑΙΤῶΝ."

Εβδομάς

Προέξτε

Μιά εικόνα

ΕΤΟΣ ΙΒ ΤΕΤΑΡΤΗ, 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 'Αριθ. 620

Επίκαιροι στίχοι

Ράδιο - «Εβδομάς»

(...δροσιά όλιγη έφ' ήμάς!)

Αθήναι

Έδω συνεωρτάσαμεν έπέτειον μεγάλην, πλην νέον κύμα καύσωνος μάς ταλανίζει πάλην (Αυτή ή ζέστη, φίλοι μου, δεν έχει γιατρεία - ήτοι δεν έχει ίασιν - κι' όλοι μας κινδυνεύομεν να πάθωμεν ήλιασιν). Έν τούτοις κυκλοφόρησαν στο δρόμο οι 'Αθηναίοι άδιακρίτως όλοι τους, και γέροντες και νέοι, ν' άποθαυμάσουν με χαρά κι' έν πλήρει εύτυχία τας καλλονάς που έστειλεν έδω ή έπαρχία: Σπητές και λιγερόκορμες, πολλές με τά τσεμπέρια τους κουνούσαν χαριέστατα τά παχουλά τά χέρια τους κι' είχαιε τόσο σέξ-άπηλ και τέτοιο τό χατήρι πούσαν κορίτσια να τά πιήσ μεσσα.. εις τό ποτήρι!

Πειραιεύς

Έδω κάποιος όνόματι νομίζω Μπολοσάκης άγρίως συνεπλάκη χθές μετά του Ι. Λάκου, με άποτέλεσμα φρικτόν να πληγωθή πλειστάκις παρά του Λάκου, φίλτατοι, του μηδαμώς.. άκκάκου!

Ήτοι ό Λάκος φαίνεται στο... καλαμπούρι τώρριξεν κι' ώς Λάκος... λάκκον ώρυξεν!

Βαρσοβία

Ο πόλεμος νομίζομεν θα γινη ώρισμένως κι' ήμεις τον περιμένομεν μετά χαράς κι' άσμένως! Έγκαίρως άντελήφθημεν μπαροτσι πώς μυρίζε και ότι μάς έβάλανε πολλοι στο μετερίζι γι' αυτό κι' ώχυρωθήκαμε ώς τό Τομπονέκ μας, γιατί τά... έμυρίσθημεν τά πάντα με τό... Μπέκ μας!

Αδης

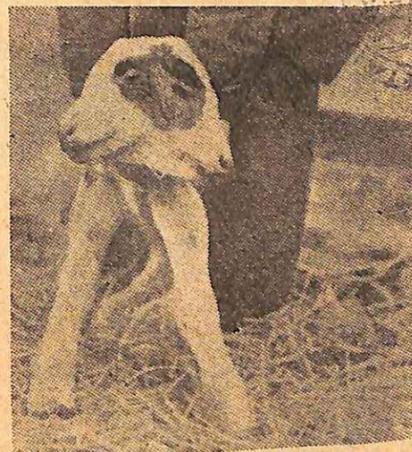
Έί Ψίι, έτρελλαθήκατε λοιπόν έσεις στη γη, τί διάβολο στον 'Αδη μας έδω σας οδηγεί κι' αυτοκτονείτε... χονδρικώς, τρεις-τρεις τή μέρα τακτικώς;

.. 'Αλλά, παρντόν, τά μάθαμε --κι' ήλιασιν επάθαμε-- τά τρομερά σας νέα, πώς δείχνει τό... θερμόμετρο... τριάκοντα έννεά!

Οσσαλονίκη

Εις την κοιλιά μιās άρρωστης, κατόπιν έχειρήσεως και υπεράγαν, φίλτατοι, δεινής ταλαιπωρήσεως, βρήκαν... τσιμπίδες τρεις! Και τώρα ώς μανθάνομεν ψάχνουν έν συνεχώς και όλοι τους κατέχονται από άνησυχία, μήπως κι' ανακαλύψουε καμμιάν.. ώτομοτρίς!!

Ανταίος

Τό τερατώδες αυτό δαμαλάκι γεννήθηκε στην άγροικία του 'Αγγλου βουλευτου Τζέιμς Κόυν. Έχει δυο κεφάλια, τέσσερα μάτια, δυο μύτες, δυο στόματα και δυο αυτιά.

Μιά είδηση

Στην έκθεση νέων εφευρεσεων του Λός-Αντζελες εξετέθησαν ώρισμένες ένδιαφέρουσες εφευρέσεις: -Μιά σκηνή, ή οποία επιτρέπει στον κολυμβητή να γδυθή άθέατος στην πλάξ. Μετά την χρησιμοποίηση, ή σκηνή συμπύσσεται και καταλαμβάνει ελάχιστο χώρο. -Ένα μηχανήμα για να εξαλειφη τό «διπλοσάγωνο» χωρίς έγχειρήση. 'Ας τρέξουν οι μεσόκοτες ώραίες μας. -Ένα μηχανήμα που επιτρέπει κατά του... ροχαλισματος! Κρατά τό στόμα κλεισμένο κατά τον ύπνο. -Κι' ένα μηχανήμα που επιτρέπει να κλείνετε την πόρτα ή τό παράθυρο του δωματιου σας, χωρίς να σηκώητε από τό κάθισμά σας. -Και τέλος, ένα μηχανήμα που προκαλεί τεχνητή βροχή.

Μιά γελοιογραφία

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΤΥΠΙΚΟΣ Ο σιδηροδρομικός υπάλληλος (μετά την έκτροχίαση της άμαξοστοιχίας): - Δεν έξορετε, κύριε, ότι ό κανονισμός απαγορεύει να βγάξετε τό κεφάλι σας έξω από τό παράθυρο;

Στό περιθώριο της επικαιρότητας

Ο βασιλεύς των μορφασμών

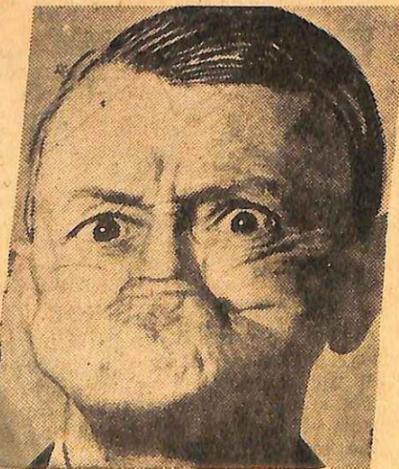

Πρό μνηος, ένα γαλλικό περιοδικό προεκήρυξε έναν διαγωνισμό για την ωραιότερη γκριμάτσα, κι' έμοίρασε πλούσια βραβεία στους έπιτυχόντας.

Μ' αυτή την ευκαιρία, δημοσιεύθηκαν σε άλλα περιοδικά φωτογραφίες διαφόρων στάρ ποδιών περίφημες για την καλλονή τους, κι' όμως δέν διατάζουν να κάμουν μπρός στον φωτογραφικό φακό τους πιδ άποκρουστικούς μορφασμούς. Έτσι ή Άννυ Βερναί, ή Μαίρη Γκλόρυ, ή Κορίννα Λυσέρ, ή Ντανιέλ Νταρριέ, ή Γκάμπυ Σουλθία κ. ά. Έως σε κανένα προσεχές τεύχος μας δημοσιεύσωμε φωτογραφίες των.

Ο μεγαλύτερος ώστόσο άσσορ τών μορφασμών, είναι χωρίς άμφιβολία ό Φράνσις Μίλιο. Που είναι από τους άρχαιότερους κωμικούς ήθοποιούς του κινηματογράφου. Για πρώτη φορά παρουσίασε τούς... άμίμητους μορφασμούς του τό 1898, κι' από τότε, επί 41 χρόνια, εξακολουθεί να κάνει «γκριμάτσες» και να κερδίζει άπειρα λεφτά.

Η πρώτη φωτογραφία μας τον παρουσιάζει όπως είναι, και ή δεύτερη σ' έναν από τους πιδ ύσκολους μορφασμούς του

Φωτογενικός γάμος

Ζήλεψε φαίνεται τον τέταρτο γάμο του Σασά Γκιτρώ κι' ό περίφημος Γάλλος ήθοποιός του κινηματογράφου, ό άγαπημένος των Άθηναίων Άνρϋ Γκαρά. Και παντρεύτηκε την περασμένη έβδομάδα με μιά τρισχαριτωμένη Σλάβα, την Ρωσίδα κόμησσα δίδα Μαρία Τσέρνιτσεφ — Μπέσομπράσοβ.

Η Ρωσίδα άριστοκράτις γεννήθηκε στην Μόσχα, όπου ό πατέρας της ύπηρετούσε ως άξιωματικός της άεροπορίας.

Μετά τον θάνατό του, κατά την

Ο Άνρϋ Γκαρά και ή νέα του σύζυγος, Ρωσίδα κόμησσα Μαρία Μπέσομπράσοβ.

επανάσταση, ή κόμησσα Τσέρνιτσεφ κατέφυγε πρώτα στον Καύκασο, έπειτα στην Κωνσταντινούπολη και τέλος στην Γαλλία.

Στην τελετή του γάμου, ή νέα — τρίτη κατά σειρά — κυρία Γκαρά φορούσε ένα θαυμάσιο φόρεμα, στολισμένο μέ... συμβολικούς άστέρες. Σκοπεύει να πρωταγωνιστήσει με τον σύζυγό της στο γύρισμα του νέου φίλμ. Δέν θα είναι ή πρώτη φορά που θα παίξει, γιατί ντεμπούταρισε στο «Λάκ-ώ-Ντάμ».

Αυτό τον καιρό, ό Γκαρά γυρίζει τον «Δρόμο της Τιμής».

Τά πόδ' α του Άλλαν

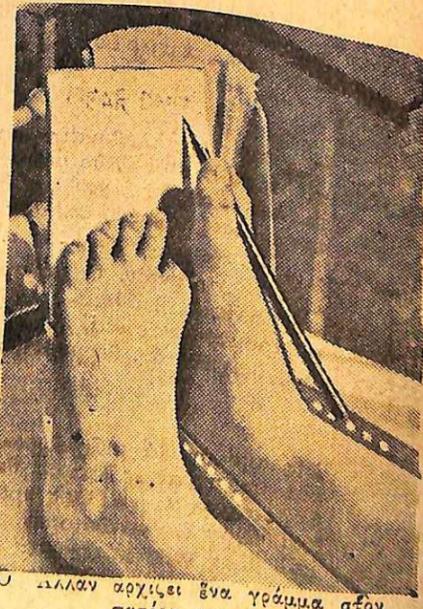

Ο Άλλαν τρώγει με τά πόδια του. Κυριάζει με τί χαμόγελο φέρνει στα χείλη του ένα φύλλο μαρουλιού!

Ο Άλλαν Σέβερν γεννήθηκε πρό δώδεκα έτών στο Μούντρεκ, σε άπόσταση 300 χμ. από τό Σίντνι της Αυστραλίας. Πρό δυό έστω μιλί τ' έδός έπεσε όλη την Αυστραλία και δέκατισε τον παιδικό πληθυσμό της.

Ο Άλλαν άρρώστησε, μετεφέρθηκε στο νοσοκομείο, κι' όταν πλησίαζε να γίνη καλά, ήταν μιάν άλλη φριχτότερη έπαθεισεία, που κι' αυτή μαστίζει άρρωκώς την Αυστραλία: την παισαν τά άνω άκρα του. Οι Παρέλυδέν άπελπίσθηκαν τελείως ότι κάποτε μπορεί να επανακτήση την χρήσι τους.

Στό μεταξύ όμως ό Άλλαν άπεφάσισε ν' άντικαταστήση τά χέρια με τά... πόδια του! Σήμερα, μπορεί να κρατήσει ωραιότατα με τό πόδι ένα βιβλίο ή μιάν έφημερίδα, να γυρίση τό φύλλο, να γράψη, να χενίση τά μαλλιά του, να φάη χωρίς να χύση τό φαγητό του.

Ο Άλλαν αρχίζει ένα γράμμα στον πατέρα του...

Ο ΒΡΥΚΟΠΑΚΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Πρωτότυπον διηγήματα του Κ. Λαφί. Σ. Ραϊναδίου

ΦΟΒΙΣΜΕΝΑ, ανήσυχα και με χτυποκάρδι έρριξε μιά ματιά, στο τσαλακωμένο φυσικι χαρτάκι. Και διάβασε, με μιά γλυκειά ταραχή:

«Είναι ή νεότη σου, σαν τό λουλουδι της άμυδαλιάς. Τά μάτια σου έχουν τό τρεμουλιαστό φεγγαγόλημα των άστρων. Χωρίς έσένα, τά ρόδα και τά ζουμπούλια είναι φλόγες σβυσμένες φωτιάς. Τρέμω, σαν ή βελόνα, που ή σιμώνει ό μαγνήτης, όταν έρχεσαι κοντά μου. Κι' όταν φεύγης, αναταράζομαι σύγκορμος, σαν τό ξαφνικό κύμα, που αναταράζει ή γαλήνη της άκρογιαλιάς.»

»Ω, πώς μεθά ή ψυχή μου, από τό δυνατό κρασι της άγάπης, κοντά σου! Είσαι για μένα τό γιατρικό, που γιατρεύει κάθε πόνο. Και όταν τά χείλη σου άνοίγουν για να μου μιλήσουν, θαρρώ, πώς βλέπω ένα ρόδο να μιλή!...»

Ένας ξαφνικός θόρυβος έκανε την Φωφώ, να κρύψη τό φυσικι χαρτάκι, βιαστικά. Μά όχι, δέν ήταν κανένας! Τό Αύγουστιάτικο μελέμι θορυβούσεν, ανάμεσα στα γέρικα δένδρα του περιβολιού...

Ύστερα από τόσον καιρό — είχαν περάσει τρία χρόνια! — μά τό έρωτικό αυτό γραμματάκι σωζόταν άκόμη, άπομεινάρη μιάς παληάς άγάπης! Η Φωφώ τότε έκρυβε τά όλόθερμα, άγνά γράμματα του άγαπημένου της, κάτω από μιά πέτρα, μέσα στον μεσότοιχο του περιβολιού του παμπάλαιου έξοχικού σπιτιού...

Και τώρα, που ξαναγύριζεν, έπειτα από τόσον καιρό, τά βήματά της, άθελα την έφεραν στον άγαπημένο της κρυφώνα... Σήκωσε μηχανικά την πέτρα και — παράξενο! — βρήκε τό τσαλακωμένο φυσικι χαρτάκι...

Μά πώς εσώθηκεν αυτό; Η Φωφώ άπορούσεν, άφοι με τά ίδια της τά χέρια, είχε κομματιάσει όλα τά γράμματα του άγαπημένου της, λίγον καιρό πριν δώσει τό λόγο της στον Πέτρο και γίνη γυναίκα του, σύντροφός του, μπροστά στον Θεό και στους ανθρώπους. Δέν μπορούσε να έχη δική της γνώμη ή Φωφώ. Η θέληση του πατέρα της, ήταν νόμος γι' αυτήν. Έσπάραζεν ή καρδιά της, σαν έμαθε την άπόφαση του πατέρα της. Μά δέν τό συλλογίσθηκε, δέν τόλμησε να πη όχι. Άγαπούσε τόσο τους γονείς της, ώστε δέν έναντιωνόταν στη θέλησή τους. Και οι γονείς της, διάλεξαν για άνδρα της τό γυιό μιάς φιλικής των οικογενείας, τον Πέτρο. Έτσι ή Φωφώ θυσίασε σκληρά την μονακριβή άγάπη της και δέχθηκε την προσαγή της Μοίρας, που σαν μιά φθονερή μητέρα, της έπήρε τον πολυαγαπημένο της, για πάντα!...

Ο Πέτρος, ό άνδρας της Φωφώς, ήσαν κ' άλλος, λίγο ψυχρής τύπος, εϊ ή αλήθεια, μά φρόντιζε πάντα να φερται ευγενικά σ' εκείνην. Που οι περιστάσεις έκαναν γυναίκα του. Ναι, οι περιστάσεις τον έφεραν κοντά στη Φωφώ. Η οικογένειά του, οικονομικά κατεστραμμένη, πέτυχε τό γάμο αυτό, για να καταφέρει να δώσει με την προίκα της Φωφώ, καινούργιο αίμα στη φάμπρικα, που είχε και που κινδύνευε να κλείση.

Η Φωφώ τό ήξευρεν ότι ό Πέτρος την πήρε για την προίκα της. Μά ευγενική, όπως ήταν, δέν τό έκανε ποτέ ούτε τον παραμικρόν ύπαινιγμό γι' αυτό.

Και την ήμερα, που έπήρε τη μεγάλη άπόφαση, νόμισε, πώς καποιος ήλιος έσβυσε μέσα της. Πάει, ή γαλανή εύτυχία της!... Ο Λάκης, ή πρώτη, ή μεγάλη της άγάπη, δέν θα έγινόταν άνδρας της! Για πολλές ήμέρες καμιά δύναμη δέν μπορούσε να κοιμήση τον πόνο της. Και τά δάκρυά της της έκαιγαν την ψυχή... Νόμισε, πώς μέσα στα κατέβασα της καρδιάς της, έσπαζαν κάποιες μυστικές χορδες... Μά ύστερα τή ήρεν άπόφαση. Συλλογίσθηκεν ότι ή ιστορία της ήταν μιά συνηθισμένη ιστορία. Πόσες και πόσες κοπέλλες δέν θυσίασθηκαν στο βαρό της άγάπης των για τους γονείς των!...

Μά άπώσεν ή καρδιά της θυσιασμένης κοπέλλας, σαν εδιάβασε τά λίγα στερνά λόγια του καλού της.

Την ήλλη μέρα ό Πέτρος κι' ή Φωφώ έτοίμασαν τις βαλίτσες των.

Τὰ εὐθυμα τῆς ζωῆς

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ

••Ο μεγάλος καλλιτέχνης ελσεινολογούσε τὴν ἀγνοία του πού εἶχε γιὰ τὰ ἐπισημονικά πράγματα.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ ἡλεκτρικό φῶς, ἔλεγε. Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω καθόλου πὼς παράγεται.

— Περὶεργό! Καὶ ξέρετε εἶναι ἀπλούστατο αὐτό, εἶπε μιά γυναίκα πού τὸν ἄκουσε. Ἄκουε νὰ στρίψετε τὸν διακόπτη καὶ ἀμέσως τὸ φῶς... ἀνάδη!!!

Ο ΛΟΓΟΣ

•Ο πελάτης: Γιατί μᾶς φέρνετε πρῶτα τὸ ψάρι καὶ ὄχι τὴ σούπα;

Τὸ γκαρσόνι (ἐμπιστευτικά): Θὰ σᾶς πῶ τὴν αἰτία, κύριε, ἀλλὰ νὰ μείνη μεταξὺ μας. Αὐτὸ τὸ ψάρι δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ περισσότερο!

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ

— Μπαμπά, τί θὰ πῆ (ἀδράνεια);

— Όταν τὴν ἔχει ὁ πατέρας σου, παιδί μου, ἀδράνεια θὰ πῆ τρυφερότητα. Όταν τὴν ἔχει ἡ μητέρα σου θὰ πῆ χαλάρωση τῶν νεύρων!

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΝ ΗΘΕΛΑΝ

Ἐκείνος: Ποιὰ εἶναι ἡ πραγματική αἰτία πού ἡ οἰκογένειά σου φέρνει ἀντίρρηση στὸ γάμο μας;

Ἐκείνη: Νὰ στήν πῶ, ἀλλὰ νὰ μὴ θυμώσης: Ἡ οἰκογένειά μου ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕξη ἄτομα καὶ ἡ κόουρα σου ἔχει μόνον... δύο θέσεις!

ΚΙΝΑΥΝΟΣ—ΘΑΝΑΤΟΣ

•Ο γυριός: Μπαμπά, ἔμαθα πὼς ἐξεδόθη ἕνα λεζικό πού περιλαμβάνει 5.000 νέες λέξεις.

•Ο πατέρας: Πρὸς θεοῦ! Μὴν πῆς τίποτε τῆς μητέρας σου γι' αὐτό!

ΚΑΙ ΤΙ ΑΛΛΟ

— Γιατί ἐδίωξες αὐτὴν τὴν ὥραία ὑπερέτα, ἀγαπητή μου;

— Γιατί ἐβόρσικε τοῦ γούστου τῆς τὴν ποδῶρα μου, τὰ κοσμημάτά μου, τὰ τσιγάρα μου, καὶ τὸν... ἄνδρα μου.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ἄαρών: Τί εἶναι αὐτὰ πού μοῦ λές, Δεβή; Χθὲς μοῦ πούλησες τὸ ραδιόφωνο πέντε χιλιάδες καὶ σήμερα μοῦ προτείνεις νὰ τὸ ἀναγοράω γιὰ τρεῖς χιλιάδες!

Δεβή: Ἄν φάνηκες κούτος καὶ σ' ἐχλεύαν, φίλε μου, δὲν ἔχεις θέβαια τὴν ἀπαίτηση νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ίδιο!

ΒΟΛΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Κύριε λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ζητήσω εἰς γάμον τὴν κόρη σας τὴν ὀπίαν ἀγαπῶ πρελλά.

— Ποιὰν ἀπ' ὅλες; Ἐγὼ τέσσαρις.

— Μόνον τὴν μιά γυναικίω. Δὲν πειράζει ὅμως: συστήστε μου τίς ἄλλες τρεῖς καὶ διαλέγω!

᾽Ωδὴ σ' ἕνα παιδάκι

Ἄρι, μαζί μὲ σένα ἔφυγαν ὅλοι τώρα. Ἀφρόντιστα ἔχουν μείνει τὰ ἐπιπλά, καὶ τὰ δῶρα γυρεύουν τὰ χεράκια πο σάλευαν σὰν κρίνοι

Ἐρημικά, σπαίνουν πρωτογνώριστα μέρη, οἱ σκάλες, τὰ δωμάτια. Οὔτε κανεὶς πιά ξέρει ἂν πάλι θ' ἀνατεῖλουν τὰ παιδικὰ σου μάτια.

Ἀνοιγοκλειῶ τις πόρτες, μπαίνω παντοῦ, μιλῶ λόγια πικρά στοὺς τοίχους χωρὶς αἰτία γελῶ, θέλοντας νὰ ἐξοιδήσω τοὺς κοιμημένους ἤχους.

Στὴν ἄδεια ζαρντιέρα τὰ παιγνίδια σου βάνω. Ἡ μαίμου σου καθάλα στοὺ προβατάκι ἐπάνω. Ὑστερα ἡ πεταλούδα μὲ τὰ φτερά τὰ μεγάλα.

«Κλυδωνίζεται τώρα, ὡς τὰ θεμέλια φρίττει, καὶ τὸ πηγαίνει ὁ χρόνος τὸ πατρικό μου σπίτι. Ἄξαφνα βλέπω νᾶμαι ὁ τελευταῖος, ὁ μόνος».

Εὐτυχίζω σὲ σένα τις ἐρχόμενες τύχες, τὴν ἀγνοία τοῦ κόσμου, τὸ χαμόγελο πού εἶχες, ὦ ἄγγελε παραστάτη, ὦ παρήγορο φῶς μου!

Κ. Κορυωτάκης

Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα

Δὲν ὑπάρχουν στιγμὲς πού ἀγαποῦμε λιγώτερο. Ὑπάρχουν μόνο στιγμὲς πού ἀγαποῦμε καὶ στιγμὲς πού δὲν ἀγαποῦμε.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Ἄμα ξέρη νὰ ὑποφέρει ὥραϊα ἕνα ἀνθρώπος, ὑποφέρει λιγώτερο.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Οἱ ἐρωτικοὶ παραλογισμοὶ τῆς καρδιάς εἶναι, συνήθως, μιά ἀσάλευτη σοφία.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Οἱ πιστοὶ σύζυγοι ἀγαποῦν τίς γυναῖκες τους, ἐκείνοι, ὅμως, πού τίς ἀπατοῦν τίς λατρεύουν.

ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ

Στὴν ἀγάπη ἡ φρόνιμη λέει ὄχι. Ἡ παθητικὴ ΝΑΙ καὶ ὄχι καὶ ἡ κοκέττα οὔτε ΝΑΙ οὔτε ὄχι.

Ἄλλες οἱ γυναῖκες εἶναι ἴδιες οἱ περιστάσεις μόνο ἀλλάζουν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΚΑΡΡ

Πρέπει νὰ πεθάνη κανεὶς ἀπ' τὴ ζωὴ γιὰ ν' ἀρχίσῃ μίαν ἄλλη.

ΣΑΜΦΩΡ

Ὑπάρχουν καρδιές τόσο δεξιές, πού καὶ στὴν εὐτυχία ἀκόμα ἐγκαλοῦσθαι νὰ τρέμουν.

ΣΤΕΝΤΑΛ

Στὸν ἔρωτα δὲν καταλαβαίνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, παρὰ μονάχα ὅταν δὲν λέει τίποτα.

ΜΠΟΡΝΤΩ

Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις πού μπορεῖ ἕνας ἄντρας νὰ δώσει γιὰ τὸν ἔρωτά του εἶναι νὰ τὸν κρατᾷ μυστικό.

ΔΑΝΤΕ

Μιά γυναίκα δὲν συγχωρεῖ ποτὲ σ' ἕναν ἄντρα τὴ συγγνώμη πού ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ ζητήσῃ.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Ὁ ἔρωτα καὶ τὸ μῖσος εἶναι δύο διαφορετικὲς ὕψεις τοῦ πόθου.

ΜΙΑΤΩΝ

Μόνον ἡ ἀρχὴ κάθε ἔρωτος εἶναι μεθυστική.

ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ὁ ἔρωτα ἔχει συχνὰ ἕνα ἀκατάστατο ὁρομολόγιο, ὅπως πολλὰ τραῖνα. Πότε ἔρχεται νωρίς, πότε μὲ καθυστέρηση καὶ δὲν ἔρχεται ποτὲ τὴν ὥρα πού τὸν περιμένει κανεὶς.

Ζ. ΑΛΛΑΙΝ

Ὑπάρχουν τόσες ἀπομιμήσεις τοῦ ἔρωτος, πού ὅταν συναντᾷ κανεὶς τὸν ἀληθινὸ, τὸν παίρνει ἐπίσης γιὰ ψεύτικο.

ΦΛΟΜΠΕΡ

Στὸν ἔρωτα ἀρκεῖ ἕνα δέλεμμα γιὰ νὰ τὰ πῆ ὅλα.

ΜΥΣΣΕ

Κλαίει πολλές φορές γιατί δὲν ἀγαπήσαμε. Χαμένα τὰ δάκρυά μας, γιατί ἡ ἀγάπη δὲν μᾶς θέλει.

Α. ΝΤΕ ΒΙΚΥ

Τὰ εὐθυμα τοῦ δικαστηρίου

Εὐδιξία

Τοῦ Κ. Α. ΨΑΘΑ

— Τι συμβαίνει ἐδῶ;
— Αὐτὸ συμβαίνει.
— Πῶς λέγεσαι ἐσύ;
— Ἀντώνιος Σαρλαμάς

— Λοιπόν;
— Λοιπόν, ἰδέστε χάλι κ. δικαστά. Εἶναι νὰ γυρᾶνε ἔτσι μέσα στὴν Ἀθήνα; Δὲν ντρέπονται δηλαδὴ; Ζέστη κάνει πολὺ ὀρθῶς, ζεσταίνομαι κι' ἐγὼ. Ὅχι ὅμως καὶ Ἀδάμ!

— Πῶς δηλαδὴ;
— Περὶεργό! ἰδέστε πρὸς τοὺς ἄκουσαν καὶ θλίπει μιά συντροφιά ξενικῶν μούτρων. Κάτι πρόσωπα ξανθὰ, κόκκινα, κάτι μάγουλα φλογισμένα, κάτι μάτια γαλανὰ, περίεργα. Καὶ περιθωλιὰ, ἄνω ποτακῶν. Μιά μπλοῦζα. Οὔτε μανίκι οὔτε τίποτε. Κι' ἕνα κοντὸ πανταλονάκι ὡς ψηλὰ ἐπάνω στὰ μπούτια. Ἐξω ὅλα.

— Τὰ βλέπετε;
— Ἐ, καὶ λοιπόν;
— Τὸὺς τῶπα.
— Τί;

— Νὰ ντυθοῦν σὰν ἄνθρωποι! Πῶς δηλαδὴ; Περιηγητής; Ἐν τάξει κύριε. Οὐδεὶς λέει ὄχι. Χίλιες φορές νάρθῃς νὰ τοῦ ἀνοιξῶ καὶ τὸ σπίτι μου. Ἀπὸ φιλοξενία ἄλλο τίποτε. Ὅχι; ὅμως καὶ τοι- τοῖδι, μέρα μεσημέρι! Πῶς; Ἐχω δικη;

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ περίεργη παρέα δεκαράκι. Κυτᾶ, μεϊδιά, μιλά μ' ἕναν τρόπο ἀκατάλλητο.

— Τὰ βλέπετε;
— Τελειώσατε;
— Ὅχι, περικαλῶ. Διότι δὲν φτάνει πού ὁ κύριος μὲ τὴ μελιτζάνα ἔδωσε τὴ γροθιά παρὰ γελᾶει κιόλας. Μ' ἔνοεῖται Κοροῦδου. Γιατί κύριε; Τί σοῦ ἔκανα;

Ἐπειδὴ καὶ σοῦ παρετήρησα;
Ἄλλὰ ὁ κύριος μὲ τὴ μελιτζάνα καὶ μὲ τὸ κοντὸ θρακάκι, δεκαράκι. Ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη τὸ πλεονεξία ἀδιαφοροῦ ὕψους τοῦ ὄσμου. Νὰ γελᾷ καὶ νὰ χαριεντίζεται.

Ὅπου τὸν καλεῖ ὁ δικαστής.
— Ἐρεῖς ἑλληνικά;
— Ἄ, ντόπιο νόου.

— Ὑπάρχει κανεὶς διεσμηγεύς;
Ἀπευθύνεται στὸ ἀκρατήριο ὁ πραιματοδίκης καὶ βρίσκεται ἐπὶ τῆς ἑξέτασης. Κοπιώδης εἶναι ἡ ἐξέτασις. Κοπιώδης ἡ διαδικασία. Ἀπὸ ὅσα ὅμως, μὲ τὰ τσεγγέλια κατορθώθη νὰ ἔλθουν εἰς φῶς, συνέθη οὕτω ἡ ἱστορία:

Ὁμιλος ξένων ἀνέβαινε τὴν ὁδὸν Πανπιστημίου. Ντυμένοι ὁμολογουμένως μὲ τρόπον λίαν παρδαλόν. Καὶ γιὰ μὲν τοὺς ἄνδρας τὸ πρᾶγμα ἦταν κομικὸν ὄχι ὅμως καὶ σκανδαλώδες. Γιὰ τίς γυναῖκες ὅμως διεφύρε ἐντελῶς. Ἦταν δύο ξανθὲς, νόστιμες ἀρκετά, ψηλὲς ἀρκετά, ἄ- γαρμπες ἀρκετά, πού ἐφοροῦσαν ὑπέροχον πανταλονάκι. Ἐξω ἦσαν ὅλα τους.

Συνηθισμένος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐμφάνιση αὐτῆς τῶν ξένων κοιτοῦσε ἀπλῶς μὲ περιέργειαν. Μόνον ἕνας κύριος στομμένος ἐσυχίσθη, Ἐσταμάτησεν, ἐκύτταξε τοὺς

ξένους καὶ συνεπέρανε
— Βρῶ κατάντημα!
— Γιατί;
— Δὲν βλέπετε;
— Τί;

— Γιατί μᾶς περνοῦν δηλαδὴ; Πῶς εἶμαστε Κᾶφροι; δηλαδὴ, κι' ἐρχονται στὴν Ἀθήνα ἔτσι; Πῶς; Πόλις εἶναι ἐδῶ. Πρωτεύουσα! Χρειάζεται λίγη εὐ- πρέπεια!

Μερικοὶ περαστικοὶ πού τὸν ἄκουσαν νὰ ἀγορεύῃ, ἐλέποντάς τον νὰ παίρνη τὸ ζήτημα τόσο τραγικὰ τοῦ ἔβαλαν φωτιές.

— Εἶδατε κύριε;
— Εἶδα λέει.

— Νομίζουν πῶς βρίσκονται στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικής.
— Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ φίλε μου! Καταλαβαίνετε; Ἐπὶ τῆς τέλους μποροῦν οἱ ἄν-

— Εἶδατε, κύριε;
— Εἶδα, λέει!...

τρὲς νὰ βάλουν ἕνα πανταλόνι. Καὶ οἱ κύριες μποροῦν νὰ βάλουν μιά φοῦστα! Τί εἶν' αὐτό.

— Δὲν μᾶς λογαριάζουν.
— Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ!
— Μᾶς περιφρονοῦν.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Ἐτσι χρειάζεται νὰ πάη νὰ τοὺς τὸ πῆ κανεὶς! Τί νὰ σοῦ κάνω πού δὲν ξέρω τὴ γλῶσσα τους.

Κάποιος ἀπ' τοὺς ἀκούοντας πού ἀπελάμβανε τὴν ὀργὴ τοῦ φανατικοῦ ἀνθρώπου τοῦ συνέστησε:

— Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ ξέρη κανεὶς τὴ γλῶσσα τους. Κουράγιο χρειάζεται μόνον.

— Κουράγιο;
— Ἀυέ;
— Καὶ δὲν ἔχω ἐγὼ κουράγιο;
— Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ξέρω κύριε.

Ἄν ἔχετε κουράγιο μπουρσοῦσατε νὰ βγάλτε ἀπροπροσώπου κι' ἐμᾶς, μὲ μιά γυναικίω χειρονομία.

Ἐτσι τὸν ἀνάβη καὶ τὸν ἐφορούσαν τὸν ἄνθρωπο. Ἐτάχυνε, λοιπόν, τὸ βήμα,

ἐπλησίασε τοὺς ξένους καὶ ἐχτύπησε τὸν ἕναν, τὸν ψηλὸ μὲ τὴν μελιτζάνα, στὸν ὄμο:

— Ἐ, κύριος!
Ἐγώρισε ἐκεῖνος;
— Χάο!...

— Τί χάλια εἶν' αὐτά! Χάο, νὰ τὸ λές στὰ χαιθάνια. Δὲν ἔχεις κάνα πανταλόνι νὰ φορέσης τοῦ λόγου σου; Κι' ἐσύ μαντάμ. Κᾶφροι νομίζετε πῶς εἶμαστε;

Οἱ ξένοι εἶδαν τὸν περίεργον ἄνθρωπον, κυτᾶχτηκαν πρῶτα ἐκπληκτοὶ κι' ὕστερα ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν. Ὅσο δὲ ἐκείνοι ἐγαλοῦσαν τόσο ὁ ἄνθρωπος μᾶς ἐγινόταν θηρίο.

— Τί χαμογελάς;
— Ἄ, ντόπιο νόου!

— Νόου—ξένου τὸν κακό σου τὸν καιρό. Παλημουλάρι. Τί εἶν' αὐτά. Δὲν ντρέπεσαι;

Λέγων δὲ ταῦτα ἀπ' τὴν μανίαν τοῦ εἶχε ἀρπάξει τὴν ἀκρὴ τοῦ κοντοῦ πανταλονίου τῆς μιάς ψηλοκαμῆλας καὶ τὸ ἐτράβαγε μὲ φουρκα, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἤμπορε αὐτὸ σὲ μιά κυρία καθὼς πρό- πει. Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὅμως ὁ ξανθὸς κύριος μὲ τὴν μελιτζάνα ἔλασε τὴν ὑπο- μνή. Ἐφανε ἕνα σάκκο στὴν πλάτη του.

Τὸν ἔβγαλε. Τὸν ἔβγαλε στὴν ἀσφαλτο- ἴστια. Ὑστερα ἔκανε μερικές κινήσεις ἀθλητι- κῆς καὶ ὑπέδειξε στὸν νευρικὸν ἄνθρωπον μὲ χειρονομίες νὰ βγάλῃ τὸ σακκάκι του.

— Νὰ τὸ βγάλω κι' ἐγὼ;
— Γέε.

— Νὰ γίνω σὰν κι' ἐσᾶς; Μωρὲ θράσος!

— Μπόξ.
— Τί;

— Μπόξ. Νάου; Καὶ ὅσπου νὰ πῆ τρία ὁ ἄνθρωπος ὁ ξανθὸς ξένος μὲ τὴν μελιτζάνα του πέ- ταξε τὸ σακκάκι. Κι' ἄρχισε πυγμαχικὴν ἀψιμαχίαν. Κύκλος περιέργων ἐσχηματί- σθη ἀμέσως. Πολλοὶ τὸ ἐπῆραν τὸ πρᾶ- γμα πολὺ στὰ σοβαρά.

— Βάρσο!
— Μὴ φοβάσαι.

— Στὴ μύτη. Ἰδιαιτέρως ὅταν ἔφαγε μιά γροθιά στὴ μύτη οἱ φανατικοὶ ἐδιπλασίασαν τὴ φωνή τους. Οἱ ξένοι ὅμως ψύχραιμοι παρακο- λουθοῦσαν τὴν σκηνὴν ὡς εἶδος ψυχαγω- γίας. Τέλος ἔφθασε ἀστυφύλαξ καὶ διέ- λυσε τὴν συγκεντρωσιν.

— Λοιπόν;
— Διὸ γροθιές τοῦ ἔδωκε.

— Γιατί;
— Γιατί προσέβαλε τὴν κυρίαν.

Πενήντα δραχμὲς πρόστιμο. Ὁ νευρὸς κὲς ἄνθρωπος ἐπληρώσε ἑξαλλος μουρ- μουρῶν:

— Τί νὰ σᾶς κάνω πού εἶσατε ξένοι καὶ δὲν κάνετε. Ἀλλοῖως σοῦ ἔδειχναν ἐ- σένα κύριε μελιτζάνα μὲ τὴν κυρα-ψηλο- γκαμῆλα...

ΨΑΘΑΣ

Χαϊροπέ μου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

Ζούκ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τά προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο, παντρεύτηκε τη Ντόρα Ζακείρη. Οι πρώτοι μήνες περνούσαν όμορφα. Οι πρώτοι μήνες δυο τρελλά έρωτας έβλεπε ο Γιώργος. Κατόπιν άρχισαν να ζούν κι αυτοί τις ίδιες ομοιότητες και φοβερές μέρες που αποτελούν τη ζωή όλων σχεδόν των άνδρων.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Άργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουμάνης, με την άραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους πάρουν μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει αδελφική φίλα με τον Άργύρη, δεν χωνεύει το ζευγος των άραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως παραδή. Για να μη χαλάσει όμως, το χατήρι του άνδρός της ετοιμάζεται και σε λίγο φεύγουν για το Σέσιλ της Κηφισιάς. Έγουν για το Σέσιλ και ιδιαιτέρως ο Γιώργος κεί χορεύουν και ιδιαιτέρως ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό αναστατώνει την Ντόρα και όταν φθάνουν σπίτι, κάνει του Γιώργου μια τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά στο σπίτι της και αυτός την έπειθαινει ότι δεν είχε δικη να υποπτευεται τον άνδρα της. Φεύγοντας ο Φλωράς ξεχνάει στο σπίτι, του Μαράλη την ταμπακέρα του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βρίσκει και εφόσον η γυναίκα του δεν του μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την υποπτεύεται ότι τον άπατά.

Μετά από δυο μέρες δέχεται μια πρόσκληση της Νίνας, και κάνουν μαζί μια έκδρομη στον Σκαρμαγκιά. Από την ήμερα εκείνη η Νίνα γίνεται έρωμένη

του Μαράλη. Οι φίλοι του ο Φλωράς το μαθαίνει και σπεύδει να προσδιοποιήσει τον Μαράλη. Φοβάται ότι πρόκειται περί συμπαιγνίας Νίνας και Ρουμάνη εις βάρος του, περι άποπειρας εκβιασμού. Ο Μαράλης όμως, που πάντα υποπτεύεται τον φίλο του ότι έχει ιδιαιτερες σχέσεις με την γυναίκα του, σχεδόν διώχνει τον Φλωρά. Μετά δυο μέρες η Ντόρα παίρνει ένα άνωνωμο γράμμα, πολύ εκβιαστικό αλλά πάντως επίθεσθαιωτικό του, ότι είπε ο Φλωράς στον άντρα της. Έστερ' από αυτό ο Μαράλης αποφασίζει να ξεκόψει με την Νίνα. Αυτή όμως τον έκλιπαρεί να την κρατήσει γιατί ο Ρουμάνης που τα είχε μάθει όλα άπεφάσισε να την σκοτώσει.

Ο Μαράλης κάμπτεται και μια μέρα η γυναίκα του τον πιάνει επ' αυτοφώρω μαζί της. Στη σκηνή παρίστατο και ο Φλωράς, ο οποίος άφου έφυγε η Ντόρα, έξηγειται με τον Μαράλη και του δηλώνει ότι για να τον καθυσοχάσει τελείως, θα φύγει μακριά, στην Αφρική. Και πραγματικά φεύγει.

Η Ντόρα δεν άργεί να συχωρήσει τον Γιώργο και μια νέα ζωή άρχίζει για το άνδρόνυνο. Γρήγορα όμως, επέοχεται ο κόρος και έπειτα η πλήξη. Ο Μαράλης αισθάνεται να ζή μια τεχνική, μια επιθεβλημένη ζωή εξαγνισμού, και η Ντόρα για να τον τραβήξει κοντά της σκέπτεται να του κεντρήσει τη ζήλεια. Κάθεται και γράφει ένα ψεύτικο γράμμα του Φλωρά γεμάτο έρωτα και νοσταλγία.

Το γράμμα αυτό το αφήνει επίτηδες κάπου μέσα στο δωμάτιό των, στην έξοχή, για να τδβρη ο άντρας της. Πράγματι, ο Μαράλης το βρίσκει και σ' έναν περι-

πατό τους μέσα στο δάσος του Καστριού.
— Της μιλάει γι' αυτό.
— Είναι μια σπουδαία θεατρίνα της λέγει.

12ον

Η Ντόρα σιωπούσε πάντα.
— Γιατί δε μιλάς;... τη ρώτησε ο Γιώργος. Η σιγή σου είναι πιο ένοχη κι απ' το πιο ένοχο ψέμμα.
Με χαμηλωμένο το κεφάλι, η Ντόρα ψιθύρισε:
— Τι να σου πω;... Το γράμμα στα έιπε όλα...
— Ωστε, είν' αλήθεια;...
Η Ντόρα κατάφερε ν' αναλυθθί σε λυγμούς. Αγκάλιασε ύστερα το Γιώργο, και το έπαι:
— Δεν έχω να σου πω τίποτα για υπερασπίση μου... Το γράμμα μου σου τα λέει όλα... Μόνο, συχωρέσε με...
Ο άντρας την άπομάκρυνε ήσυχα:
— Ναι, Ντόρα... Το γράμμα σου τα λέει όλα... Μόνο δε μου λέει ένα πράμα: Γιατί, όταν είχες την ευκαιρία να μ' άφισης να καταλάβω το δεσμό σου μ' αυτό τον άνδρωπο, έθισες να μου σκορπίσεις τις υποψίες, δημιουργώντας κυρίως εκείνη την άριστοτεχνική συζήτηση στο σπίτι μας, το βράδυ που ο κύριος Φλωράς άναγκάστηκε να σ' άποχαιρητήση, μόνο και μόνο γιατί άκουσε την εξώπορτα να τρίξει, και άποψίασθηκε πως ήμουν εγώ, μια και μονάχα εγώ είχα το κλειδί;...
— Γιώργο...
— Έχω τη γνώμη, μάλιστα, πως έξορίστηκε έξ' ανάγκης, μια κι είχες έκτεθη στα μάτια μου απ' τη συζήτηση που άκούσες... Έγώ τον έστειλα στο Κογκό, κι όχι η άπογοητευσή του για σένα άφου έσένα σ' είχε δικη του...
Της έρχότανε να του τα ξεηγήσει όλα, να του πη την αλήθεια, μα σκεφτότανε πως αυτή η φανταστική άπάτη, ήταν το τελευταίο της άπου και πως, ύστερ' απ' αυτό, θαρχόταν η άδιαφορία του, παντοτεινή κι άναλλοιώτη, να τη ζώσει με το ψυχρό της άγκάλιασμα σα σκληρότατος πάγος. Γι' αυτό, δεν του άποκρίθηκε παρά μ' ένα καινούργιο άποκριθικό και γεμάτο συντριβή: μονολεχτικά.
— Γιώργο...
— Πόσο καλύτερο θάτανε να τον άκουγες, όταν έ παρακαλούσε τότε να φύγεις... Θα γλύτωνες κι αυτόν απ' την έξορία, και μέναν από τη γελοιοποίηση κι απ' τον σημερινό πόνο...
Απ' τον τόνο του άντρα της, η Ντόρα κατάλαβε πως είχε παρατραβήξει το οικουί.
— Δεν ήθελα να τον σώσω απ' την έξορία, ψιθύρισε, άκριβώς, γιατί ήθελα να σώσω έσένα από τη γελοιοποίηση...
— Ησουν πολύ καλή... Ξέχασες όμως τον πόνο...
— Πίστευα πως, άμα θάφευγε έκείνος, θα ξαναμπαινε η ζωή μας στην πρώτη της τροχιά, θάπαιρνε τον πρώτο της ρυθμό...
— Κι' όλ' αυτά θεμελιωμένα άπάνω στη ρυπαρότητα της άπάτης... Πολύ ώραία, και πολύ τίμια... Βλέπεις όμως, πως η καρδιά σου δεν κράτησε; Έρθε η νοσταλγία σου να ξεχειλίση σ' αυτό το γράμμα, που η

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

τύχη τδκανε πληροφοριοδότη στα χέρια μου...
— Άστεία πράματα όλ' αυτά, Γιώργο... Κάθε καρδιά, και κυρίως κάθε γυναικεία καρδιά, έχει τις παροδικές άδυναμίες της... Η άδυναμίες αυτές δεν είναι πραγματικές: Είναι συμπτωματικές και στιγμιαίες... Σε μια τέτοια στιγμή, γράφτηκε κι' αυτό το γράμμα... Συχωρέσε το...
— Έλα δά, Ντορίτσα! Δε μιλάς σοβαρά τώρα...
— Σοβαρώτατα...
— Μου ζητάς να συχωρέσω ένα τέτοιο πράμα;... Κι' αν στο συχωρούσα, δε θα με περιφρονούσες ύστερα;...
Η Ντόρα βεβαιώθηκε πως τα πράγματα είχαν προχωρήσει πολύ περισσότερο απ' ό,τι ήθελε η ίδια. Προσπάθησε να επανορθώσει:
— Γιατί να σε περιφρονήσω;... Έσ' με περιφρόνησες, όταν δε συχωρήσα, μετά την ύποθεση της Νίνας;...
Για πρώτη φορά από την ώρα που μιλούσανε, ο Γιώργος την κύτταξε στα μάτια.
— Άκουσε, Ντόρα... της έιπε. Θίγεις αυτή τη στιγμή ένα ζήτημα, που άποτελει το μεγαλύτερο κοινωνικό μειονέκτημα της γυναικας: Ο άντρας δε θεωρείται τερατώδες ν' άπατά τη γυναίκα του, ενω η γυναίκα θεωρείται τερατώδες ν' άπατά τον άντρα της. Στην πρώτη περίπτωση, ο άντρας, το πολύ-πολύ να άνομασθί γλεντζές, κι' η γυναίκα θύμα στη δεύτερη, κι' ο άντρας κι' η γυναίκα παίρνουν πολύ προσβλητικές προσωνομίες...
Η Ντόρα ένοιωσε βαθεία πόσο τα λόγια του ήταν σωστά.
— Καλά, του ψιθύρισε, αυτή είναι μια άνισότης που την προκαλεί η κοινωνική πρόληψη... Έσ' ανθρωπος που δε σε νοιάζει τί θα πη ο κόσμος... Πολύ περισσότερο σ' αυτή την περίπτωση, που ο κόσμος δεν ξέρει τίποτα, και δεν είναι φυσικό να πη τίποτα...
Η φωνή του Γιώργου άκούστηκε σιγανή και συγκρατημένη:
— Είναι και κάτι άλλο που ξεχνάς... Κι' αν άκόμα παραδεχτούμε πως ο κόσμος δεν ξέρει και δε μιλάει, ξέρω εγώ και, φυσικά, είναι βέβαιιο πως εγώ ούτε θα μιλήσω, ούτε και θα ξεχάσω όμως...
Η Ντόρα τον άγκάλιασε με τον άυθορητισμό του έρωτά της που ξεχειλίξε.
— Γιώργο... Σ' άγαπώ... Δεν ξέρω τίποτ' άλλο, παρά μόνο πως σ' άγαπώ...
Εκείνος την άπομάκρυνε πάλι ήσυχα:
— Βλέπεις πόσο ήρεμα άντιμετώπισα την κατάσταση... της έιπε. Μη θέλεις τώρα να ξεαγριωθώ!... Δε θα κερδίσουμε τίποτα, ούτε έγω, ούτε σύ, με το να φτάσουμε στα άκρα...
— Γιώργο... Σ' άρκίζουμαι...
— Δεν είν' ανάγκη να μου άρκίζεσαι... Δόσμου αυτό το γράμμα...
Του τδδωσε σαν αυτόματο, κι' εκείνος τδσκισε σε χιλια κομμάτια, που τα σκόρπισε στον άπογευματινό άέρα.
— Τώρα της έιπε, κανένας δεν άπάρχει τρόπος να μεταχειρισθί αυτό το όπλο... Το διαζύγιο θα βγη εις βάρος μου... Καί την άφορμή του θα την ξέρουμε έμεις οι δυο...
Σταμάτησε λίγο, κι' ύστερα συνέχισε ψιθυριστά:
— Η, καλύτερα, έμεις οι τρεις...

και τον έρωτα' πως τον είχε κουρελιάσει και σαν άντρα, και σαν έρωσθή.

Ένα βράδυ, προσπάθησε να του τα όμολογήσει όλα. Ήταν ένα φθινοπωρινό μούχρωμα, ποχε κρεμάσει πάνω απ' τη γη τις πρώτες άπειλές της βροχής και της μελαγχολίας. Λες κι' η φύσις όλη ήταν βουρκαμένη, και δε ζήταγε παρά την άσημαντη άφορμή, που θα την έκανε να ξεσπάσει σ' άπαρηγόρητα δάκρυα. Η άφορμή δόθηκε από δυο άστρατες που σπαθίσανε τον όρίζοντα. Χοντρές ψιχάλες άρχισανε να μαστιγώνουνε τα δέντρα.
Ο Γιώργος κι' η Ντόρα, πίσω απ' τα κρύσταλλα της κλειστής τους βεράντας, ρουφούσανε σιγά-σιγά ένα όρεχτικό. Στα μάτια και των δυο τους αναφέγγιζε η μελαγχολία του υπαίθρου. Στα ματόκλαδα της Ντόρας κρεμόντουσαν οι άπειλές των δακρύων. Κι' έτσι, ύπηρχε μια άναλογία μεταξύ φθινοπωρινού ούρανού και γυναικείων ματιών. Με μόνη τη διαφορά, πως τα δάκρυα είχανε ξεσπάσει απ' τον ούρανό ενω κρατιόντουσαν άκόμα στα μάτια της γυναικας.
Ήταν η ώρα των έκμυσθηρέσεων. Μια απ' τις παράξενες εκείνες ώρες που βαραίνουν άσχηκωτα την ψυχή, και την κάνουν ν' άποζητή τη ζαλάφρωση σαν άπολύτρωση. Σε μια στιγμή, η Ντόρα έβαλε το χέρι της πάνω απ' το δικό του.
— Γιώργο... του ψιθύρισε. Είναι άναγκη να σου μιλήσω, κι' έχεις άποχρέωση να μ' άκούσης...
— Ίσως γιατί δεν το πρόσεξε, ίσως

— Γιώργο, σου άρκίζουμαι...

γιατί έβρεχε, εκείνος δεν τράβηξε το χέρι του. Κι' ούτε της άποκριθήκε.

—'Ανάμεσα σ' αυτή την υπόθεση που μάς χωρίζει, υπάρχει ένα μεγάλο κενό... συνέχισε κεινή. Αυτό το κενό, άσε με να το συμπληρώσω απόψε με μια τιμία κι' ειλικρινή εξήγηση...

—Λέγε, Ντορίτσα, μιά και θέλεις να λές...

—Δε θέλω να λέω, κι' ούτε πρέπει να μου φέρεσαι μ' αυτό το ύφος, τουλάχιστον απόψε...

—Γιατί απόψε;...

—Γιατί βρέχει, γιατί είμαι δυστυγισμένη, και γιατί με σκοτώνει η ιδέα πως τη δυστυχία μου τη δημιούργησα ή ίδια, με τα χέρια μου, μόνο και μόνο γιατί σ' αγαπούσα...

Ο Μαράλης γέλασε χωρίς κέφι:

—Περιέργη άγάπη αυτή που έκδηλώνεται με την άπιστία... Δε βρίσκεις;...

—'Ακουσε, και μη με διακόψεις: Πρέπει να όμολογήσης, ότι ήμουν πάντα, απ' τη μέρα του γάμου μας κι' ύστερα, μιά γυναίκα που ό έρωτας του άντρα που αγαπούσε της δινότανε σε αναλογίες ανεπαρκείς, με το σταγονόμετρο... 'Ασυνενοησία δεν ύπήρχε μεταξύ μας, κι' ούτε μάς χάριζε κανένα από τ' άπύθμενα εκείνα βάραιρα που παρεμβάλλονται συνήθως ανάμεσα σε δυο συζύγους για να τους κάνουνε κόλαση τη ζωή...

—'Εχεις παράνομο από μένα;

—Παραδέξου πως μιά γυναίκα καρδιά έχει τις απαιτήσεις της, κι' αυτές τις απαιτήσεις τις είχα και γώ, και δε φρόντισες ποτέ να τις ικανοποιήσης εσύ...

—Μην ξεχνάς, Ντορίτσα, πως ήσουν η γυναίκα μου... Μιά γυναίκα μόνιμη και νόμιμη, που αποτελεί το κύριο θεμέλιο της ζωής ενός άντρα, δε μπορεί ποτέ ν' άποτελέσει την περιπέτεια, τον περαστικό έρωτα της στιγμής, που έχει και τα προνόμια και τα ελαττώματά του... Αυτός ό περαστικός έρωτας κερδίζει τον περαστικό πάλι ένθουσιασμό του άντρα, που κολακεύει βέβαια τη γυναίκα, δεν άποτελεί όμως τη συστηματοποιημένη, τη στρωτή εύτυχία, που προσφέρεται άποκλειστικά και μόνο στη σύζυγο... 'Αν ζήλευες τους περαστικούς μου ένθουσιασμούς, έπρεπε νάσουν έρωμένη μου' τότε όμως, θα περνούσες άναγκαστικά σ' ένα χρονικό διάστημα, που έξαρτάται πάντα από την ιδιοτροπία κι' από το κέφι...

—Αυτά είναι λόγια... Ποτέ δε μ' άγάπησες, όσο ήξερες ότι σου άνήκω, χωρίς επιφυλάξεις, χωρίς ένδοιασμούς... Οι σπάνιες άναλαμπές του ένδιαφέροντός σου, σημειώθηκαν μόνον όταν μεσολάθησε ανάμεσά ή άπειλή ενός τρίτου...

—Γιατί τότε σε διεδικούσα, και το κρυμμένο κάτω απ' τη συζυγική ρουτίνα ένδιαφέρον μου έρχότανε στην επιφάνεια... Δε σημαίνει όμως μ' αυτό πως το ένδιαφέρον έσβυνε μόλις εξασφαλιζόμουν; Σκεπαζότανε πάλι, κι' αν έπαυε νάσαι ήφαινε πάλι, κι' αν έπαυε όμως να σιγοστειο, εξακολουθούσε όμως να σιγοστειο, σαν άσβυστη φωτιά, που τη συντηρούσε πάντα, δειλή 'Εστιάδα, ή άγάπη μου...

—'Η γυναίκα, φίλε μου, δε μπορεί να διαισθάνεται και νά μαντεύη... Θέλει την άγάπη δυνατή, χειροπιαστή πραγματικότητα, γιατί ή άγάπη για τη γυναίκα είναι ένα από τα

στοιχεία της φύσεως, πιδ άπαραίτητη από τον άέρα κι' από το νερό, και χωρίς άγάπη δε μπορεί να ζήση... 'Επρεπε να το ξέρης αυτό...

Ο Μαράλης την κύτταξε στα μάτια:

—Ζητάς να μου δικαιολογήσης το σφάλμα σου;...

—'Η Ντόρα δεν κατέθεσε τα δικά της μάτια:

—Σφάλμα δεν ύπάρχει... του άποκριθηκε σιγά, μ' άποφασιστικά.

—Είσαι πολύ έπεικτής δια την πράξη σου...

—Δεν έκανα τίποτε...

—Με συγχωρείς, άλλ' άρχίζω ν' άμφισβάλω για τη λογική σου...

—Σου τ' έξαλαλέω, δεν έκανα τίποτα... 'Ο Φλωράς μπορεί να διατηρούσε μέσα του έναν έρωτα για μεναν, εγώ όμως δεν άναποκριθήκα ποτέ σ' αυτό τον έρωτα, γιατί έμενα πιστή στο δικό σου, τον κρυφόν όπως λές, τον άμφίβολο ή και τον άνυπαρκτο όπως λέω γώ, που άποτελούσε, μ' όλ' αυτά, για την καρδιά μου θρησκεία...

—Μα τ' είν' αυτά που λές;... Δεν όμολόγησες αυτό που σ' έδενε με τον Φλωρά;...

—Ψέματα...

—Και το γράμμα;... Κι' αυτά που του γράφεις με τόσο νοσταλγία, με τόσο λατρεία;...

—Ψέματα... Ψέματα όλα... 'Οσα έγραφα κι' όσα διάβασες, τάγραφα όσο μπορούσα πιδ τρυφερά, και μου τα υπαγόρευε ή φανταστική σκέψη πως αντί για κείνον, ήσουν εσύ μακρυσά, κι' ύπόφερα για σένα τους σπαργαμούς του χωρισμού...

—Ντόρα... Τρελλάθηκες;...

—'Οχι... Αυτή είν' ή άλήθεια... 'Οταν είδα εκείνη την ήμερα πως ή συζήτηση των δυο μας γι' αυτόν τον άνθρωπο σου είχε προκαλέσει μιά παροδική ζήλεια, και, με τη ζήλεια, κάποιο περαστικό ένδιαφέρον, σκέφτηκα τη ζήλεια αυτή να τη σπρίξω σε κάτι πιδ χειροπιαστό, πιδ βέβαιο, πιδ σύγουρο, που θα σου προκαλούσε μιά παντοτεινή άμφισβλία, και θα σε κρατούσε πάντα κοντά μου, έρωτευμένο πιδ χωρίς επιφυλάξεις και άδιαφορίες... Και τότε, έγραφα εκείνο το γράμμα, και το άφησα εκεί που ήτανε βέβαιο πως θα τθβρισκες με την πρώτη... Μιά γυναίκα που γράφει ένα τέτοιο γράμμα, το ταχυδρομεί άμέσως. Δεν το άφινει κάτω απ' τα μάτια του άντρα της...

Ο Μαράλης την κυττούσε σα χαμένος.

—'Ωστε, το γράμμα αυτό λές πως ήτανε ψεύτικο;...

—Γραμμένο μονάχα για να σε τραβήξη κοντά μου... 'Αν ό Φλωράς βρισκότανε στην 'Αθήνα, και ζούσε δίπλα μας, όπως άλλουτε, δεν θα τολμούσα ποτέ να δημιουργήσω μιά ψεύτικη ιστορία, που θάδινε σε κείνον έλπίδες και σε σένα άμφισβλίες... Δεν ήταν ούτε για μένα σωστό, ούτε για κείνον... Και, κυρίως, κάτι τέτοιο, έστω κι' άσημαντο, έστω και συγκρατημένο άυστηρά στα όρια ενός άλλου φλέρτ, θα μπορούσε, μεγαλωμένο απ' το φακό της κακίας του κόσμου, να γίνη άφορμή για να γελοιοποιηθή εσύ... κι' αυτό, δεν τθθελα με κανένα άντάλλαγμα... 'Ούτε καν με την παντοτεινή μου εύτυχία...

—Και τώρα;...

—Τώρα... Ποιός ξέρει τί γίνηκε ανάμεσά μας;... Το γράμμα εκείνο,

που γράφτηκε μόνο και μόνο για να

το διαβάσης εσύ, πέτυχε κείνο που ήθελε να πετύχη... Το διάβασες, σ' έρριξε σ' άμφισβλία, το σκίσαμε, και τώρα κανείς δεν ξέρει τίποτα...

—Κανείς;... Κι' έμένα δε με λογαριάζεις;...

—'Εσύ, θα ξεχάσης... 'Η, καλύτερα, θα σου μείνη μιά άμφισβλία, για να σε παιδεύη και να σου ζωντανεύη την άγάπη... Κανείς όμως δε θα ύπάρχη για να σου πετάξη κατάμουτρα τη φανταστική σου ντροπή, σα λάσπη...

Σ' ένα στιγμιαίο ξέσπασμα, ό Γουάρδος της έπιασε τα χέρια:

—Μά θέ μου, μπορεί νάν' άλήθεια όλ' αυτά;...

—Μόνο αυτά είν' άλήθεια... Πιστεύω το... Σ' άγάπησα και σ' αγαπάω, κι' ή άγάπη μου, το ίδιο όπως εσύ, κρυβότανε στρωτά και χωρίς να μεν άποφάσιζε, ή έμενα μόνο όταν εσύ ήνα εγώ φαινόμενα, στενά μάτια του ενός ή του άλλου, εύτυχιόμηνό από μιά ξένη έρωτική πραγματικότητα. Με τη διαφορά, ότι για σένα οι περιπέτειες, ήτανε πραγματικές, ενώ για μένα, ήτανε ναδικη περιπέτεια που νόμισα πως σήμερα να μας χωρίση, είναι άπ' την αρχή ως το τέλος φανταστική... 'Ωστε, έπιμένεις σ' αυτό;...

—'Αφού είν, ή άλήθεια;... Και μιά άλήθεια, που είν' άκόμα πιδ άλήθεια, για το λόγο πως δε μπορώ στην άποδειξω: Το γράμμα μου... 'Οσα διάβασες, ήταν απ' την πρώτη γραμμή ως την τελευταία, φανταστικά...

—Καυμένη μου Ντορίτσα... Τ' είν' αυτά που λές;...

—'Η άλήθεια...

—Και γιατί είν' αυτή ή άλήθεια, και δεν είν' ή άλλη;...

—Δεν έχει γιατί...

—Πώς δεν έχει;...

—Τότε, πέσμου: Γιατί ό ήλιος λάμπει περισσότερο απ' το φεγγάρι;...

—Ντορίτσα, άσε τις σοφιστείες... (Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Η προηγούμενη συνέχεια του μυθιστορήματος αυτού, έδεινοπάθησε φοβερά εξαιτίας των τυπογραφικών λαθών. Τα κυριώτερα απ' αυτά διορθώνουμε σήμερα εδώ: Στην τρίτη στήλη της 8ης σελίδας, και στο στίχο 54' το 'άναπαράζου' να διαβαστή 'άναπαράζου'.

Στην τρίτη στήλη της 9ης σελίδας, ή μετά το στίχο 11 φράσεις, να διαβαστή: τ—Δεν ήταν εντελώς άθωος, δηλαδή, τουλάχιστον από την πλευρά τη δική του...

Τέλος, στη σελίδα 10 και στην πρώτη στήλη, ή μετά το στίχο 12 φράση, να διαβαστή: «...Ξέρεις, άγαπημένη μου, πως ή άπόσταση φέρνει τ' αντίθετα αποτελέσματα απ' τον καιρό: 'Ο δεύτερος σβύνει τη φλόγα του έρωτα, κι' όταν άκω' ανάβει όλόλαμψη' ή πρώτη κάνει και τη σπύθα πυρκαγιά...».

Είναι άριττό να πούμε βέβαια ό

τι αυτά ήταν μικρά παραμυθάκια. 'Η κυρία Φιφή δεν περνούσε τις ώρες της με φίλες, αλλά με φίλους. Είχε είδοποιήσει όμως τις πρώτες καταλλήλως, ώστε αν τυχόν καμιά φορά ό κ. 'Αλέκος τις ρώτούσε, να ξδιναν την άπάντηση που έπρεπε.

Παρ' όλη την έμπιστοσύνη όμως που είχε στη γυναίκα του, ό κ. 'Αλέκος είχε άρχισει τώρα τελευταία ν' άνησυχή κάπως. Γιατί ή κυρία Φιφή, κάποιον καταχρηστική καλωσύνης του, συνήθιζε να λείπη και νύχτες όλόκληρες, με την ίδια πάντοτε δικαιολογία: 'Οτι έμεινε στις φίλες της.

Πριν από λίγες μέρες τον άφησε να μείνη όλη τη νύχτα μοναχός του — και πως άνησυχούσε ό καυμένος μήπως την έκοψε κανένα αυτοκίνητο — κατά τις δέκα το πρωί.

—Ποδ ήσουν πάλι, Φιφή; ήταν ή πρώτη έρώτηση που έκανε ό κ. 'Αλέκος στη γυναίκα του, —στη Φωφώ. 'Εμεινα από χτες το βράδυ στις έννηά, ως σήμερα το πρωί στις έννηά.

—'Αργήσατε με την κουβέντα... Καταλαβαίνω.

—Ναι... Πέρασαν τα μεσάνυχτα. Και μου είπε ή καυμένη ή Φωφώ: Ποδ να τρέχη τώρα τόσο άργά στο σπίτι; Κάτσε να κοιμηθής εδώ. Κι' έμεινα.

Ο κ. 'Αλέκος όμως όπωπευθήκε. Και πήρε την άπόφαση να εξακριβώση την άλήθεια, για να διαπιστώση ότι άδικες ήταν οι ύποψίες που τον έβασάνιζαν και να ήσυχάση.

Πήρε, λοιπόν, το καπέλλο του και βγήκε έξω. Θά πήγαινε στη Φωφώ να ρωτήση. Στο δρόμο όμως, έντελώς τυχαία, συνάντησε τη Λέλα, μιά άλλη φίλη της γυναίκας του.

—Ξέρετε, κυρία Λέλα, όλη τη νύχτα ή Φιφή έλειπε από το σπίτι, της είπε σε μιά στιγμή, έτσι χωρίς λόγο.

—'Α! Μην άνησυχήτε! είπε ή Λέλα πρόθυμα. 'Ηταν στο σπίτι μου ως σήμερα το πρωί.

Η καυμένη ή Φιφή...

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. Παν. Παπαδούκα

ΠΑΛΛΟΙ σύζυγοι είναι τόσο άυστηροί στη γυναίκα τους, ώστε έννοούν να της ζητούν λογαριασμό για την κατανάλωση και του δευτερολέπτου άκόμα από την ώρα που περνούν έξω από το σπίτι. 'Αλλοι, πιδ άυστηροί, της άπαγορεύουν έντελώς κάθε έξοδο, για ν' άποφύγουν κάθε πιθανή παρεξήγηση. Και συνηθίζουν να συνοδεύουν τη γυναίκα τους παντού όπου θέλει να πάη, πράγμα που άποδεικνύει πόσο λίγη έμπιστοσύνη έχουν οι άνθρωποι αυτοί προς το έτερον ήμισυ τους, το όποιο ύφιστάται με καρτερικότητα αυτές τις άυστηρές άπαγορεύσεις.

Αφνε την γυναίκα του να βγαίνη μόνη έξω.

Προς τιμήν του κ. 'Αλέκου, πρέπει να πούμε ότι δεν άνηκε στην τάξη των άυστηρών αυτών 'Οθέλων. 'Αφνε τη γυναίκα του, την κυρία Φιφή, να βγαίνη μόνη της έξω και να γυριή άργά τη νύχτα. Πολλές φορές, μάλιστα έπέστρεφε τα μεσάνυχτα και κάποτε κάποτε και άργότερα.

Η συνήθεια αυτή, είναι άλήθεια, ότι μπορεί να βάλη σε ύποψίες κάθε σύζυγο κανονικού τύπου 'Αλλά ό κ. 'Αλέκος αγαπούσε τόσο πολύ τη γυναίκα του και της είχε τόσο μεγάλη έμπιστοσύνη, ώστε άνοιγε το στόμα του κι' έχασε τη συγνηθική δικαιολογία που του σεβρίζε ή κυρία Φιφή, για τις άδικαιολόγητες άργοποιίες της.

—Είχα πάει, ξέρεις, στη φίλη μου τη Φωφώ και με την κουβέντα άργήσαμε. Πώς περνάει ή ώρα καλέ, χωρίς να το καταλάβης.

—Ναι, συμπλήρωνε ό κ. 'Αλέκος, αυτό τόχω παρατηρήσει κι' εγώ... 'Οταν άρχίζη κανείς τη συζήτηση, δεν βλέπει πως περνούν οι ώρες.

'Αλλοτε εύρισκε άλλες δικαιολογίες. Και ύπάρχουν ένα σωρό, όταν ύπάρχη και πρόθυμος άνθρωπος να τις πιστέμη. Πότε είχε πάει στής φίλης της της Ευτέρπης, που άρχισε να τις διηγείται τα οικογενειακά της, πότε στις άλλης φίλης της, της Καίτης και ό άντρας της, ό κ. 'Αριστοτέλης είχε άνοξει μιά συζήτηση για τη διεθνή κατάσταση και δεν μπορούσε να φύγη για να μη τον προσβάλη, πότε είχε ξεχαστή στις μολιστρας της με το ξεφύλλισμα των νέων φυγουρινιδών, πότε ήταν έδω, πότε ήταν εκεί και πάντα περνούσε ή ώρα χωρίς να την καταλάβη.

—'Είπα πάλι, ξέρεις, στη φίλη μου τη Φωφώ και με την κουβέντα άργήσαμε. Πώς περνάει ή ώρα καλέ, χωρίς να το καταλάβης.

—Ναι, συμπλήρωνε ό κ. 'Αλέκος, αυτό τόχω παρατηρήσει κι' εγώ... 'Οταν άρχίζη κανείς τη συζήτηση, δεν βλέπει πως περνούν οι ώρες.

'Αλλοτε εύρισκε άλλες δικαιολογίες. Και ύπάρχουν ένα σωρό, όταν ύπάρχη και πρόθυμος άνθρωπος να τις πιστέμη. Πότε είχε πάει στής φίλης της της Ευτέρπης, που άρχισε να τις διηγείται τα οικογενειακά της, πότε στις άλλης φίλης της, της Καίτης και ό άντρας της, ό κ. 'Αριστοτέλης είχε άνοξει μιά συζήτηση για τη διεθνή κατάσταση και δεν μπορούσε να φύγη για να μη τον προσβάλη, πότε είχε ξεχαστή στις μολιστρας της με το ξεφύλλισμα των νέων φυγουρινιδών, πότε ήταν έδω, πότε ήταν εκεί και πάντα περνούσε ή ώρα χωρίς να την καταλάβη.

τι αυτά ήταν μικρά παραμυθάκια. 'Η κυρία Φιφή δεν περνούσε τις ώρες της με φίλες, αλλά με φίλους. Είχε είδοποιήσει όμως τις πρώτες καταλλήλως, ώστε αν τυχόν καμιά φορά ό κ. 'Αλέκος τις ρώτούσε, να ξδιναν την άπάντηση που έπρεπε.

Παρ' όλη την έμπιστοσύνη όμως που είχε στη γυναίκα του, ό κ. 'Αλέκος είχε άρχισει τώρα τελευταία ν' άνησυχή κάπως. Γιατί ή κυρία Φιφή, κάποιον καταχρηστική καλωσύνης του, συνήθιζε να λείπη και νύχτες όλόκληρες, με την ίδια πάντοτε δικαιολογία: 'Οτι έμεινε στις φίλες της.

Πριν από λίγες μέρες τον άφησε να μείνη όλη τη νύχτα μοναχός του — και πως άνησυχούσε ό καυμένος μήπως την έκοψε κανένα αυτοκίνητο — κατά τις δέκα το πρωί.

—Ποδ ήσουν πάλι, Φιφή; ήταν ή πρώτη έρώτηση που έκανε ό κ. 'Αλέκος στη γυναίκα του, —στη Φωφώ. 'Εμεινα από χτες το βράδυ στις έννηά, ως σήμερα το πρωί στις έννηά.

—'Αργήσατε με την κουβέντα... Καταλαβαίνω.

—Ναι... Πέρασαν τα μεσάνυχτα. Και μου είπε ή καυμένη ή Φωφώ: Ποδ να τρέχη τώρα τόσο άργά στο σπίτι; Κάτσε να κοιμηθής εδώ. Κι' έμεινα.

Ο κ. 'Αλέκος όμως όπωπευθήκε. Και πήρε την άπόφαση να εξακριβώση την άλήθεια, για να διαπιστώση ότι άδικες ήταν οι ύποψίες που τον έβασάνιζαν και να ήσυχάση.

Πήρε, λοιπόν, το καπέλλο του και βγήκε έξω. Θά πήγαινε στη Φωφώ να ρωτήση. Στο δρόμο όμως, έντελώς τυχαία, συνάντησε τη Λέλα, μιά άλλη φίλη της γυναίκας του.

—Ξέρετε, κυρία Λέλα, όλη τη νύχτα ή Φιφή έλειπε από το σπίτι, της είπε σε μιά στιγμή, έτσι χωρίς λόγο.

—'Α! Μην άνησυχήτε! είπε ή Λέλα πρόθυμα. 'Ηταν στο σπίτι μου ως σήμερα το πρωί.

Στο σπίτι της Λέλας! σκέφτηκε ό κ. 'Αλέκος. Πολύ περίεργο. Αυτή του είχε πη στής Φωφώς. Μήπως έκανε λάθος; 'Αφνε τη Λέλα και εξακολούθησε το δρόμο του βιαστικός. Σε λίγο γτυπούσε την πόρτα της Φωφώς.

—'Είπα πάλι, ξέρεις, στη φίλη μου τη Φωφώ και με την κουβέντα άργήσαμε. Πώς περνάει ή ώρα καλέ, χωρίς να το καταλάβης.

—Ναι, συμπλήρωνε ό κ. 'Αλέκος, αυτό τόχω παρατηρήσει κι' εγώ... 'Οταν άρχίζη κανείς τη συζήτηση, δεν βλέπει πως περνούν οι ώρες.

'Αλλοτε εύρισκε άλλες δικαιολογίες. Και ύπάρχουν ένα σωρό, όταν ύπάρχη και πρόθυμος άνθρωπος να τις πιστέμη. Πότε είχε πάει στής φίλης της της Ευτέρπης, που άρχισε να τις διηγείται τα οικογενειακά της, πότε στις άλλης φίλης της, της Καίτης και ό άντρας της, ό κ. 'Αριστοτέλης είχε άνοξει μιά συζήτηση για τη διεθνή κατάσταση και δεν μπορούσε να φύγη για να μη τον προσβάλη, πότε είχε ξεχαστή στις μολιστρας της με το ξεφύλλισμα των νέων φυγουρινιδών, πότε ήταν έδω, πότε ήταν εκεί και πάντα περνούσε ή ώρα χωρίς να την καταλάβη.

—Μήπως ή γυναίκα μου ήταν εδώ την περασμένη νύχτα; ρώτησε.

—Ναι... Βέβαια... είπε ή Φωφώ. 'Από τις έννηά το βράδυ ως... ως... τί ώρα ήρθε σήμερα στο σπίτι.

—Στις δέκα.

—'Ως τις έννηάμισυ!

—Εύχαριστώ πολύ.

Σαν να του κατέβηκα μιά μεγάλη έμπνευση, εξακολούθησε την περιόδεα του στις φίλες της γυναίκας του. Μετά τη Φωφώ, έπηγε στην κυρία Μαρίκα.

—Ξέρετε, ή Φιφή έλειψε όλη τη νύχτα και ήρθε σήμερα στις δέκα.

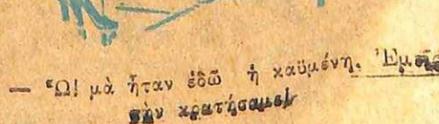
—'Α! μ ήταν εδώ ή καυμένη. Δεν πρέπει ν' άνησυχήτε, κύριε 'Αλέκο, 'Εμεις την κρατήσαμε!

—Εύχαριστώ πολύ.

Την ίδια άκριβώς καθουχαστική άπάντηση του έδωσαν όλες οι φίλες νάδες της γυναίκας του. 'Η Ζωζώ, ή Νίπιτσα, ή 'Αλίκη, ή Νέλλη, ή Νίτσα και ή Κούλα. 'Ολες τον διεβεβαίωσαν ότι ή γυναίκα του είχε περάσει την νύχτα της, από τις έννηά το βράδυ ως τις έννηά το πρωί, στο σπίτι τους. Και δεν ύπήρχε λόγος ν' άνησυχή. Κι' άλήθεια. Γιατί ν' άνησυχούσε;

Και ό κ. 'Αλέκος γύρισε στο σπίτι του καταβεουσιασμένος... 'Η καυμένη ή Φιφή! Πόσο άδικα την όπωπευθήκε!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

—'Ω! μ ήταν εδώ ή καυμένη. 'Εμεις την κρατήσαμε!

Συνήθειες που σβύνουν

Τὰ... διπλωματικά δώρα

Μα από τις ωραιότερες συνήθειες του παλιού καιρού στην Ευρώπη ήταν και η ανταλλαγή δώρων για διπλωματικούς σκοπούς.

Σήμερα η συνήθεια αυτή έχει εκλείψει σχεδόν πιά. Απόδειξή η Γαλλία. Στην προϋπολογισμό της του 1937 δεν προβλέπει διά δώρα διπλωματικά παρά μόνο το ελάχιστον ποσόν των 100.000 φράγκων. Ένώ άλλοτε τί διαφορά;

Τι είρωνικά που θα γελοῦσε αἴφνης ο Λουδοβίκος ΧΙ΄ ἂν ξαναγεννοῦσε στή ζωή για μιὰ στιγμή και ἂν εἶδεπε τὴ μιζέρια αὐτή.

Μιζέρια. Μὰ καὶ θέρεια. Για νὰ πεισθῆτε γι' αὐτό, εἴτε νὰ φυλλομετρήσουμε μαζί αὐτὸ διδύχαρι: δεμένο με κάποιον μαροκινὸ δέμα στολισμένο με κρῖνα χρυσά και πού ἀνασείει τὰ δώρα πού ἔκανε ὁ Βασιλεὺς "Ἡλιος ἀπ' τὸ 1662 μέρου τοῦ θανάτου του.

Ὁ Λουδοβίκος ΧΙ΄ φημιζόταν για τὴν γουβαριανωσύνη του. Για νὰ θεβαιωθῆτε δεῖστε μερικά ἀπ' τὰ δώρα πού ἔκανε κατὰ καιροὺς σὲ διάφορες βασιλισσες.

1665: στή βασίλισσα τῆς Σουηδίας ἔνα δῶρο ἀποτελούμενο ἀπὸ κορδέλλες, ἀρώματα, γυναικεία ἀντικείμενα, χρυσὴ ρολόγια, πολύτιμους λίθους και κοσμήματα, 23.338 λίρες.

1670: στή βασίλισσα τῆς Πολωνίας: μιὰ τουαλέττα ἀσημένια ἐπίχρυση, δύο ρολόγια με θῆκες ἀπὸ χρυσό, κορδέλλες, δαντέλλες, κοσμήματα και ἄλλα 34.379 λίρες.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας πάλι δέχεται στὰ 1665 ἕνα ἀμύδι ντυμένο με θελοῦδο μαῦρο με γουστὰ κοσμήματα και ἕξι ἱπποσκευές, ἀξίας 12'287 λίρων, ἕνω ἡ γυναίκα τοῦ Ἐκλέκτορος τοῦ Βραδενμπουργκού λάβαινε τὸν ἐπόμενον χρόνο ἕνα ἔπιπλο ἀπὸ θελοῦδο και βρασμα χρυσοῦφαντο και ἀσημοκέντητο, ἕνα μεγάλο καθέστρο, ἕνα κηροπήγιο, ἕνα τραπέζι, δύο ἀσημένια σκαμνίγια και ταπεσαρία για ἕνα δωμάτιο ἀξίας, ὅλα μαζί, 62.189 λίρων.

Ἡ κάθε γιορτὴ, ὁ κάθε γάμος εἶναι και ἀπὸ μιὰ εὐκαιρία για τὸν Λουδοβίκο ΧΙ΄ για νὰ στείλῃ κάποιον δῶρο.

Στὰ 1679, ἡ Δεσποινίς, κόρη τοῦ Κυρίου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως, δέχεται ἐπὶ τῆ εὐκαιρία τῶν γάμων τῆς μετὸ

βασίλειά τῆς Ἰσπανίας, ἕνα κόσμημα διαμαντένιο και ἕνα κολλίε ἀπὸ μαργαριτάρια πού στοίχιζαν 141.023 λίρες.

Στὰ 1697 ἡ κυρία Αἰλερό, σύζυγος τοῦ πληρεξουσίου για τὴ συνθήκη τοῦ Ρουσῆ λαβαίνει ἕνα διαμαντένιο κοῦτι για φωτογραφίες ἀξίας 36.315 λίρων.

Στὰ 1713, τότε μετὸ τὴ συνθήκη τῆς Οὐτρέχτης, ὁ μιλόδοξος Σαρουπούζο, πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας δέχεται ἐκ με-

Μιά μεγάλη κυρία, τοῦ 18ου αἰῶνος, φορτωμένη ἀπὸ διαμάντια και μαργαριτάρια.

ρους τοῦ βασιλέως ἕνα κόσμημα με 12 ὑπέροχα διαμάντια ἀξίας 38.270 λίρων.

Μερικά ἀπὸ τὰ δώρα αὐτὰ συγκινοῦν πολὺ, ὅταν μάθουμε τίς συνθήκες ὑπὸ τίς ὁποῖες ἐδωρήθησαν. Ἐτσι, στις 26 Δεκεμβρίου 1710 ὁ Λουδοβίκος "Ἡλιος προσφέρει μιὰ διαμαντένια κοσμηματοθήκη ἀξίας 10.680 λίρων στὸν ὑποστράτηγο Ντέν Πέτρο Ζονίγκα ὁ ὁποῖος τοῦ φέρνει τὴν ἀναγγελία τῆς νίκης τῆς Βιλαβιτιόζα, ἡ ὁποία ἐστερέωσε τὸ θρόνο τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐβασίλευε ὁ ἕγγονός του τότε. Καὶ εἶκοσι χρόνια προηγουμένως εἶχε προσφέρει ἕνα διαμαντένιο ξίφος ἀξίας 15.300 λίρων στὸν ἱππότη τῆς Βανδώμης, ὁ ὁποῖος ἤρθε και τοῦ ἀνήγγειλε τὴ νίκη τοῦ Φλεριά.

ΑΛΛΟΥ ΤΑ ΚΑΚΑΡΙΣΜΑΤΑ...

— Εἶπά τί γυρεύω εἰδῶ; Εἶμαι ὁ πεζός πού ἡ κυρία ἀνέτρεψε μετὸ αὐτοκίνητό τῆς.

Ἐξυπνα 50%

ΕΝΑΣ ΜΑΝΙΑΚΟΣ ΤΟΥ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ἡ ἀ' γειτόνισσα: Καλέ Κα Ζοφία μου, τι έγινε αὐτός ο κύριος Ευάγγελος. Ἀνησυχῶ πολὺ.

Ἡ β' γειτόνισσα: Καὶ γιατί νησυχεῖς;

Ἡ ἀ' γειτόνισσα: Ἐγὼ τρεῖς μῆρες ν' ἀκούσω τὸ ραδιόφωνό του!..

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΝΕΜΡΩΔ

Ὁ κ. Ζ επιστρέφει ἀπὸ τὸ κινῆμα.

Ἡ Κα Ζ: Καὶ πάλι δὲν ἐφέρεσε τίποτα;

Ὁ κ. Ζ: Ναι, ἀλλὰ τοὺς εἶδονκα τρομαρά τὸν πούλιον πού ἔα τὴν θυμολοῦται.

ΥΠΗΡΧΕ ΦΟΒΟΣ

Τὸ ἀντρογυνο μαλλῶναι:

Ἐκείνη: Ἐγὼ λέγω πάντα αὐτὸ πού σκεπτομαι.

Ἐκείνος: Ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει θὰ κουρασθῆς πολὺ στή ζωή σου.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Ὁ προϊσταμένος (στὴν νέα πάλληλο): Καὶ πρέπει νὰ ξερετε οσαποῦνις, οτι ἐπιμενω πολὺ στο ζήτημα ὡρας.

Ἡ υπάλληλος: Ὡ! Ἡσυχάστε κύριε, εἶμαι πάντα τῆς ὡρας ἐγώ!..

ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΙΑ

Στὸ νοσοκομείο:

Ὁ χειρουργός (στὸν ἄρρωστο): Για νὰ σὰς ἐγαλωμε ἀπὸ τὸ στομάχι: χρυσὸ εἰκασμόφραγκο πού καταπιате μας πληρωσατε 10.000 δραχμές.

Ὁ ἄρρωστος: Τί λέτε αὐτοῦ! 000 δραχμες για νὰ πάρω πίσω ἕνα κοσμόφραγκο! Εἶναι πάρα πολλὰ!..

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ

— Τί ζῆστη πάλι εἶναι αὐτή;

— Ἐμένα μου λές; Δὲν μπόρεσα μὰτε νὰ κλείσω σήμερα στο γράφειο.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ...

Ἡ σύζυγος: Πάλι μεσάνυχτα μοῦς ἐρχεσαι, Κλεόβουλε!

— Τί νὰ κάνω, Μαργαρίτα μου, ἀπὸ τὸν κιορὸ πού ἀλλάξαν τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου, ἰδρώνω νὰ τὸν βρῶ!

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΝ ΤΙΜΟΥΣΕ

Στὸ δικαστήριο:

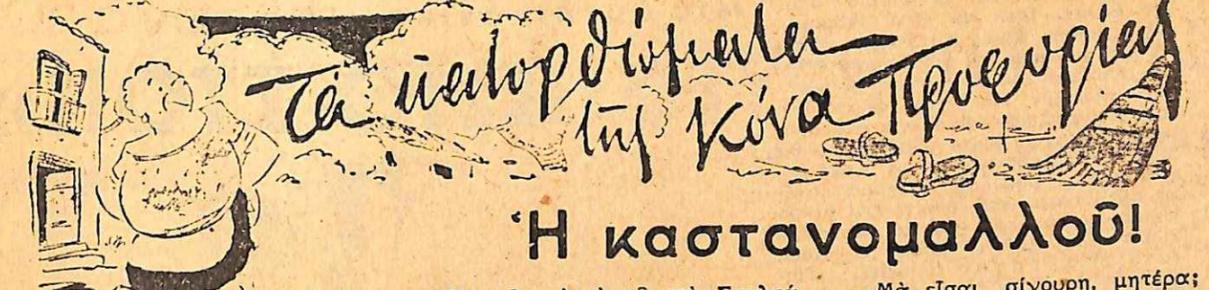
— Οἱ ἐντιμοὶ ἄνθρωποι, κατηγοροῦμενε, τιμοῦν πρώτα τὴν ὑπογραφή των ὕστερα τὸ ὄνομά τους και κατόπι τὴν θέσῃ τους.

— Δυστυχῶς κ. Πρόεδρε, ἐγὼ δὲν υπορῶ νὰ τιμῶ τὴν ὑπογραφή μου.

— Καὶ ἔχεις τὸ θράσος νὰ τὸ λές!

— Ναι. Δὲν ξέρω νὰ ὑπογράψω!..

ΣΥΛΒΙΟΥ

Ἡ καστανομαλλοῦ!

— Καὶ πῶς νὰ τὸ πῶ στή Σουλτάνου μου, πῶναι ἑπτὰ μηνῶν! Ἀχ!

— Κόρη μου, θὰ σὲ χάσω ἀπὸ τὸν καμὸ σου!

— Τραβοῦσε τὰ μάγουλά τῆς και χτυποῦσε τὰ γόνατά με ἀπελπισία.

Ἡ Κόνα Μπαμπῶ, τὴν παρηγόρησε.

— Μὴν κάνης ἔτσι. Θὰ σιάξουνε τὰ πράματα. Νὰ δῆς ἐκείνη τὴν Ἐρασμία τοῦ Μπαρκα, νὰ σοῦ δώσῃ λίγο ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, εἶδε τὴν Κόνα Μπαμπῶ πού σκούπιζε.

— Κόνα Μπαμπῶ! φώναξε.

— Καλὴ μέρα, Προφυρία μου! Σηκώθηκα πρῶτὸ νὰ φροκαλίσω τὸ σοκάκι, γιατί ἐκείνη ἡ κόρη μου με τὴ φιληνάδες τῆ μετὸ κάνουνε χάλια κάθε βράδυ μὲ τσοὶ ποπονόσποροι!

— Ἐλα μέσα! εἶπεν ἡ Προφυρία μυστηριωδῶς.

Ἡ Μπαμπῶ πλησίασε μετὸ σκούπα στο χέρι.

— Τί παθες, καλέ; Σὲ βλέπω σὸν ἀνήμπορη!..

— Μὴν τὰ ρωτᾶς. Μπαμπῶ μου, τρέμω σύστηλη ἀπὸ τὴ χολοπερέχου οἰ μου.

— Τί σοῦ κάνανε, χριστιανὴ μου;

— Ἐκείνος ὁ γαμπρός μου ὁ ἀχαίρετος, πού νὰ τότε δῶ και νὰ μὴ τότε γνωρίσω. Χαμηλοθῶρης και "Ἅγιος Νούφριος ὁ μασκαράς!

— Τί σοῦκανε, καλέ, λέγε μου.

— Ἀχ! Κάτσε νὰ στὰ πῶ μετὸ σειρά. Τρέμω σὸν τὸ ψάρι. Νὰ τὰ μάθῃ ἐκείνη ἡ κόρη μου, θὰ πάῃ στὸν τάφο. Εἶναι τώρα καμπόσες μέρες, πού ἐρχεται ἕνας ἀξάδρεφός του και πῆρε τὸν ἕλεει κρυφά.

Ἐμένα μου σινόμπε. Τί νὰ θέλῃ οὐτός; Τὸ λοιπὸν, σήμερα ἤρθε πρῶτὸ και τὸν πῆρε. Ἡκῆσαν τὴν κοιμισμένη και πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, παραφύλαξα τὴν ὥρα πού φεύγανε. Ὁ γαμπρός μου τὸν ἀρώτησε: Τί λές, θὰ μπερῶσῶ νὰ τὴν ἔχω; Κι' ὁ ἄλλος τοῦπε: — Ἄν πλερώσῃς ἐκείνα πού ζητᾶ. Σ' ἀρέσει πολὺ; Κι' ὁ ἀσυχῶρετος τοῦ ἀπάντησε—ἄχ. Μπαμπῶ μου, στο λέω κι' ἀνατριχιάζει τὸ πετόι μου: — Μ' ἀρέσει, λείει: Τρελλαίνομαι. Μὰ εἶναι μιὰ χαρά. Εἶδες μάτι ἔξυπνο, εἶδες μαλλί καστῶνὸ σὰ μετᾶξι!

— Τί μοῦ λές, Προφυρία μου! Τέτοια πράματα! Ἄμ' ἀκόμα ἑπτὰ μηνῶν πάντρεμα εἶναι και βαρέθηνε τὴ γυναίκα του; Μὴ χειρότερα!

Ἡ Προφυρία κούνησε τὸ κεφάλι:

— Εἶναι νάχη, καλέ, κανεῖς σήμερα μπιστοσύνη στοῖς σημερινοῖ ἀντροι; Ἡθῶι ρεζιλίκια. Ἄκουσ νὰ ξελογιαστῇ κιόλας μετὸ καστανομαλλο!

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, Προφυρία μου. Δὲ φταίει κι' ὁ Δημητράκης. Φταίει ἐκείνος ὁ μασκαράς ὁ ἀξάδρεφός σου, πού τοῦ κάνει τὸ χέρι. Δὲν ἠφοῦθηκε τὸ Θεό, νὰ χωρίσῃ ἀντρογυρη, πάλι καλά.

— Μὰ εἶσαι σίγουρη, μητέρα; εἶπεν ἡ κόρη δακρυομένη.

— Καλέ εἶναι σίγουρο σὸν τὴν Ὀβρέθικια πίστη αὐτὸ πού σοῦ λέω. Μὰ ἔννοια σου. Μὲ ξέρεῖς τί μαχοῦτι εἶμαι κι' ἐγὼ. Θὰ τσοὶ κάνω ρεζιλια και τσοὶ δυό.

Ἡ Μπαμπῶ εἶπε:

— Μὴ κάνετε φασαρίες και γίνετε πούμπλικο στή γειτονία.

— Μωρὲ τί μοῦ λές, Μπαμπῶ μου; Θὰ τῆνε βρῶ τὴν καστανομαλλοῦ του και θὰ τὴ μαδῶσω τρίχα-τρίχα. Ζαρχανᾶς θὰ γίνῃ τὸ σπῆτι τῆ!

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκούστηκε κλειδι στήν πόρτα και ὄμιλιες.

— Σούτ, εἶπεν ἡ Μπαμπῶ. Ἐκείνος εἶναι, ἐρχεται.

Ὁ Δημητράκης μετὸν ἐξάδρεφὸ του μῆτανε μέσα γελαστοὶ και χαρούμενοι.

— Καλημέρα, μαμά. Καλημέρα, Κόνα Μπαμπῶ. Τί κάνεις Σουλτάνου μου; Μὰ τί ἔχετε;

Καὶ πλησίασε τὴν κλαμμένη γυναίκα του.

— Ἐχεις μούτρα κι' ἀρωτᾶς; ξεφώνησε ἡ Προφυρία. Μωρὲ δὲν ἠφοῦθησε τὸ Θεὸ νὰ θῆς νὰ τὴν πεθά-

νησ μετὸν κοιλιά στο στομάχι ἐπὶ τῆς μετὸν ἐγκυο; Καὶ σὺ, μωρὲ Σαράν-μηνῶν ἐγκυο; Καὶ σὺ, μωρὲ Σαράν-μηνῶν ἐγκυο; Χαμηλοθῶρης καλά, νὰ κουτῆ, τὸ συλλοῖστηκες καλά, νὰ παλόβαλας τὸν ἀξάδρεφὸ σου σὲ παλόβαστα πρῶτῃ, πρῶτῃ για νὰ τοῦ προμηθεῖς καστανομαλλοῦσες; Φτοῦσας!

— Τί λές, καλέ μαμά; εἶπεν ὁ Δημητράκης. Εἶσαι μετὸν καλά σου;

— Τ' ἀκούσα μετὸν αὐτῆ μου σημε-ρα μωρὲ... Δὲ με γελάς πιά μετὸν γαλιφιές σου. Καστανομαλλοῦ, τὴν ἐπιπονηῖς, σοὶ πλερώνεις και θὰ τὴν ἀποχτήσῃς. Δὲν τάπες σήμερα πρὶν μιὰ ὥρα ἐδωνανά;

Κι' δυὸ ἀντροι κυτᾶχτηκαν κι' ἄρχισαν τὰ γέλια.

Ὁ Σαράντης εἶδεῖ μιὰν ἀλυσίδα πού κρατοῦσε δεμένη μιὰ κνη-γετικὴ σκυλίτσα καστανή.

— Νὰ ἡ ἐρωμένη πού τοῦ προμήθεψα, κερὰ μου, εἶπε. Καστανομαλλοῦ και μ' ἔξυπνα μάτια. Τὴν ἀγόρασε κιόλας.

Ἡ Προφυρία κόκκαλο. Ἡ Μπαμπῶ χαμογέλασε.

— Παραξήγησε, καλέ, εἶπε. Πᾶω. Ἄντιό σας.

Ἡ Σουλτάνου ἀγκάλιασε τὸν ἀντρο της.

Ἡ Προφυρία ἐκλείσει τὴν πόρτα πίσω ἀπὸ τὴν γειτόνισσα:

— Δὲ φταίω ἐγὼ, εἶπε, αὐτὴ ἡ τριχοδεμένη ἡ Μπαμπῶ μούθαλε τῆς κακέες ἰδέες στο νοῦ μου, κακονα-τσέρθη τῆ λωλοσερβάλιας.

Έρετε τί είναι το ωτό-στόπ; Θέλετε ίσως να πάτε έκδρομή, μα δεν έχετε αυτοκίνητο, ούτε είσθε διατεθειμένοι να ξοδέψετε λεφτά για μεταφορικά...

Το πράγμα δεν είναι ακατόρθωτο: Έτοιμάζεσθε, βγαίνετε στο δρόμο που πάει προς το μέρος όπου θα θέλατε να έκδράμετε, και... περιμένετε. Μόλις δητε από μακριά κανένα αυτοκίνητο, του κάνετε ένα μικρό νόημα με το χέρι, έχοντας τόν αντίχειρα έστραμμένο προς τα πίσω. Αυτό το σ κέρ τ σο σημαίνει: «Πηγαίνετε απ' κει; Και εγώ επίσης. Θέλετε να με πάρετε μαζί σας πάνω στο αυτοκίνητο;»

Δωρεάν, έννοείται. Ο οδηγός του αυτοκινήτου, εάν είναι καλόβολος, θα σταθί για ν' άνεβήτε επάνω. Εάν είναι «ζώρικός», θα προσπεράσει. Φυσικά, πρόκειται περί οδηγών ιδιωτικών αυτοκινήτων, που είναι συνήθως και οι ιδιοκτήται των, ή περί καμιονιών. Έξαιρούνται όπως βλέπετε τα αυτοκίνητα συγκοινωνίας και τα ταξί, τα όποια δεν μεταφέρουν κανένα δωρεάν.

Εάν, όπως είπαμε, ο οδηγός προσπεράσει, έσεις δεν χάνετε τίποτα. Απλούστατα, περιμένετε να περάσει ένα άλλο αυτοκίνητο, όποτε επαναλαμβάνετε την ίδια μανοούβρα. Και αν αποτύχετε και πάλι, επαναλαμβάνετε το πείραμα για τρίτη φορά, για τετάρτη, και ούτω καθεξής, ως ότου επιτύχετε.

Το σύστημα αυτό, που εφαρμόθηκε κατά πρώτον στην Αμερική, είχε μεγάλο σουξέ, και έκυριάρχησε σε λίγο και σ' όλη την Εύρώπη. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα επληθύνθησαν οι «ωτό-στόπ», που άρχισαν να έμποδίζουν την κυκλοφορία και να συναγωνίζονται επικινδύνως και τα ταξί. Αυτό ανάγκασε ώρισμένες πόλεις να το άπαγορεύσουν.

Μιά παρισινή δημοσιογράφος άπεφάσισε να κάμη μία καμπάνια πάνω στην άπαγόρευση του ωτοστόπ. Γι' αυτό, ντύθηκε ως έκδρομεύς, στάθηκε σ' ένα αυτοκίνητο-δρόμο και άρχισε τά σινιάλα.

Παρετήρησε λοιπόν πρώτα-πρώτα, ότι οι τεράστιες και πολυτελέστατες λιμουζίνες, τά Σένμπμ, τά Λίνκολν, τά Ρόλλς-Ρόύς, που τó καθένα τους στοιχίζει από όκτακόσες χιλιάδες δραγμές και πάνω, δεν σταματούν σχεδόν ποτέ. Οι παλυεκατομμυριοδχοι κάτοχοί των, δεν καταδέχονται, φαίνεται, να συγχρωτισθούν με τούς κοινούς θνητούς.

Επίσης, δεν σταματούν οι τωφφερίνες, ίσως από άκαταδεξία, ίσως από φυσική γυναικεία προφύλαξη; Δεν ξέρει κανείς ποτέ τί μπορεί να συμβή μ' έναν άγνωστο.

Ο άνθρωπος που σταματά, είναι συνήθως ένας εύπορος υπάλληλος, ένας έμπορος:

—Τί πρόκειται να χάσω; λέγει. Νά ξοδέψω μπενζίνα περισσότερη; Όχι. Νά με σκοτώσουν, για τά λίγα φράγκα που έχω πάνω μου; Ούτε αυτό. Η μόνη ζημιά, είναι μία μικρή καθυστέρησης.

Είμεθα πολύ περίεργοι να δοίμε ποτέ θά φθάση και σε μās η ώραία αυτή μέθοδος.

—Ωραία πρό παντός για μās που δεν έχομε αυτοκίνητο.

Μιά άμερικάνικη μέθοδος:

Τό «ΩΤΟ-ΣΤΟΠ»!

Αυτό τó ασκέρτσου τού χειρού σημαίνει: «Θέλετε να με πάρετε πάνω στο αυτοκίνητό σας;».

— Πολύ εύχαριστώ! Τί πρόκειται να χάσω; Μιά μικρή καθυστέρησης!

Η «Λαίδη - μαγείρισσα»

Μιά μικρή επανάσταση ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Η ΑΓΓΛΙΑ, κάθε άλλο είναι θέβαια παρά η χώρα των επαναστάσεων. Και όμως, εδώ και κάμποσο καιρό έγινε μία μικρή επανάσταση και στην Αγγλία και μάλιστα σ' ένα πεδίο όπου δυσκολότερα στην χώρα αυτή, αλλάζουν τά πράγματα: τó κοινωνικό.

Οι καιροί ού μενετοί, άκούμε να μουρμυρίζουν από παντού οι άνθρωποι, τά τελευταία αυτά χρόνια, με άλλους λόγους τά πράγματα έχουν γίνει πολύ δύσκολα στον μάταο αυτό κόσμο και η ζωή πολύ σκληρή. Τήν αναπόφευκτη αυτή διαπίστωση την έκαναν και οι Αγγλοι, ή μάλλον οι Αγγλίδες, στην προκειμένη περίπτωση.

Υπάρχει σήμερα ακόμη και στην Αγγλία, άρκετη φτώχεια κάτω από την πιά άψογη εμφάνιση και από την πιά αστηρή άξιοσπέπια. Είναι οι ξεπεσμένες άριστοκρατικές οικογένειες, που είναι πιά πλούσιες σε άναμνήσεις παρά σε λίρες. Σ' αυτές ή έλλειψις χρήματος είναι ακόμη πιά αισθητή από τις άλλες οικογένειες τις άστικές, έστω και τις μικροαστικές.

Για να καλυφθούν, λοιπόν, τά κενά και να περισωθή και ή άξιοσπέπια της θέσεως έχει έφευρεθή ή «Λαίδη-κούκ».

«Λαίδη-κούκ», άκούμε να ρωτούν με δικαιολογημένη άπορία αι άναγνώστριές μας. «Τί είναι πάλι αυτό;»

Λοιπόν, θέλετε να σας τó εξηγήσουμε όρθά κοστά, ή προτιμάτε να σας τó πούμε τó μυστικό...κατά όδους; «As πάρω με τó (δεύτερο). Λοιπόν, λαίδη, όπως ξέρουμε έλοι μας, άγγλοσφέρντες και μή, θά πη κυρία, κοικ, κουζινέρα, άρα λαίδη-κούκ=μαγείρισσα!

Μην καταπλήττεσθε άδικα. Η άλήθεια είναι αυτή: όταν κυρίες και δεσποινίδες της άγγλικής άριστοκρατίας τά φέρνουν ακούρα από οικονομικής άπόψεως, πηγαινούν και γίνονται για ώρισμένες ώρες μαγείρισσες σε άλλα άριστοκρατικά σπίτια.

Σήμερα ή νεαρά λαίδη, και της πλούσιης ακόμη οικογενείας, δεν άπαξιοί κάθε πρωί, άφου κάνει την τουαλέττα της, να πάρη στο χέρι τόν εθνικό της... ασσελεμεντέ» και να δη τί φαγητά θά φτιάση εκείνη την ήμερα στους δικούς της.

Μη φαντασθήτε, όμως, ότι ή λαίδη που θά θελήση να κάμη την μαγείρισσα, χάνει την προσωπικότητά της, την πραγματική της όντότητα, μεταβαλλομένη σε μία κοινή κοινοτάτη ίερεία της κατσαρόλας και τού τηγανιού. Πρό παντός είναι και μένει κυρία τού κόσμου.

Έχετε άκούσει ίσως για τις Αμερικανίδες υπηρέτριες. Δεν διαφέρουν σχεδόν κατά τίποτε από τις κυρίες των: ντύσιμο, περιποίησης σώματος, ζωή. Βλέπει κανείς συχνά, μετά τó τέλος της εργασίας που τις Νεούοκλέες υπηρέτριες να παίρνουν τó σάά τους με τις κυρίες των, και να φεύγουν κατόπι για τόν κινηματογράφο ή για τόν χορό στο τάδε κοσμικό κέντρο.

Τό ίδιο—και κατ' ίσχυρότερον θέβαια λόγον—συμβαίνει και με τις κυρίες της άγγλικής άριστοκρατίας που άναγκάζονται να μεταβληθούν σε «λαίδη-κούκ».

Τά χέρια τους είναι τó ίδιο περιποιημένα όπως και πρώτα. Όδηγούν πάντα τó αυτοκίνητό τους—ένα μικρό αυτοκίνητο θέβαια, αλλά πάντως αυτοκίνητο—παίρνουν τó «ατίθρολοκ» με την άκυρία τους, μιλάνε για τήν διεθνή πολιτική κατάσταση, παίζουν γκόλφ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είναι λοιπόν μία επαγγελματίας και ή «λαίδη-κούκ»; Μάλιστα. Όσες δεν έχουν καταρτισθή σπίτι τους, ακολουθούν ειδικά μαθήματα στις διάφορες σχολές μαγειρικής που υπάρχουν στο Λονδίνο και που συχνά είναι παραρτήματα των μεγάλων έστιατορίων της άγγλικής πρωτεύουσας.

Η νεαρά λαίδη, δεν άπαξιοί, άφου κάνει την τουαλέττα της, να πάρη τόν... «Τσελεμεντέ» της και να κυτάξη τί νέα φαγητά θά φτιάξη σήμερα.

Άφου φοιτήσουν επί ένα ή δυό χρόνια—ανάλογως—στις σχολές αυτές, οι λονδρέζες άριστοκρατίσες έφοδιάζονται με ένα δίπλωμα και σπεύδουν εις άναζητήσιν εργασίας.

Όστερ' από μερικές μέρες θά τή δητε μέσα στην άπαστράπτουσαν κουζίνα τού δεινα άριστοκρατικού σπιτιού, μέσα στην όλόλευκη μπλουζά τους, άμέμπως χτενισμένες, και με τόν κατάλευκο και χαριτωμένο σκούφο τους στο κεφάλι, να επιβλέπουν τó ψήσιμο των φαγητών.

Γιατί ή «λαίδη-κούκ» επιδίδεται μόνο και δίνει οδηγίες στο άλλο προσωπικό της κουζίνας, τó όποιο άσχολεύεται με τις κατώτερες εργασίες: τó καθάρισμα των λαχανικών, τó πλύσιμο των πιάτων κτλ.

Όταν δέ ο κάρος της τής τó επιτρέπει, βγάξει την μπλουζά της και τó σκούφο της, άφήνει την κουζίνα και πηγαινεί στο σαλόνι να συνομιλήση ως ίση προς ίση με την οικοδέσποινα, και ίσως και για να δεχθή καμμία πρόσκληση σε έκδρομή ή σε θέατρο, ή... και σε γευμα, τó όποιον θά έχη παρασκευάση ή ίδια!

Όταν ή «λαίδη-κούκ» τυχρή νάται νέο κορίτσι, δεν άποκλείεται ή επαγγελματική της επίδοσις να της βγή και διαφορετικά σε καλό αν είναι όμορφη και τυχερή και αν—πρό παντός—υπάρχη στο σπίτι κανένας νέος που δεν έχει μπλέξει ακόμη πουθενά. Οι γάμοι τού είδους αυτού δεν είναι σπάνιοι στο Λονδίνο.

Γνώρισα μία «λαίδη-κούκ» σε μία μικρή έκδρομή με άλογα, στα γύρω του Λονδίνου. Η φίλην την όποια συνώδευα, μου παρουσίασε μία ώραιότατη κοπέλλα, ζωοδειάζοντας έλα της τά πατρογονικά όνόματα και τούς τίτλους της με σεβασμό. Κατόπι, όταν ή νέα άπομακρόνθηκε μου έψιθύρισε στ' αυτή: «Είναι κι' αυτή «λαίδη-κούκ!». Έμεινα κατάπληκτος. Αύτη ή κομψή άμαζών, που την περιεστοίχιζαν έλοι οι νέοι της παρέας...μαγείρισσα! Ύψιστε Θεέ!

Και έντοούτοις διηθύβουε την κουζίνα ενός μεγάλου κολλεγίου τού Κέντ. Δεν ήταν όλιγώτερο έντυπωτική ή δευτέρα μου συνάντησις με μία «λαίδη-κούκ». Ημουν προσκεκλημένος σ' ένα ατή-πάρτυ. Η άφορόκρεμα της άγγλικής κοινωνίας είγς δώσει ραντεβού στο σάά αυτό, στο όποιο ώραιότατες «λαίδες» και «αίγες» τραγάνιζαν λαιμάργα τά «τò σέζ» τους ή τά γλυκίσματά τους και ρουφούσαν τó σάά τους.

Μιά από τις άριστοκρατίσες αυτές είχες τραδίξει ιδιαίτερος την προσοχή μου, με τόν «άέρα» της.

Κατά τās θ, ή κοπέλλα αυτή σηκώθηκε ξαφνικά, ζήτησε συγγνώμην από τούς παρισταμένους και βγήκε.

Ποίεργος όώτησα την οικοδέσποινα για τήν νέα αυτή.

—Είναι ή μίς Κώρτις, ή νέα μου μαγείρισσα, μου είπες άπλοούστατα.

Η μίς Κώρτις, μάς άφησε για να περάση στην κουζίνα και να έτοιμάση τó βραδυό φαγητό!

ΕΣΤΕΛΛΑ ΠΑΚ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον
Η ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΙΣ

-Ε! Συρτοπόδη!
—Νάμαι, κύριε!
—Εμπρός, άρχισε!
—Αν και τ' ο σκοτός ήταν βαθύ, είδα ν' αποσπάται από την πυκνότερη λόχημ του δάσου των Βιγκενών μια παράδοξη σκιά.
Ήταν ένας άνδρας ψηλός και λιγνός, με μέλη υπερμέτρως μακρυνά, λίγο καμπύρης, μ' ένα κεφάλι τόσο μικρό και στρογγυλό, που προκαλούσε τ' ό γέλιο. Οι κινήσεις του και οι μορφασμοί του θύμιζαν πίθηκο. Τα χέρια του κρεμότανε στα πλάγια, τὰ δὲ δάχτυλα του έφταναν στις ραϊβές του κνήμες. Ένα κασκέτο στραβοβαλμένο έσκέπαζε τὸ μέτωπο και τὸ ένα του μάτι.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ πλῆθος προχώρησε, με ὕφος κουρασμένο, σύροντας τὸ δεξιὸ του πόδι. Σὲ λίγο έφθασε μπροστά στὸν λευκὸ τοίχο μιὰς τεραστίως οικόδομησ, ἡ ὁποία έπεξετείνετο δεξιά κι' ἀριστερά, ὅσο έφθανε τὸ μάτι, ἂν και τὸ βλέμμα δὲν έφθανε μακριά, τὴν σκοτεινὴ αὐτὴ νύχτα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1880.

Έν τούτοις, ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος, πού τὸν ἀπεκάλεσαν Συρτοπόδη, βρισκόταν τώρα ἔξω ἀπὸ τὴ σκιά και θὰ μπορούσε κανεὶς εὐκολώτερα νὰ διακρίνῃ τὴν φορεσιά του, πού ἦταν ἀνταξία τοῦ σώματός του. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ διάφορα κουρέλια, χωρὶς χρώμα, πού κρεμότανε ἀπὸ τὸ σῶμα του και πού συνεκρατοῦντο ὡς ἕκ θαύματος, κυματίζοντα στὸν ἀέρα.

Μόλις ἔκαμε δέκα βήματα, δυὸ ἄλλες σκιές τὸν ἀκολούθησαν, ἑνὴν στὶς λόχμες ἀκούοιταν ψίθυροι, πού ἀπεκάλυπταν ὅτι ὑπῆρχαν ἐκεῖ κρυμμένα και ἄλλα πρόσωπα.

Οἱ δύο αὐτὲς σκιές ἀνήκαν σὲ δύο ἄτομα τελείως διαφορετικά. Τὸ ἕνα παχύ, χονδροκαμωμένο, με σχισμένο παλτό και μαλακὸ καπέλλο, ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἔργατου χωρὶς δουλειά, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνεργία εἶχε ἔξαντλήσει και τὸ τελευταῖο λεφτό. Ένα μαῦρο μαντῆλι σκέπαζε τὸν λαιμό του. Τὸ ἄλλο ἄτομο, ψηλότερο τοῦ πρώτου, ἦταν ντυμένο στὰ μαῦρα, με ρεδιγκότα κουμπωμένη ὡς τὸ λαιμό, και παπούτσια προσφάτως γυαλισμένα, μολονότι καταφανῶς τρύπια. Θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐκλάβῃ κανεὶς γιὰ ἕνα πειναλέο διδάσκαλο.

Τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα διεθύνθησαν με βῆμα ταχύ πρὸς τὸν τοίχου πού ἀνεφέραμε. Μ' ἕνα βᾶδισμα τό-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

σο ἑλαφρό, πού ὠμοίαζαν με φαντάσματα πού γλιστροῦσαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, διάφορα κεφάλια ἔβγαιναν ἀπὸ 'δὼ κι' ἀπ' ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ψυχρῆς παρισινῆς νύχτας. Βεβαίως, τὰ κεφάλια αὐτὰ ἀνήκαν σὲ ἀνθρώπινα σώματα, ἀλλὰ τὰ σώματα ἔκριναν τὸλὸ νὰ κρύβωνται κάτω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων ἢ στὶς λόχμες τοῦ δάσου.

Ὅταν ἔφθασαν μπρὸς στὸν τοίχου, οἱ τρεῖς ἄνδρες σταμάτησαν και φάνηκαν νὰ συνηνοοῦνται με χαμηλὴ φωνή, ἑνὴν διὰ τοῦ βλέμματός ἀναμετροῦσαν τὸ ὕψος τοῦ ἔμποδίου.

Ἡ συνηνοοῖσις δὲν βάστηξε πολὺ. Αὐτὸς πού φαινόταν σὰν ἔργατης, ἔκαμψε τὰ γόνατά του, ἀκούμπησε πάνω στὶς παλάμες του, στήριξε τὸ κεφάλι του στὸν τοίχου, και παρουσίασε ἔτσι τὴν δυνατὴ πλάτη του κατάλληλη γιὰ βάρθρο. Ὁ «διδάσκαλος» ἔτοιμαζόταν νὰ πατήσῃ πάνω στὴν ἀνθρώπινη σκάλα, ὅταν ἕνα χέρι τὸν ἄρπαξε ξαφνικά και τὸν ἐκράτησε μετέωρο, με τὸ ἕνα πόδι σηκωμένο:

—Διάβολε! εἶπε μιὰ ἀπότομη βραχνὴ φωνή, συνηθισμένη φαίνεται νὰ δίνῃ διαταγές. Καὶ τὸ σύνθημα, βλάκες, τί τὸ κάματε;

Ὁ ἔργατης σηκώθηκε ὀρθιος. Ὁ «διδάσκαλος» κατέβασε τὸ πόδι του, ἑνὴν ὁ Συρτοπόδης ἔσκυψε κάτω στὴ γῆ, ψιθυρίζοντας:

—Ἀλήθεια, κύριε! Μὴ θυμῶνετε! Ὁ τέταρτος αὐτός, πού ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ κυρίου και πού συνέλαβε τοὺς «ὐ π α λ λ ἡ λ ο υ ς» του ἐν ἄταξίᾳ, εἶχε βγῆ και αὐτὸς ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπου ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀστράφουν τὰ βλέμματα τῶν κρυμμένων ἐκείνων κρυφίων.

Ήταν ἕνας ἄνδρας μεγαλόσωμος, με κεφάλι ἑξαιρετικὰ ὀγκώδες, με μακριὰ ὑπόφαιη γενειάδα, και φοροῦσε ἕνα «μ π ο μ ἐ». Ένα πλατύτατο ἐπανωφόρι ἐκάλυπτε τὸ ἀθλητικὸ του σῶμα και ἔφθανε ὡς τὰ τρύπια του ὑποδήματα. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα μαστίγιο. Καὶ μολονότι τὸ ντύσιμό του δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ τὸ ντύσιμο τῶν συντρόφων του, εἶχε ὠστόσο ἑπάνω του κάτι πού φανέρωνε τὴν εὐζωία.

—Ἐλεεινὸ τρίο! πρόσθεσε ὁ κύριος μέσα στὰ δόντια του. Δὲν ξέρετε ἄλλο τίποτα, παρὰ νὰ ζητιανεύεστε ὅταν θελήσῃ κανεὶς νὰ σῆς χρησιμοποιήσῃ γιὰ κάποια σπουδαιότερη δουλειά, τότε κανεὶτε τὸ κεφάλι σας! Παληανθρώποι!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Συρτοπόδης σηκώθηκε πάνω. Ὁ ἔργατης' και ὁ «διδάσκαλος» δὲν ἔλεγον λέξη.

Ὅταν ὁ κύριος τέλειωσε τὴν ἀγόρευση του, ἐπεκράτησε μιὰ ἀπόλυτη σιωπὴ, πού ἐπέτρπε νὰ ἀκουσθῇ ὁ κρότος τῶν πετραδιῶν πού ἔρριξε ὁ Συρτοπόδης πίσω ἀπὸ τὸν τοίχου.

Και οἱ τέσσερις ἄνδρες ἔτειναν προσεκτικὰ τὸ αὐτί τους γιὰ ν' ἀκούσουν. Πέρασε ἔτσι μιὰ λεπτό. —Ἐπειτα, μιὰ μικρὴ πέτρα, πού θὰ εἶχε ριγθῇ ἀπὸ τὸ ἑσωτερικὸ τοῦ τοίχου, ἦλθε κι' ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀρχηγού.

—Ὁ Σαπουνάκης περιμένει! ἔκαμε αὐτὸς χαρούμενος. Βρίσκεται στὴ θέση του! Ἐμπρός, λοιπὸν, με θάρρος! Τί κάθεσθε;

Ὁ ἔργατης πήρε τὴν προηγουμένη θέση του.

Ὁ «διδάσκαλος» πήδησε πάνω στὴ ράχη του και ἔτεινε τὰ χέρια στὸν Συρτοπόδη, ὁ ὁποῖος ὑψώθηκε με ἐπιδειξίτητα αἰλουροῦ, στήριξε τὸ ἕνα του πόδι μέσα στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη τοῦ συντρόφου του, ἔφθασε στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου και ἀναρριχήθηκε πάνω χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ἐπειτα ἔαπλώθηκε ἔκκεῖ ἑπάνω, κι' ἦταν τόσο λιγνός, πού με δυσκολία θὰ κατάρθωνε κανεὶς νὰ τὸν διακρίνῃ.

Ἀπὸ τὴν θέση ἐκείνη ἔτεινε «διδάσκαλος» τὸ σκελετωμένο στὸν χέρι. Αὐτὸς τὸ ἄρπαξε, συσπειρώθη και στήριξε τὸ ἕνα του πόδι πάνω στὸν τοίχου και μ' ἕνα ἐπιδέξιο πᾶνω-αμ βρέθηκε κοντὰ στὸν Συρτοπόδη. Μετὰ ἕνα λεπτό, ἐξαφανισθῆκαν και οἱ δύο πίσω ἀπὸ τὸν τοίχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον
Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ

Ὁ Συρτοπόδης κι' ὁ «διδάσκαλος» κατέθηκαν χωρὶς δυσκολία ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τοίχου, ἀφοῦ πάτησαν πάνω σ' ἕνα ἄλλο ἄτομο πού τοὺς περίμενε ἐκεῖ και τοὺς χρησίμευσε γιὰ πρόχειρη σκάλα.

—Ὄψ! ἀναστῆνας ὁ «διδάσκαλος». Νά μας ἐπὶ τέλους!

—Λοιπὸν, Σαπουνάκη, ρώτησε ὁ Συρτοπόδης, ἀπευθυνόμενος στὸν συνένοχο πού τοὺς βοήθησε στὸν θόρυβο, μπορούμε νὰ προχωρήσωμε;

—Ναί. Ἐγὼ εἶμαι ἀπόψε τῆς ὑπη-Ζιγκιῶ... Ἐπρεπε νὰ τὸ κάμω κι' αὐτὸ πρὸς χάριν τοῦ κυρίου... Ἀφοῦ τίποτα δὲν τολμῶ νὰ τοῦ ἀρνηθῶ... Ἄν με συλλάβῃ, ὠστόσο, ὁ ἱατρός Βαρτόλδος, θὰ τὴν ἔχω πολὺ ἄσχημα. Αὐτὸς δὲν ἀστεϊεύεται καθόλου... Καὶ μάλιστα, προκειμένου γιὰ τὸν σπουδαιότερο «ἀσθενῆ» του...

—Κι' εἶναι πραγματικὸν τρελλὸς αὐτὸς ὁ «ἀσθενής»; ρώτησε με συγχύση ὁ Συρτοπόδης, ἑνὴν ὁ Διδάσκαλος ἄχρισσε και παρατήρησε τὸν τοίχου, σὰν νὰ εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν ὑπερηφίσῃ και πάλι.

—Ἐτσι λένε, ἔκαμε αὐτὸς πού τὸν ὠνόμασαν Σαπουνάκη. Ἐτσι λένε... Ἐγὼ ὅμως δὲν κατάρθωσα ἀκόμη νὰ τὸ ἐξακριβώσω... Εἶναι μόλις δεκαπέντε μέρη πού ὁ πάτερ Ζιγκιῶ κατάρθωσε νὰ με τοποθετήσῃ στὸ φρενοκομεῖο ὡς φύλακα. Λένε ὅμως

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ὅτι γιὰ πολὺν καιρὸ ὁ ἀσθενής ἦταν μανιῶδης... Καὶ τὸν ἐπιτηρῶ πολὺ αὐστηρά.

—Τὸν ἔχεις εἰδοποιήσει.
—Ναί... Τώρα τὸ βράδυ.
—Καὶ κατάλαβε;
—Ἐτσι φάνηκε.

—Ἐμπρός, λοιπὸν, ὀδήγησε μας σ' αὐτόν.

—Ἀμέσως... Πήρατε μαζί σας τὰ σχοινιά, γιὰ νὰ με δέσετε, ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη;

—Ἐδῶ εἶναι! εἶπε, χτυπήσας ἕνα ἀπὸ τὰ ἐξωγκωμένα θυλάκιά του. Ἐφερα ἐπίσης και τὸ ἔργαλειο γιὰ νὰ λιμάρω τὰ σιδερένια κάγκελλα τῶν παραθύρων.

—Λοιπὸν, ἔμπρός!

Τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν οἱ τρεῖς ἄνδρες, σχημάτιζε ἕνα μακρὸ και στενὸ διάδρομο μεταξὺ δύο τοίχων, σὰν διάδρομο φυλακῆς. Τὰ φρενοκομεῖα ἄλλωστε μοιάζουν πολὺ με φυλακές! Καὶ τὸ φρενοκομεῖο ἰδίως τοῦ ἱατροῦ Βαρτόλδου, ὅπου ἐκλείναν ἐπικινδύνους φρενοβλάβεις, ἦταν περίφημο γιὰ τὰς αὐστηρὰς προφυλάξεις πού ἐλάμβανε. Δὲν ὑπῆρχε παράδειγμα νὰ διαφύγῃ ἀπ' αὐτὸ ἐγκλειστος ἀσθενής, ὅπως συμβαίνει κάποτε σὲ ἄλλα φρενοκομεῖα.

Καθ' ὅλη τὴν ἡμέρα και τὴν νύχτα, ἡ ἐπιτήρησις ἦταν αὐστηρῶτατη. Στὸν διάδρομο ἦπου συνωμιλοῦσαν τώρα οἱ σύντροφοι τοῦ Συρτοπόδης, περιδιάβαζε πάντα ἕνας φύλαξ ὀπλισμένος, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ σὲ περίπτωση προσβολῆς. Κάθε δυὸ ὥρες ὁ φύλαξ αὐτὸς ἀντικαθίστατο ἀπὸ ἄλλο συνάδελφό του. Ἐπὶ πλεόν, δύο φορές τὴν νύχτα, στὶς 11 και στὶς 3 τῆς πρωῆς, ἕνας ἑσωτερικὸς ὑπάλληλος ἐπιθεωροῦσε ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ φρενοκομεῖου, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο ἄλλους ἄνδρες, και ἐξέταζε τὴν κατάσταση τῶν κλειδιῶν τῶν θυρῶν και τῶν παραθύρων.

Ήταν λοιπὸν ἡ ὥρα ἑνδεκα και μισή.

Ἡ πρώτη περιπολία τῆς νυχτός εἶχε γίνει πρὸ μισῆς ὥρας. Ὁ Σαπουνάκης εἶχε ἀναλάβει ὑπηρεσία φύλακος ἀκριβῶς τὴν ἑδεκάτη. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ σύντροφοι του εἶχαν ἐκλέξει τὴν ὥρα ἐκείνη γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ μυστηριῶδες ἔργο πού εἶχαν ἀναλάβει.

Χωρὶς νὰ ἀργοπορήσουν περισσότερο, ὁ Συρτοπόδης και ὁ Διδάσκαλος ἀκολούθησαν τὸν φύλακα, πού φαινόταν νὰ τοὺς ξέρῃ ἀπὸ χρόνια, σὰν παλῆος συνάδελφός των.

Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν ἀκμαῖος, ντυμένος καθαρὰ σκοῦρα ἐνδύματα, κι' εἶχε στὴ μέση μιὰ δερμάτινη ζώνη. Στὸ κεφάλι φοροῦσε πηλῆκιο με διὸ χρυσὰ ἀρχικά φ. Β., πού θὰ σήμαιναν φρενοκομεῖο Βαρτόλδου. Τὸ μέτωπό του ἦταν ρυτιδωμένο, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἐξέγαν, τὰ μάτια του ἦσαν μικρά, ἀλλὰ ζωηρὰ και τὰ μαλλιά του κομμένα σφρι-

ζα. Ἐδινε τὴν ἐντύπωση πανούργου ἀνθρώπου, κι' εἶχε μιὰ δύναμη ἐξαιρετικὴ.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες μῆκαν στὴ γραμμὴ, ἔκαμαν καμμιὰ εἰκοσαρία βήματα κι' ἔπειτα στάθηκαν.

Πῆρε τὸν δυστυχῆ διδάσκαλο ἀπὸ τὴν μέση και τὸν σήκωσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του...

Ὁ τοίχος πού βρισκόταν μπροστά των, ὁ ἑσωτερικὸς φυσικὰ τοίχος, παρουσίαζε μιὰ χαμηλὴ πόρτα, στενὴ και πολὺ στερεή, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τοὺς σιδερένιους μοχλοὺς και τὴν κλειδωνιά.

—Φθάσαμε! ψιθύρισε ὁ Σαπουνάκης. Θὰ σὰς ἀνοίξω και θ' ἀφήσω τὸ κλειδί στὴν κλειδωνιά. Ὅταν θὰ φύγετε, δὲν πρέπει νὰ ξεχάσετε νὰ ρίξετε μακριὰ τὸ κλειδί, σὰν ἄνθρωποι πού φύγατε βιαστικά.

—Κατάλαβα.

—Ἀπέναντι στὴν πόρτα, δταν ἀκολουθήσετε τὸν μικρὸ δρόμο πού παρουσιάζεται, θὰ βρῆτε τὸ δωμάτιο ὅπου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι κλεισμένος.

—Καλά.

—Τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του εἶναι τὸ δεύτερο πρὸς τὰ δεξιά.

—Ὡραία! Ὑπάρχουν παραθυρόφυλλα;

—Ὑπάρχουν, μὰ ἀνοίγουν ἔξω, χωρὶς δυσκολία και χωρὶς κρότο, ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ δῇ τί συμβαίνει μέσα κάθε μέρα ἢ τὴν νύχτα, μεταχειριζόμενος κλεφτοφάνερο.

—Κι' από μέσα;
—Σιδερένια κάγκελλα, χωρίς τζάμια, τὰ ὅποια οἱ τρελλοὶ θὰ μπορούσαν νὰ σπάσουν καὶ νὰ πληγωθοῦν ἢ νὰ πληγώσουν κανένα φύλακα.
—Ὦ, ἔκαμε ὁ Διδάσκαλος μὲ ρίγος. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ τρέμω!
—Σὺ πᾶσι ψιθύρισε ὁ Σурτοπόδης· ἐσὺ πάντα φοβάσαι.
—Διάβολε! Δὲν εἶμαι δουλεῖά μου νὰ μπαῖνω κρυφὰ μέσα στὸ φρενοκομεία καὶ νὰ ἀντιμετωπίζω θηρία!
Καὶ ἀμέσως, σὰν οἱ λόγοι αὐτοὶ ν' ἀποτελοῦσαν τὸ σύνθημα, ἀγριε φωνῆς λύσασα καὶ ἀγωνίας, γρυλλισμοὶ ποὺ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, διέκοψαν τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἄκουε συνάθροιση δαιμόνων ἢ τὰ παράνομα δυστυχῶν ποὺ βρισκόταν στὰ βασανιστήρια τῆς κολάσεως. Ἦταν κάτι τὸ φοβερό. Ὁ Διδάσκαλος ἔπασε κάτω, λιποθύμους σχεδόν, καὶ ὁ Σурτοπόδης στηρίχθηκε στὸν τοῖχο, ἐνῶ τὰ δόντια του συγκρούσανται.
—Μήπως τοὺς ἀφίσαν ἐλεύθερους; ψιθύρισε.
—Ὅχι δά! Ἦσυχαστε! ἀπήντησε ὁ φύλακας. Αὐτὸ συμβαίνει ὅλη τὴν νύχτα. Εἶναι οἱ μανιακοὶ, ποὺ βρίσκονται κλεισμένοι σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα, καὶ ποὺ ἀρχισαν τὴν συνθηματικὴ νυχτερινὴ συναυλία των.
—Μὰ αὐτοὶ θὰ τοὺς ξυπνήσουν ὄλους! ἔκαμε ὁ Διδάσκαλος ποὺ συνερχότανε λίγο-λίγο στὸν ἑαυτὸ του.
—Μὴ φοβάσθαι! Κανένας δὲν ἐνοχλεῖται ἀπὸ τόσο μικρὸ πρᾶγμα. Μόνο αἶριο ἢ ψυχρὸ ὄλο οὐσῖα των θὰ γίνῃ πιὸ καλὴ. Ἔσεις τώρα πρέπει νὰ ἐπιφωληθῆτε ἀπὸ τὸν θόρυβο αὐτὸ... γιὰ νὰ καλύψετε τὸν κρότο ποὺ πιθανόν νὰ κάμειτε.
Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ Σαπουνάκης ἔβαλε ἕνα τεράστιο κλειδί στὴν κλειδωνιά καὶ ἀνοίξε τὴν μικρὴ πόρτα.
—Καὶ τώρα, εἶπε, δέστε με! Τὰ ἐπίλοιπα σὰς ἀφοροῦν.
Ὁ Σурτοπόδης ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα στερεὸ σχοινὶ κι' ἕνα χονδρὸ μαντήλι. Σ' ἕνα λεπτό, ὁ φύλακας βρέθηκε σφιχτὰ δεμένος μὲ χέρια καὶ πόδια. Ἐπειτα τοῦ ἔβαλαν στὸ στόμα του τὸ φῖμωτρο, μὲ προφύλαξη ὅμως, γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίσουν τὴν ἀναπνοή του.
Ἐπειτα οἱ δύο ἀνδρες τὸν ἐξέπλωσαν κατὰ γῆς, κοντὰ στὴν πόρτα, καὶ μῆψαν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.
Βρέθηκαν τότε μέσα σ' ἕναν μεγάλο κῆπο, καλλιεργημένο μὲ ἐπιμέλεια. Σὲ κάποια ἀπόσταση, ὑπῆρχαν δύο τετράγωνα κτίρια, χωρισμένα μεταξύ των. Πρὸς τὰ ἀριστερά, ἦταν τὸ κτίριο τῶν μανιακῶν, ἀπ' ὅπου ἔφθαναν οἱ γρυλλισμοί.
Πρὸς τὰ δεξιά, ἦταν τὸ κτίριο, τὸ προωρισμένο γιὰ τοὺς ἀσταθεῖς τρελλοὺς. Στὸ βάθος, διακρινόταν ἕνα τρίτο διαμέρισμα, ποὺ θὰ περιλάμβανε ἀσφαλῶς τὰ δωμάτια τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῆς διευθύνσεως. Ἰσως νὰ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες οἰκοδομές. Ἀλλὰ ἡ νύχτα καὶ τὰ δένδρα, ἐμπόδιζαν νὰ τις διακρίνῃ κανεὶς. Ἐξ ἄλλου, ὁ Σурτοπόδης καὶ ὁ Διδάσκαλος ποὺ βιαζότανε νὰ τελειώσουν, δὲν εἶχαν καμμιά διάθεση νὰ ἐξερευνηθοῦν τὸν τόπο.
Ἐκαμαν μερικὰ βήματα, καὶ βρέθηκαν μπροστὰ στὸ ἀριστερὸ κτίριο.
—Νὰ τὸ δεύτερο παράθυρο τοῦ ἱσογείου! ψιθύρισε ὁ Διδάσκαλος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε λίγο.
Τὸ παράθυρο ἦταν κλεισμένο μὲ

σιδερένια παραθυρόφυλλα, ποὺ, δὲ πῶς εἶπε ὁ φύλακας, ἀνοίγαν ἀπ' ἔξω. Ὅταν τὰ ἀνοίξει, ὁ Σурτοπόδης ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό του πάνω στὰ σιδερένια κάγκελλα τοῦ παραθύρου, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀδιάσπαστο περιφραγμα.
—Ρολάνδε! φώναξε μὲ χαμηλὴ φωνή.
—Ἐδῶ εἶμαι! ἀπήντησε κάποιος ἀπὸ μέσα.
Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ὄχρὸ φῶς τῆς σελήνης, ποὺ βγήκε ἐκείνη τὴ στιγμή μὲ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, παρουσιάσθηκε μιά κεφαλὴ, στὴ θέα τῆς ὁποίας οἱ δύο ἀνδρες ὀπισθοχώρησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον
ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ
ΒΙΓΚΕΝΝΩΝ

Εἶπαμε ὅτι ἡ θεὰ τῆς κεφαλῆς προκάλεσε τόσο φόβο στοὺς δύο ἀνδρες, ὥστε ὑπεχώρησαν. Καὶ πράγματι, εἶχαν δίκιο.
Ἡ κεφαλὴ αὐτὴ ποὺ ξεχώρισε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι κι' ἦλθε νὰ ἐμφανισθῆ μὲρὸς στὴς σιδερένιες κιγκλίδες τοῦ παραθύρου, ἦταν ἀλήθεια φοβερή.
Σκελετώδης, χαλκοπράσινη, μὲ μιά λευκὴ γενειάδα ποὺ σκέπαζε τὰ χεῖλη καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν παρειῶν, κι' ἔφθανε ὡς τὰ μάτια. Κάτι μάτια, βυθισμένα βαθειὰ μέσα στὴς κόγχες των, ποὺ σπινθηροβόλοῦσαν σὰν μάτια θηρίου.
Τὰ μαλλιά, λευκὰ ὅπως ἡ γενειάδα, ποὺ θὰ εἶχαν μείνει ἀπὸ χρόνια ἀχτένιστα, σκέπαζαν ὅλο τὸ μέτωπο κι' ἔπεφταν ἐπάνω στοὺς ὤμους, ἀνακατωμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τοὺς βοστρύχους τῆς γενειάδας.
Ποῖα ἡλικία νάχε ὁ δυστυχῆς αὐτός;
Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πῆ κανεὶς. Θὰ ἐστοιχημάτιζε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο γέροντα. Κι' ὅμως, τὸ ζωηρὸ βλέμμα του, ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ εἶχε τόσες ἀγριε ἐκλάμψεις, ἦταν τὸ μόνο ποὺ θὰ πιστοποιοῦσε ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος ἦταν νέος.
—Ναί, ἐγὼ εἶμαι! ἐπέλαθε αὐτὸς ποὺ τὸν φώναξαν Ρολάνδο. Γιατί ἀπομακρύνεσθε; Θὰ μὲ ἀφίσετε... πάλι ἐδῶ;... Δὲν ἤλθατε γιὰ νὰ μὲ ἀπελευθερώσετε;... πρόσθεσε, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούσταν.
—Ναί, ἔκαμε ὁ Σурτοπόδης, καθησυχασμένος λίγο ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν κιγκλίδων. Ἄν σου ἀνοίξωμε ὅμως, θὰ καθίσης φρόνιμα;
Ὁ τρελλὸς ἀναστέναξε:
—Εἴκοσι χρόνια περιμένω...
—Διάβολε! ψιθύρισε ὁ Διδάσκαλος. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μῶ σὲ μιά φυλακὴ λύκων, παρά ν' ἀφίσω

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΟΥ
ΠΥΡΓΟΥ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ
στὴν σελίδα 40

ἐλεύθερο αὐτὸ τὸν δαιμονισμένο μέσα στὴ νύχτα...
Ὁ Σурτοπόδης, λιγώτερο φοβισμένος ἀπ' τὸν συντρόφου του, πλησίασε περισσότερο. Τόση πικρία ἐξέφραζε τὸ ὄφος τοῦ αἰχμαλώτου, τὰ μάτια του ἔδειχναν τόση ἀγωνία, ποὺ ἀρχισε νὰ συγκινηθῆται.
—Κάλλιο ἀργὰ παρά ποτέ! ἔκαμε στὸν ἔγκλειστο. Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ εἶσαι ἐλεύθερος.
Ἐγκαλε συγχρόνως ἀπὸ τὴς τεράστιες τσέπες του μιά λίμα κι' ἀρχισε νὰ λιμάρῃ τὰ σίδηρα, προσπαθώντας νὰ κἀνῃ ὅσο μπορούσε πιὸ λιγώτερο κρότο, ἐνῶ ὁ Διδάσκαλος ἔμενε σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση καὶ φρουρούσε.
Ἐν τούτοις, μ' ὅλες τὴς προφυλάξεις, ὅταν τὰ γρυλλίσματα τῶν ἀρρώστων ἔπαυαν, τὸ λιμάρισμα τοῦ σκληροῦ μετάλλου ἀκούσταν μέσα στὴ νύχτα. Πλᾶϊ σ' αὐτὸ τὸν κρότο, ἕνας προσεκτικὸς ἀκροατῆς θὰ μπορούσε ν' ἀντιληφθῆ κι' ἕναν ἄλλον: τὴν καρδιά τοῦ Ρολάνδου, ποὺ χτυποῦσε ἀκανόνιστα, φουσκώνοντας τὸ σκελετωμένο του στήθος.
Ἐἶχαν περάσει πέντε λεπτὰ καὶ μόλις εἶχε κοπῆ στὸ μισὸ ἡ μεγάλη σιδερένια κιγκλίδα: Ἐξαφνὰ ὁ ἐγκλιθεὶρ κτος τὴν ἀρπάξε μὲ τὰ χέρια του καὶ τὴν ἔσεισε τόσο δυνατὰ, ποὺ τὴν ἐλύγισε.
Ὁ Σурτοπόδης ὀπισθοχώρησε ἔντρομος:
—Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο εἶσαι φρόνιμος σὺ; ἐπιθύρισε, ἐξετάζοντας πίσω του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ δρόμος τῆς ὑποχωρήσεως δὲν εἶχε κλεισθῆ.
Μὰ ὁ φρενοβλαθῆς, χωρὶς νὰ δῖνῃ προσοχὴ στὰ λόγια αὐτὰ, στήριξε τὸ πόδι του στὸν τοῖχο κι' ἀρχισε νὰ τραβᾷ τὸ σίδερο πρὸς τὰ μέσα μ' ὄλες του τίς δυνάμεις.
Οἱ φλέβες τοῦ μετώπου του φούσκωναν γιὰ νὰ σπάσουν, ἐνῶ οἱ σιδερένιες κιγκλίδες ὑποχωροῦσαν ἢ μὴ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ σὲ λίγο ἀφίσαν νὰ φανῆ μιά χαινίουσα ὄπη.
—Τὸν ἔπασε τὸ δαιμόνιο! φώναξε ὁ Διδάσκαλος, παρακολουθώντας ἔντρομος τὴν σκηνή.
Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τίποτε, κυριευμένος ἀπὸ τὸν φόβο, ὤρμησε στὸν δρόμο ἀπὸ τὸν ὅποιο εἶχε ἔλθει καὶ δὲν σταμάτησε παρά μόνο πρὸς τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο, πάνω στὸν ὁποῖο στηρίχθηκε καθίρθως, παρ' ὅλη τὴν δροσερότητα τῆς νύχτας.
Ὁ Σурτοπόδης, βλέποντας τὴν φυγὴν τοῦ συντρόφου του, ἔχασε καὶ τὸ δικὸ του θάρρος καὶ τῶρα κι' αὐτὸς στὰ πόδια μὲ τὴν ἡσυχία ποὺ ἔπαινε ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ νὰ βρεθῆ κάτω ἀπὸ τὸν γρόνθο τοῦ τρελλοῦ ἐκείνου ποὺ λύγιζε καὶ τὰ σίδηρα μὲ τὰ χέρια του.
Ἐκεῖνος ὅμως, μὲ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν δύναμη ποὺ διακρίνει κάποτε τοὺς τρελλοὺς, πέρασε ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ εἶχε σχηματισθῆ καὶ βρέθηκε ὀρθιος μέσα στὸν κῆπο.
Γιὰ μιά στιγμή ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν τὸ θῆριο ποὺ δραπέτευσε ἔκπὸ τὸ κλουβί του, καὶ παρατηρεῖ γύρω του. Ἐπειτα ὤρμησε πρὸς τὸ μονοπάτι, παρετήρησε τὴν πόρτα, πέρασε μέσα καὶ ἔφθασε στὴ μέση τοῦ διαδρόμου. Ἡ θεὰ του τὴν στιγμή ἐκείνη ἦταν φοβερή: τὸ ψηλὸ του σκελετωμένο ἀνάστημα μόλις ἐκάλυπτετο ἀπὸ ἕναν ἐπενδύτη, τὸ μόνο ἔνδυμα ποὺ φοροῦσε. Οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐκυμάτιζαν ἀγρία. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν ἀστραπές. Κι' ἡ

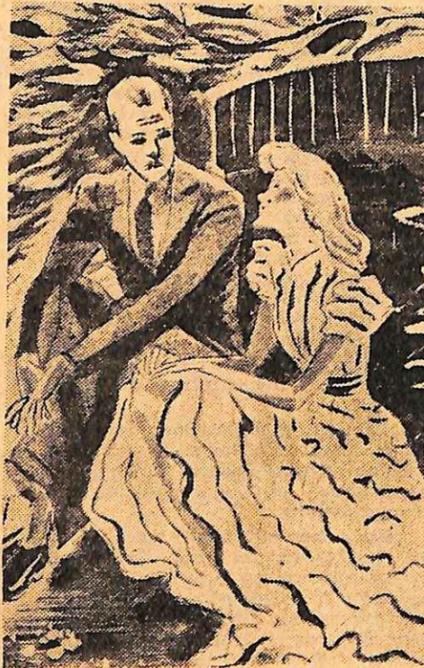
ἀναπνοή του, ποὺ ἔβγαλε ἀκανόνιστα ἀπὸ τὸ στήθος του, σφύριζε παράξένα.
—Χάρη! Χάρη! ἀκούσθηκε μιά φωνὴ ἱκετευτικὴ, ἐνῶ ἕνας μαῦρος ὄγκος σωριάστηκε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ τρελλοῦ.
—Χάρη; ἐπέλαθε ὁ δραπέτης, σκύβοντας πάνω του, Χάρη; Μήπως ἔκαμαν ποτὲ χάρη σὲ μένα;
Καὶ μὲ μιά φωνὴ χαρᾶς καὶ θυμοῦ συγχρόνως, ἀρπάξε τὸν δυστυχισμένο Διδάσκαλο ἀπὸ τὸ μέσο τοῦ σώματος, τὸν σήκωσε σὰν καλάμι, τὸν κίνησε μὴ στιγμή ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἔπειτα τὸν πέταξε πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο, ὅπου ἐξήφανίσθηκε, ἐνῶ ὁ τρελλὸς ἔβαζε ἕνα ἀγριο καὶ τρελλὸ γέλιο.
Ὁ Σурτοπόδης, ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα αὐτὸ, θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρά νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἰσχνότητός του θὰ περνοῦσε ἀπαρητήρητος. Ἐσπλώθηκε λοιπὸν κατὰ μῆκος τοῦ τοῖχου καὶ περίμενε.
Μὰ ὁ Ρολάνδος φαίνεται πῶς ἔσπετε καὶ σ' αὐτὰ τὰ πυκνότερα σκότη. Γιατί ὤρμησε ἐναντίον τοῦ δυστυχούς, ὅπως ἡ τίγρις ὄρμᾷ στὴ λεία τῆς, τὸν ἀρπάξε, τὸν γύρισε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὅπως ἔκαμε καὶ γιὰ τὸν Διδάσκαλο, κι' ἔπειτα μὲ τὸ ἴδιο φρικῶδες γέλιο, τὸν πέταξε κι' αὐτὸν πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο.
Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἀκούσθηκε ὁ δοῦπος τοῦ σώματος ποὺ ἔπασε.
Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ τρελλὸς δὲν ἔχασε τὸν καιρὸ τοῦ ὤρμησε μ' ἕνα πῆδημα πάνω στὸν τοῖχο, ἀναρριχῆθηκε σὰν πῆθος μὲ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν του, ἔφθασε μὲ κάποια προσπάθεια στὴν κορυφὴ τοῦ τοῖχου, τὸν δρασκελίσσε καὶ ρίχθηκε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου, πρὶν ἀνακτῆσῃ τὴν ἰσορροπία του ποὺ ἔχασε ἀπὸ τὸ πέσιμο, θρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ μιά εἰκοσάδα ἀτόμων, ποὺ τὸν ἐκράτησαν σὲ ἀπόλυτη ἀκίνησια.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον
Ο ΤΡΕΛΛΟΣ
Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται δύο πρόσωπα εἶχαν μείνει στὸν δρόμο, κοντὰ στὸν τοῖχο. Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε χρησιμεύσει γιὰ βᾶθος, γιὰ νὰ πηδῆσουν μέσα ὁ Διδάσκαλος κι' ὁ Σурτοπόδης, κι' ὁ ἄλλος ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσαν κάποτε «κύριον» καὶ κάποτε «πάτερ Ζιγκώ».
Ὅτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ἀντήλλαξαν λέξη μεταξύ των. Στηριζόμενοι πάνω στὸν τοῖχο, στὸν ὅποιο εἶχαν καλλῆσει τὸ αὐτὸ των, ἄκουαν μὲ μεγάλη προσοχὴ, προσπαθώντας νὰ καταλάβουν ἀπὸ τοὺς ἤχους τὴν πορεία τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀφοῦ ἄκουσαν τὴν φριχτὴ συναυλία τῶν μαινομένων, ποὺ τοὺς συνεκίνησε βαθειὰ, ἠούχασαν ἔπειτα μὲ τὴν ἡσυχία ποὺ ἐπηκολούθησε. Ἐπειτα ὅμως ταράχθηκαν πάλι ἀπὸ τὴς ἀγριε κραυγῆς τοῦ Ρολάνδου.
—Ὅμ! ψιθύρισε ὁ κύριος. Ὅσο καὶ νὰ λέγε, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἐμπιστευεῖται στοὺς τρελλοὺς...
Σώπασε ὅμως ἔαφνικά: ἄκουσε θόρυβο γρηγορῶν βηματισμῶν:
—Ὦ, κάτι συμβαίνει! εἶπε ὁ ἀνάπτης, ἀπευθυνόμενος στὸν ἀρχηγὸ του.
—Μήπως ἀνεκαλύφθησαν; Τότε...
Ὁ πάτερ Ζιγκώ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του: ἕνας μαῦ-

ρος ὄγκος ἔπασε μπρὸς στὰ πόδια του: ἦταν ὁ Διδάσκαλος!
Δὲν πρόφθασαν οἱ δύο σύντροφοι νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν, καὶ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἔπασε καὶ ὁ Σурτοπόδης. Καὶ οἱ δύο φαινόταν σὰν νεκροί. Τὸ πρωτοφανὲς θέαμα δύο ἀνθρώπων πῶ ἐπέφταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, εἶχε ἀμέσως ἕνα παράξενο ἀποτελεσμα: εἴκοσι περίπου άτομα ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὸ δάσος, ἐκεῖνα ἀκριβῶς τῶν ὁποίων τὰ κεφάλια ἔβγαζαν ἀπὸ τὰ δένδρα. Ὅπως ἦταν φανερό, ἔμεναν ἐκεῖ γιὰ νὰ παρουσιασθοῦν ὅταν θὰ γινόταν ἀνάγκη.
Σὰν ἀστρατὴ περιτριγύρισαν τὸν ἀρχηγὸ καὶ τὰ ἀκίνητα σώματα τοῦ Σурτοπόδης καὶ τοῦ Διδασκαλοῦ. Ἐταιμαζόταν δὲ νὰ τοὺς μεταφέρουν, ὅταν πάλι ἀκούσθηκε ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ:
—Προσοχή! εἶπε σ' αὐτοὺς. Νὰ ὁ τοελλός! Νὰ τὸν πιάσετε καὶ νὰ τὸν δέσετε!
Πράγματι, ὁ Ρολάνδος παρουσιάσθηκε πάνω στὸν τοῖχο. Καὶ πήδησε. Εἴκοσι άτομα ἔπασαν ἀμέσως πάνω του καὶ τὸν κράτησαν σὲ ἀπόλυτη ἀκίνησια.
Ὅλα αὐτὰ συνέβησαν σὲ πολὺ λιγώτερο διάστημα ἀπὸ ὅτι χρειάστηκε γιὰ νὰ τὰ διηγηθῶμε. Καὶ μολοντὴ ἡ ὁμάς ἦταν πολυάριθμη, δὲν ἀκούσθηκε οὔτε μιά φωνή, οὔτε ἕνας ψίθυρος. Αὐτοὶ ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν, ἔμοιαζαν καθ' ὅλα μὲ αὐτοὺς ποὺ σὰς παρουσιάσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἀφηγήσεως: ὄλοι ρακένδυτοι, καταξερσισμένοι, τῆς ἐσχάτης ἀθλιότητος. Ἀνῆκαν σ' ὅλες τὴς ἡλικίες, ἀπὸ τὸ δεκαπενταετῆς χα-

ΟΛΟΙ ΣΑΣ
πρέπει
νὰ παρακολουθήσετε
τὸ νέο
ΑΡΙΘΜΟΝ Α
ποὺ ἀρχίζει σήμερα
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ
Εἶναι ἕνα ἀθάνατο ἔργο τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, ποὺ συνεκίνησε τὴν περασμένη γενεὰ μὲ τὴς δραματικὰς καὶ αἰσθηματικὰς περιπέτειάς του. Ἡ σμῆρηνὴ πρόωτῃ συνέχεια σὰς δειχνεὶ ὅτι πρόκειται γιὰ ἔργο ὅπου πᾶλλαι ἡ αἰωνία ἀνθρώπινη ζωὴ, μὲ τὰ πάθη, τὴς ἀδυναμίας καὶ τὴς κακίας τῆς. Θὰ σὰς συγκινήσῃ καὶ θὰ σὰς συναρπάξῃ στὸ ἔπακρον.
(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

μὴν ὡς τὸν ἐξηκοντοῦτῃ γέροντα. Ὅσο, σὲ κάθε τους κίνηση φαινόταν ἡ προσπάθεια νὰ μὴ προκαλοῦσαν τὴν προσοχή.
Ὅταν ὁ τρελλὸς εἶδε ὅτι δὲν θὰ κατάρθωνε τίποτα μὲ τὴς δυνάμεις του, ἄλλαξε συμπεριφορὰ: ἀρχισε νὰ τρέμῃ καὶ τὰ δάκρυα πλημμυρισαν τὰ μάτια του:
—Μὴ μὲ κακοποιήσετε! εἶπε ἱκετευτικά. Γιατί μὲ συλλάβατε; Μοῦ ὑποσχέθηκαν τὴν ἐλευθερία μου... Ὅπως ἦταν τελευταία αὐτὴ λέξη, ὑπῆρχε ἕνας ἀνέκφραστος πόνος. Ὁ ἀρχηγὸς παραμέρισε μερικὸς ἀπὸ τοὺς συντροφους του, πλησίασε τὸν φρενοβλαθῆ καὶ τὸν παρατηροῦσε ἐρευνητικά.
—Ποῦ εἶμαι; Τί θέλετε ἀπὸ μένα;
—Καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια, προσέθεσε:
—Καλλίτερα νὰ πεθάνω, παρά νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ μέσα!
—Βρίσκεσαι μεταξύ φίλων! ἀπήντησε ὁ πάτερ Ζιγκώ. Βρίσκεσαι μεταξύ ἀνθρώπων ποὺ θέλουν τὸ καλὸ σου καὶ ποὺ κινδύνευαν καὶ τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ σὲ ἀπελευθερώσουν.
—Ἀλήθεια;
—Ναί! Ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ κἀνῃς τρέλλες καὶ νὰ προσπαθῆς νὰ σκοτώσῃς αὐτοὺς ἀκριβῶς ποὺ κινδύνευαν γιὰ νὰ σὲ σώσουν.
Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς συντροφους του ποὺ περικύκλωναν τὸν Διδάσκαλο καὶ τὸν Σурτοπόδη, ὁ πάτερ Ζιγκώ, ρώτησε:
—Πῶς εἶναι;
—Δὲν πέθαναν, ἀπήντησαν πολλὲς φωνῆς. Δὲν ἔγουν κανένα τραῦμα.
—Καλὰ! Πάρτε τους λοιπὸν, γιατί εἶναι ἐπικίνδυνα νὰ μένουν ἐκεῖ... Μερικὰ σιθαρὰ χέρια ἀρπάξαν τοὺς δύο ξαπλωμένους καὶ τοὺς μετὰ ἐξήλθον ἀπὸ τὸ δάσος. Ὁ Ρολάνδος ἐξακολουθοῦσε νὰ ρίχνῃ γύρω του περιφορὰ καὶ ἱκετευτικὰ βλήματα.
—Ὅσο γιὰ σένα, σύντροφε, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχηγός, πρέπει ν' ἀφίσης τὴς τρέλλες, ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς πάλι στὸ φρενοκομείον.
—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ὁ Σурτοπόδης. Δὲν εἶμαι τρελλός. Τὸ ἐξιδυστυχῆς. Δὲν ἤλθατε νὰ μὲ ἀπερετε αὐτὸ, ἀφοῦ ἤλθατε νὰ μὲ ἀπελευθερώσετε ἀπὸ τὴν φυλακὴ μου. Λευθερώσετε ἀπὸ τὴν φυλακὴ μου. Μὰ ἤμουν... ἔχασα τὸ κεφάλι μου. Ὅταν εἶδα τὸν ἑαυτὸ μου ἔξω... ἐλευθερὰ... Δὲν θὰ τὸ ξανακάμω. Ὅδηγησε μὲ μακρὰ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους τοῖχους... ἀπὸ τὸν καταραμένον κανεὶς τὸ λογιό σὺ καὶ γίνεσαι θῆριο... Ὁ πάτερ Ζιγκώ παρατηροῦσε τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ποὺ μιλοῦσε. Ἐπειτα, ἰκανοποιημένος φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐξέταση, γύρισε στοὺς ἄλλους:
—Ἀφίστε τον! εἶπε τέλος σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν κρατοῦσαν ἀκίνητο, ὁ ἄμεσως ὁ κύκλος ἀνοίξε, κι' ὁ δυστυχῆς βρέθηκε ἐλεύθερος.
—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! φώναξε μὲ ὀρυμνίαν, γονάτισε μπροστὰ στὸν παρὰδοξο σωτήρα του καὶ προσπαθῶν νὰ πιάσῃ τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὰ φιλήσῃ. Εὐχαριστῶ! Εἴκοσι χρόνια περιμένω αὐτὴν τὴν εὐλογημένην νὰ μὲ σώσῃ. Ὅταν εἶπα νὰ πιάσῃ, στὴν ὁποία πιά ἔπαψα νὰ πιστεύω... Θὰ μπορέσω τώρα νὰ ζῶ στεύω...
Ἄνατριχάσα...
—Καὶ τότε... προσέθεσε, δυστυχιστὰ σ' αὐτήν!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

— Η έξοχή, την λατρεύω, γιατρέ!...

της Λούσου

ΤΙ ΖΕΣΤΗ που κάνει! μουρμούρισε ή μικρή Λούσου, τινάζοντας τα δρόξανθα μαλλιά της προς τα πίσω.

Ήταν ζαπλωμένη στο ντιβάνι του σαλονιού της. Πλάι της ο Ντουσέ, ο μεγάλος περσικός γάτος της μισοκοιμόταν χωμένος μες στα προσκέφαλα και τα βιβλία.

Ήταν μια όμορφη καλοκαιριάτικη μέρα, σαν τόσες άλλες, αλλά ή Λούσου σήμερα ζεσταινόταν πιο πολύ απ' τις άλλες μέρες, ίσως γιατί ή μαμά της τής είχε βάλει προχθές στο πιάτο της, ή ίσως γιατί το θερμόμετρο είχε ανέβει κατά δυο βαθμούς.

— Όχι, δεν αξίζει τον κόπο να περιμένω άλλο το γιατρό. Δεν θάρχθταν ούτε σήμερα: κόντευε τρεις ή ώρα άλλωστε. Θά'χε ξεκινήσει απ' το σπίτι του... Θά'χε πάη στο Βιγιάρ ή στο Σατωνιέρ ίσως.

— Εξω τὰ πουλιά είχαν πάψη να καλαΐδουν. Άκόμα και τὰ τζιτζικια είχαν σωπάσει.

— Η Λούσου τεντώθηκε, χάιδεψε με το γυμνό πόδι της το κεφάλι του γάτου της, ύστερα σιγά-σιγά εφόρσε τα πεδιλάκια της.

— Πάω στη λίμνη, Ντουσέ. Μου κάνεις παρέα;

— Άλλά ο γάτος δεν ήταν τόσο τρελλός και προσποιήθηκε πως δεν άκουσε.

— Η Λούσου βγήκε έξω.

— Ο Γκουνιόλ ο σκύλος τής Λούσου πετάχτηκε ξαφνικά μέσα από μια συστάδα πηδώντας χαρούμενος επάνω της. «Ήσυχα» έκανε ή Λούσου και εξακολούθησε το δρόμο της. Συγχρόνως σκεφτόταν «Θά τον πάρω μαζί μου το σκύλο μου στο σπίτι του γιατρού. Θά'χουμε το περιβάλλον μας και εκεί μέσα θά του φτιάσω το σπιτάκι του. Θά πάρω και τον Ντουσέ μαζί μου. Θά'ναι τόσο όμορφος κοντά μου σαν θά φοράω φράια μεταξωτά φορέματα.

Μά γιατί δεν ήρθε ούτε σήμερα; Μήπως δεν τὸ ξέρει ότι τέτοια ώρα ο μπαμπάς και ή μαμά κοιμούνται πάντα; Θά πηγαίνουμε όπως τις προάλλες.

«Τις προάλλες...»...τὴν περασμένη Τετάρτη δηλαδή. Η Λούσου ανατριχίλαζε ολόκληρη σαν τὴ σκεφτόταν τὴ μέρα εκείνη.

Ο γιατρός Ντουδουαζέν είχε σταματήσει τομάκι του έξω απ' τὴν πόρτα του περιβολιού τους και είχε μπῆ μέσα στον κήπο.

Και ή γοητεία άρχισε. Ο μπαμπάς και ή μαμά κοιμούνται» είπε ή μικρή που έτρεξε να τον υποδεχτῆ.

— Ά, περίφημα. Θά μείνουμε οί δυό μας δηλαδή. Άλλωστε ήρθα για σένα, Λουσέτα μου.

Εκίνησαν οί δυό τους πλάι-πλάι και πήγαν βόλτα στον κήπο.

Τὴν έλεγε ακουστάκι πάντα ο γιατρός, αλλά αυτό δεν τὴ ταπεινώνε. Διαισθάνονταν ότι στα υάτια του, δεν ήταν διόλου κοριτσάκι, όπως στα υάτια του μπαμπά και τῆς μαμάς. Ένοιωσε πως τὸ όμορφο ματάκι της και οί κατάξανθες μουκλιές της τὸν γοήτευαν με τὰ ακτινοβόλα δεκαπέντε της γούνια. Δεκαπέντε χρονών; Μά και βέβαια. Τόσο ήταν. Και ούτε προσπαθούσε να δείξει ότι είναι περισσότερο όπως κάνουν όλα τὰ κοριτσάκια. Ήταν δεκαπέντε χρονών και τῆς άρεσε αυτό μια και άρεσε και σε κείνον που άγάπαγε.

Κάθηκαν σε μια γωνίτσα κάτω από μια ψηλή κασταλιά. Ύστερα από λίγων λεπτῶν σιωπῆ, ο γιατρός είχε ρωτήση σιγανά:

— Λούσου, σ' άρέσει ή έξοχή; Είσαι ευχαριστημένη που περνάς εδώ τις διακοπές σου;

— Η έξοχή; Τὴ λατρεύω, γιατρέ. Άν ήταν δυνατό, θά'θελα να περάσω όλη μου τὴ ζωὴ εδώ.

— Η μεγάλη στιγμή πλησίαζε. Τί δειλός πὸν ήταν. Στα φίλιμ ο πρωταγωνιστής θάπαινε το χέρι τῆς ήρωίδος και θά ψιθυρίζε με φωνὴ που θάρχε. «Και κοντά μου; Τί θά λέγατε αν σας πρότεινα να ζήσετε αὐτὴ τὴ ζωὴ μαζί μου;» Μά τώρα δεν γίνηκε έτσι. Καλύτερα.

Τῆς άρεσαν τῆς Λούσου οί προκαταρκτικὲς αὐτὲς συζητήσεις... Και χαμογέλασε και χαμηλόφωσα τὰ ματάκια της.

δε. Τί περισσότερο χρειαζόταν να τῆς πῆ για να τῆς δώση να καταλάβῃ; Ο γιατρός, ο ώραιος αυτό, άνόρας με τὰ γκριζα μαλλιά στους κροτάφους τὴν άγάπαγε. Θά τῆς ζητούσε να γίνῃ γυναίκα του...

— Έπειτα πήγαν άλλο. Τριγύρισαν όλα τὰ μέρη. Και σαν κατέβηκε ο μπαμπάς τὸς βρήκε και τὸς δυό ζαπλωμένους μπουκιά στη γλῶττὴ να κυττῶν κάτι μυρμήκια που πήγαιναν στη φωλιτῆ τους.

— Από τότε δεν ξανάθε... Η Λούσου τὸν περιμένε κάθε μέρα, τὸ μεσημέρι, αλλά αὐτός δεν φαίνεται.

— «Δεν νομίζεις ότι μᾶς ξεχάσε, Γκουνιόλ;» ερωτήσε το σκύλο τῆς που στεκόταν πλάι τῆς, χωμένος ως στη μέση σε μια λακκούβα νερό. Το ζῶο τῆς ερωτῆσε μια ματιά ερωτηματικῆ. Ύστερα βγήκε απ' το νερό και ήρθε κοντά τῆς και άρχισε να τρίβεται πάνω της.

— Η Λούσου έβαλε τις φωνές. — Να γυρῆς, με λένωσες... Φεῦγα, σὲνα από δω πηληόταϊδο... Πάει το φουστανάκι μου.

Και αλήθεια ή γαλιζία φουστίτσα είχε γίνῃ άγνωστὴ απ' τις λάσπες.

— Εκείνη τὴν ὥρα, ακούθως, άκούστηκε το κουδούνι τῆς εξώπορτας. Η Λούσου άφρονγκάστηκε. Πῶς μπορούσε να είναι;

— Άκουσε τὴ μαμά τῆς που τῆς έλεγε από πάνω.

— Λούσου, ο γιατρός. Τρέχα ν' άνοιξης και να του κρατήσης συντροφιτῆ εως δτου έρθω.

— Ο γιατρός; Τί συνέβαινε; Γιατί δεν έπαινε, όπως πάντα χωρίς να γυπῆσει; Ίσως για τὴν «εκπληξῆ» θά φορούσε και γάντια πιθκνόν για να'ναι πιο επίσημη ή επίσκεψη που έκανε στο μπαμπά και στη μαμά.

Και οί λεκέδες που είχε ή φούστα τῆς; Δεν θάρχεσαι... Ούτε τὸς θυμόταν καν.

— Έστίζε με τὰ δαχτυλάκια τῆς τις μουκλιές της, έγχαμογέλασε... και έτρεξε πὸς τὴν εἰσοδο.

— Βρήκε το γιατρό να περιμένῃ να του άνοιξουν και πλάι του έναν νεαρό κάπου δεκαογδοῦ χρονῶν.

— Είδες επισημότητες - σήμερα, κοριτσάκι; Σου φέρνω έναν επισκέπτη, γι' αυτό.

— Εκείνη τὴν ὥρα έθωλασε και ή μαμά. — Καλιτέρα, γιατρός! Τί γίνεσθε; Ποίος είναι ο νεαρός αὐτός;

— Ο άνεμος μου ο Λωράν. Τελείωσε κοπές του εδώ. Η Λούσου τὸ ήξερε... ὄχι δλότιστα... αλλά τέλος πάντων... Τὴν είχαν εκπληξῆ. Λωράν χαϊρεύτηκε τὴ Λούσου. — Ελπίζω να γίνεστε καλοί φίλοι.

— Η μαμά χαμογέλουσε.

— Θά'λετε να περάσουμε στη σκλόνη γιατρός για ν' άφήσουμε τὰ παιδιὰ να γνωριστούν;

— Εὐχαριστῶς κυρία μου. Και οί μεγάλοι προχώρησαν πὸς το σπίτι.

— Η Λούσου ένεινε σαν άπολιθωμένη για λίγα λεπτά, και ύστερα, άπότομα, χωρίς να ρίξη ούτε μια υατιά στο Λωράν άνοιξε να τρέγῃ, να τρέγῃ πὸς τὴ λιμνοθάλασσα. Τὰ υομηγνικα, το σκύλο, τὸς τελευταίους υάρτερες του πεθαμένου πιδ όνειρου τῆς.

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΣ ΧΟΛΜΣ

ΤΗΝ 22 'Ιουλίου έφθασε στο Παρίσι διανύοντας αεροπορικῶς 10.000 χιλιόμετρα από το Χόλλυγουντ ως τὸ αεροδρόμιο του Μπορξέ ο διάσημος άσπῆρ του κινηματογράφου Φίλιπς Χόλμς, για να υποδεχθῆ τὸ ρόλον ενός αξιοματικῶ στο φίλιμ «Σεβαστοπόλι» που γυρίζεται τώρα στο Παρίσι. Τὴν ἡμέρα τῆς άφιξέως του, ή άκριθως τὰ γενεθλιά του, αλλά και ή επέτειος συνάμα τῆς πρώτης προβολῆς του φίλιμ. «Ο θλάμης μου» του Τάιχη Γκάρνερ στο όποιο ο Χόλμς, είχε σημείωσε εξααιρετικῆ επιτυχία, στον ρόλο του ναύτου. Με τὸ φίλιμ αυτό που προσέβληθη πὸς έπτά ετών στη γαλλικὴ πρωτεύουσα ο Χόλμς είχε κατακτήσει τὸ γαλλικὸ κοινό.

— Διαιτέρω, συγκινητικῆ στο φίλιμ αυτό ήταν ή σκηνὴ μίας συμπλοκῆς στην όποια ο Χόλμς, με μερικά μπουκάλια για όπλα, τὰ θάζει με καμιά δεκαριά άλλους.

— Η σταδιοδρομία του Χόλμς θά μπορούσε να θεωρηθῆ καταπληκτικῆ. Ο σῆρ γεννήθηκε τὴν 22 'Ιουλίου του 1909 στο Γκράν Ραπίντ του Μίσιγχαν της 'Αμερικῆς. Οί γονεῖς του—ο Ταϊόλορ Χόλμς και 'Εντνα Φίλιπς, μικροαστοί 'Αμερικανοί—τόν έστειλαν σε μια προπαρασκευαστικῆ στοιατικῆ σχολὴ στο Λός 'Αντζελες. Από εκεί πήγε στην 'Αγγλία, στο Τάρν-Μποϊτζ, και εἰς τὴν Γαλλίαν όπου παρακολούθησε υαθήματα στα πανεπιστήμια τῆς Ροενόβλης και τῆς Σορβόννης. Κατόπιν μετέβη εἰς τὸ πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ και απ' εκεί εξαγαγόισε στο 'Αμερικανικὸ πανεπιστήμιο του Πίνκεστον. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φοιτήσεώς του στο πανεπιστήμιο του Πίνκερτων, πήγε

έχει μιὰ κινηματογραφικὴ εταιρία για να γυρίσει ένα φίλιμ με φοιτητικὴ υποστήριξη. Ο Χόλμς άκανε άμεσῶς άνταπόση στον σκηνοθέτη και σε λίγο αὐτος τον καλούσε να γυρίσει μερικά δοκιμαστικὰ σκηνάκια. Η επιτυχία ήταν καταπληκτικῆ. Επηκολούθησε άμεσῶς μιὰ πρόταση υπογράφης συμβολαίου. Ο Χόλμς άρνεῖται στην αρχὴ και μόλις μετὰ πέντε μήνες όταν τὸ ξανακάναν τὴν πρόταση, δέχθηκε. Πηγαίνει στο Χόλλυγουντ όπου γυρίζει κατὰ τὴν συνήθεια από δεκαπέντε μέρες ως εικοσι μέρες τὸν χρόνον όλόλο. Δεν έχει πολλές άναμνήσεις από τὴν ἐποχὴ εκείνη. Θυμάται μόνον ότι μετὰ τὴν πρώτη του εμφάνιση στο Πίνκερτων και αφού άγύρισε μερικά φίλιμ στα όποια δια πρώτην φοράν είχαν προστεθῆ και «ομιλοῦσες» σκηνές, εγύρισε τὸ τελευταίό βουδὸ φίλιμ: ένα άθῶο φίλιμ με υποθήση από τὴν ζωὴ των κάου-μπόυς.

— Δὲν γυρίζετε αλθρινά τὴν Κλάρα; τὸν ρωτῶ ο σκηνοθέτης; — Όχι. Πρώτη φορά τὴ θλέπω. Γίνονται αἱ συστάσεις και ή σκηνὴ εξαγαυρίζεται... με επιτυχία τούτη τὴ φορά.

— Στο τέλος του ίδιου χρόνου, ξαφνικά, ο Χόλμς γίνεται διάσημος. Τρία στούντιο τὸν ζητοῦν ταυτόχρονα. Τὸν πιέζουν να δεχθῆ τις προσφορές. άνοίγει τὰ υάτια στην όποια εογάζεται, άνοίγει και άποτῆς. Άνοιγεται να τὸν... δανείσει δουλειά. φασίξει να του δώση τακτικῆ δουλειά. Ο Φίλιπς εογάζεται αδιάκοπα δίχως άνάπαυσῆ. Ο ίδιος διηγείται.

— Ζούσα ζωὴ ζῶου. Καμιά διασπένση. Δεν μου έμνε κανένας ούτε ούλους από δω, ούτε ένα γούμπα να γράψω. Πρωσιμένη ὥρα έτοιμα. ὡρισμένο σάχητό. ὡρισμένη ὥρα δανύουν τὸς δημοσιογράφους. ὡρισμένη ὥρα πῆγανα στη κοινότητα μου... Τέλος τὸ 1932 έπαιξε στο φίλιμ

«Ο θλάμης μου». Τὴν μεγάλη επιτυχία του Τάιχη Γκάρνερ.

— Στο φίλιμ αυτό ο Χόλμς άνεδείχθη όχι μόνον από τὴν εξααιρετικῆ επιτυχίαν που είχε στο ρόλο του ναύτου, αλλά και τὰ τὴν σκηνὴ τῆς συμπλοκῆς που διαρκεί δέκα λεπτά, και ή επιτυχία τῆς όποιας δεν εσημειώθηκε σε κανένα φίλιμ. Δέκα μέρες γυρίζεται δοκιμαστικῆ ή σκηνὴ αὐτὴ από τις έπτά τὸ πρωτῶ ως τις έννητὰ τὸ βράδυ. Τὴν τελευταία υέρα βλοι ήσαν άρρωστοί. Παρ' όλας τις προσυλάξεις που πάρθηκαν, πολλοί έτραυματίσθηκαν. Το άποτέλεσμα όμως, άξίζει κάθε θυσία...

— Κατὰ τὴν διάρκεια του σταδίου του, ο Χόλμς γνώρισε όλους τὸς μεγάλους άστέρους κι' έπαιξε με πολλούς απ' αὐτούς. Ο Γκάρν Κόμπερ ήταν συνεργάτης του και ο Χόλμς διηγείται γι' αὐτόν:

— Είμαι ένας εξααιρετικῶς άνθρωπος,

γεμάτος πάθος για τη ζωή. Ήταν ερωτευμένος τρελλά, δεν άπεφάσιζε όμως να παντρευτεί το ίδιο του. Μια μέρα ή αρραβωνιαστικιά του, τον πήρε από το χέρι και τον ώδηγησε αθέλα του στην εκκλησία. Δεν είπα παρά μια λέξη. «Την θέλω». Έπρεπε όμως, να του σφίξουν λίγο το χέρι γι' αυτό.

Για την Μαίρη Πίκοφ, διηγείται ο Χόλμς ότι ύστερ από το διαζυγίο της ήταν πολύ δυστυχής. Αρνιόταν να παντρευτεί τον Μπάντο Ρότζερς επειδή φοβόταν μήπως ο κόσμος γελάσει μαζί της. Εκείνος ήταν πολύ νέος κι' αυτή πολύ μεγάλη. Στο τέλος δέχθηκε.

— Κι' έκαμε πολύ καλά συμπεραίνει ο Χόλμς. Ζούν τόσο εύτυχισμένοι!

Τ' ανέκδοτά του είναι ατελείωτα! Πολλοί δέν τον φαντάζονται τόσο νέο. Μόλις όμως είναι τριάντα χρόνων.

Η υπόθεση του «Σεβαστοπόλ» του νέου φίλμ στο οποίο θα παίξει ο Χόλμς αρχίζει με την εξέγερση των Μπόξερς στο Πεκίνο. Τρεις αξιοματικοί, ένας Γερμανός, ένας Ρώσος κι' ένας Γάλλος, ορκίζονται να προστατεύσουν μια όρση ορφανή. Ο Μεγάλος Πόλεμος τους χωρίζει και τους φέρνει αντιμέτωπους.

Και τελειώνει... τραγικά! Ο Χόλμς θα υποδύεται το ρόλο του Γερμανού αξιοματικού. Ο Λουί Μπαρώ θα είναι ο Ρώσος και ο Ρολάντ Τουαίν ο Γάλλος. Το ρόλο της ορφανής θα υποδυθεί η Γκάμπυ Σουλβία.

Στο φίλμ θα υπάρχει μια σκηνή τρομερής συμπλοκής σαν εκείνης του «Βλάμη».

Και ο Χόλμς βρίσκει την ευκαιρία να διηγηθώ το ακόλουθο ανέκδοτο:

«Εδώ και μερικές μέρες, έκανα μια δοκιμή της συμπλοκής στο Ράντιο 37. Εάφνου δλέπω να με πλησιάσει ένας νέος, ο οποίος μου εξηγεί με χειρονομίες ότι αυτός στην τάδε περίπτωση θακανε έτσι. Ήταν ο Ααντουμένγκ. Γρήγορα γι-νήκαμε φίλοι κι' άπεφάσαμε να συναντηθούμε την επομένη στις 10 να διασκαδάσουμε.»

» Την επομένη την ώρα που έδωαινα από το ξενοδοχείο μου με πλησίασε ένας επιθεωρητής της αστυνομίας ο οποίος ευγενέστατα με παρεκάλεσε να τον συνοδεύσω στο τυήμα... Κάτι υπήρχε για μένα εκεί. Του παρατήρησα ότι θαγε λάθος κι' ότι θα περνούσα το απόγευμα. Δεν έννοούσα να χάσω το ραντεβού μου. Έσπαξα όμως το κεφάλι μου να καταλάβω τί συνέβαινε.

Απλούστατα μου είχαν υποβάλει μήνυση και είχα καταδικασθεί... έρημην.

Στά 1934 που ήμουν στο Παρίσι είχα πάει σ' ένα κέντρο με μερικούς φίλους. Εκεί πήρα ένα μαχαίρι το κίνησα άπειλητικά κι' άρχισα να φωνάζω... για να γελάσουμε.

Κάποιος με μήνυσε. Και πλήρωσα το άστείο!

Κάποιος δημοσιογράφος ρωτά άδιάκριτα τον Χόλμς αν είναι παντρεμένος.

— Όχι, απαντά, άπλά.

— Δεν βρήκατε άκόμη καμιά γυναίκα χαρισωμένη που να σας άρέσει...

Αντιθέτως. Τις βρίσκω όλες χαρισωμένες ώστε δεν μπορώ να διαλέξω.

Μικρά νέα της οδόνης

ΑΣΥΛΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΣ

Δά έχουν και οι άστερες του κινηματογράφου το άσυλό τους; Γιατί όχι; Βέβαια δέν πρόκειται για τους μεσουρανούντας ή γι' αυτούς που αποσύρονται φορτωμένοι έκατομύρια, ύστερα από μια λαμπρά καριέρα, αλλά για τους άλλους που ξεπέφτουν. Η ίδρυση του άσύλου αυτού ήτο πρωτοβουλία των παλαιών ήθοποιών, σεναριογράφων και σκηνοθετών και της Ένώσεως παραγωγών.

Μισό έκατομύριο, δολάρια θα χρειασθούν για την ίδρυση του άσύλου αυτού, και ελπίζεται να εχη συγκεντρωθεί το ποσό αυτό μέχρι τέλους του έτους για να άρχισή ή οικοδόμησις.

Το άσυλο θα κτισθή στην κοιλάδα Σάν-Φερνάντο, επάνω από το Χόλλυγουντ, και θα περιλαμβάνη ένα κυρίως κτίριο το όποιον θα είναι το νοσοκομείο, και πολλά άλλα μικρότερα όλογυρά του, εν είδει επάυλων, που θα είναι οι κατοικίες των καλλιτεχνών εκείνων του κινηματογράφου, των οποίων έδωσε πρόωρα το άστρο και τους άφησε άπένταρους, ή εκείνων που τους βρήκαν τα γηρατιά άπένταρους.

Επίσης θα βρούν άσυλο στο νεώτερο αυτό πουτανείο και οι κατεστραμμένοι κινηματογραφικοί επιχειρηματίαι.

ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΡΟΔΙΝΑ

Όσοι νεαροί νεοέλληνας όνειρεύονται να πάνε στο Χόλλυγουντ και να άστεροποιηθούν, άς ψαλλιδίσουν λίγο τα φτερά τους. Τα πράγματα δέν είναι και τόσο ρόδινα εκεί κάτω.

Αυτές τις μέρες δημοσιεύθηκε μια στατιστική οικονομική κίνησης των πληθυσμών της κινηματογραφουπόλεως από την όποιαν πληροφορούμεθα μεταξύ άλλων, ότι το Ταμείον άλληλοδοθηθείς των άσχιολομένων με τον κινηματογράφο διέθερε και περιέβαλε εν γένει, κατά το 1939, δηλ. έως σήμερα, 535 πρόσωπα. Από αυτά τα 228 είναι ήθοποιοί, 139 φηγκυράν, και 6 σκηνοθέται. Οι άλλοι 122 είναι σεναριογράφοι, τεχνικοί κ.λ. — Όστε, άς μήν διάζονται.

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΦΙΛΜ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΣ

Το φίλμ με τις βιογραφίες των εφευρετών είναι πάλι της μόδας και φέτος. Μετά τον Γκράμμι Μιέλλη τον εφευρέτη του τηλεφώνου, θα βιογραφηθή τώρα κινηματογραφικώς, ο εφευρετής του ύποδουχίου καλωδίου, Πέτρος Τζάκσον, Άγγλος την καταγωγή. Έδώ και έκατο χρόνια, ο άνθρωπος αυτός καθισμένος μια μέρα στο γραφείο του, σκέεε με μια γραμμή από μαύρο μόλυβδο την πατρίδα του με την Αμε-

ρική. Στην αρχή έγέλασαν μαζί του, κατόπι όμως, τον επρόσεξαν καλύτερα. Έτσι, στα 1850, έποποθετείτο στην Μάγχη το πρώτο καλωδίο που ένωσε την Άγγλία με την Γαλλία. Αν ληφθούν υπόψη οι τεχνικές δυσχέρειες της εποχής εκείνης, το κάτορθωμα ήταν άληθινός θόλος. Το κέξιμο του καλωδίου κράτησε είκοσιτέσσερις ώρες.

Όκτώ χρόνια άργότερα, στα 1858 έποποθετείτο, το πρώτο ύποδούχι καλωδίο που συνέδεε την Άγγλία με την Ομερική. Το πρώτο δέ καλωδίο γραφμα, άς το πούμε έτσι, έστάλη από την βασιλείσα Βικτωρία στον πρόεδρο Λίνκολν.

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μετά τον πόλεμο των νεύρων και τον πόλεμο των κυμάτων (ραδιοφωνικό) τα άνήσυχα για την αύριο εθνη της Ευρώπης θα δώσουν τον πόλεμο του φίλμ. Η ευκαιρία θα δοθή με το μεγάλο κινηματογραφικό φεστιβάλ που θα δοθή στις Κάννες της Κυανής Άκτής, από τις 1-20 Σεπτεμβρίου, θα αντιπροσωπευθούν όλα τα ευρωπαϊκά έθνη με την καλύτερα τους παραγωγή και θα όργιάση ή προπαγάνδα.

Οι διοργανωτάι, προβλέποντας μια τέτοια εξέλιξη της έσοτης, θέλησαν να την προλάβουν, αλλά είδαν στο τέλος, ότι μόνον ενν ευρωπαϊκό τελείο το «φεστιβάλ» θα άπεσοθείτο... και ο νέος πόλεμος. Έτσι άσχηκαν τα πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους.

Πεννιές

Εμείς εδώ, ξέρομε το επάγγελμα του κουρέας των σκυλιών. Στο Χόλλυγουντ, υπάρχει και ένα άκομη παραπλήσιον επάγγελμα, από τα πιο άπιστευτα: του κουμμωτού των σκυλιών. Μια φορά την έβδομάδα οι διάφορες στάς, θα πάνε τα σκυλιά τους στον κουμμωτή, ο όποιος θα περιποιηθή το τρίχωμά των.

Όταν στα φίλμ που παίξει ή Ίζο Μιράντα, υπάρχει και καμιά σκηνή στην όποια πρέπει να γλάστρα με άνθη. Βλέποντάς τα ή χαριτωμένη πρωταγωνίστρια... βάζει τα κλάμματα!

Το Χόλλυγουντ υπάρχει ένα χροδοδιδασκαλείον (Άκαδημία, θα λέγαμε εμείς εδώ), που έχει την εξής περιεργή έπιγραφή:

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΓΚΑΙΗΜΠΑ

(Έξαδέλφου του διασήμου αστέρ, Κλάρκ Γκρήμπλ).

Θρύλος και πραγματικότητας

Υπάρχουν τεράστια θαλάσσια φίδια; —

Τά μυστήρια των βυθών

ΥΠΑΡΧΕΙ άραγε ή δέν υπάρχει ο τεράστιος θαλάσσιος όφις, που τών παλαιότερο καιρό εκέντησε τόσο πολύ την φαντασία του κόσμου; Υπάρχουν πράγματι τά τεράστια, παραξένα κατά φoberά θαλάσσια έρπετά, τά όποια τρομοκράτησαν τους γέρους θαλασσόλυκους, ή όλ' αυτά δέν ήσαν παρά πλάσματα της φαντασίας των;

Οι σχετικές άφήγησις των ναυτικών είναι περιωρισμένες. Κι' αυτό, γιατί πολλά άσθεντικά παραδείγματα έμφανίσων θαλασσιών τεράτων παρέμειναν άγνωστα. Εκείνοι οι όποιοι άντίκρουσαν το φαινόμενο, φοβήθηκαν την θύελλα της δυσπιστίας και προτίμησαν να το άποσιωπήσουν.

Όστόσο, άκόμη και άνώτεροι κληρικοί βεβαιώνουν την ύπαρξή τους. Έτσι, στην περιγραφή της Ιστορίας της Ιδιαιτέρας του πατρίδος, της Νορβηγίας, ο επίσκοπος Έρρίκος Ποντόπ, μάς δίνει μίαν σπαρταριστική περιγραφή του θαλασσιού τερατος. Είναι άλήθεια ότι ο επίσκοπος δέν είδε ο ίδιος το τέρας. Συνομιλήσε όμως με πολλούς φημισμένους θαλασσινοούς, οι όποιοι του το περιέγραψαν με όλες τις λεπτομέρειες: Η κεφαλή του, που σύμφωνα με τις πληροφορίες του επίσκοπου, εξέιχε περισσότερο από δύο πόδια από την επιφάνεια της θαλάσσης, έμοιαζε με κεφαλή ίππου. Ήταν στακτιά, και το στόμα του τερατος ήταν πελώριο και δόλωμαυρο. Τα μάτια του ήσαν μαύρα και έφερε μια μακρυά λευκή χαιτή, ή όποια έπεφτε από το λαϊμό του στο νερό.

Και ή άφήγησις συνεχίζεται: «Πίσω από το κεφάλι και τον λαϊμό, παρατηρήσαμε επτά ή όκτώ κυματισμούς του φιδιού, το όποιο ήταν άρκετά χονδρό και κάθε κυματισμός άκείνε άρκετή άπόσταση από τον άλλον.»

Επίσης ο Χάινς Έγκεντ, ο Νορβηγός Ιεραπόστολος στην Γροιλανδία, βεβαιώνει ότι ο ίδιος είδε ένα τέρας, του όποιου ή κεφαλή έφτανε ως τον κύριο ιστό του πλοίου. Το τέρας, πριν εξαφανισθή, σήκωσε το σώμα του στον άέρα και κατόπι το άφησε να πέση στη θάλασσα μ' έναν τρομερό πάταγο. Το φαινόμενο έμοιαζε με το «ξεφύσημα» των φαλαινών.

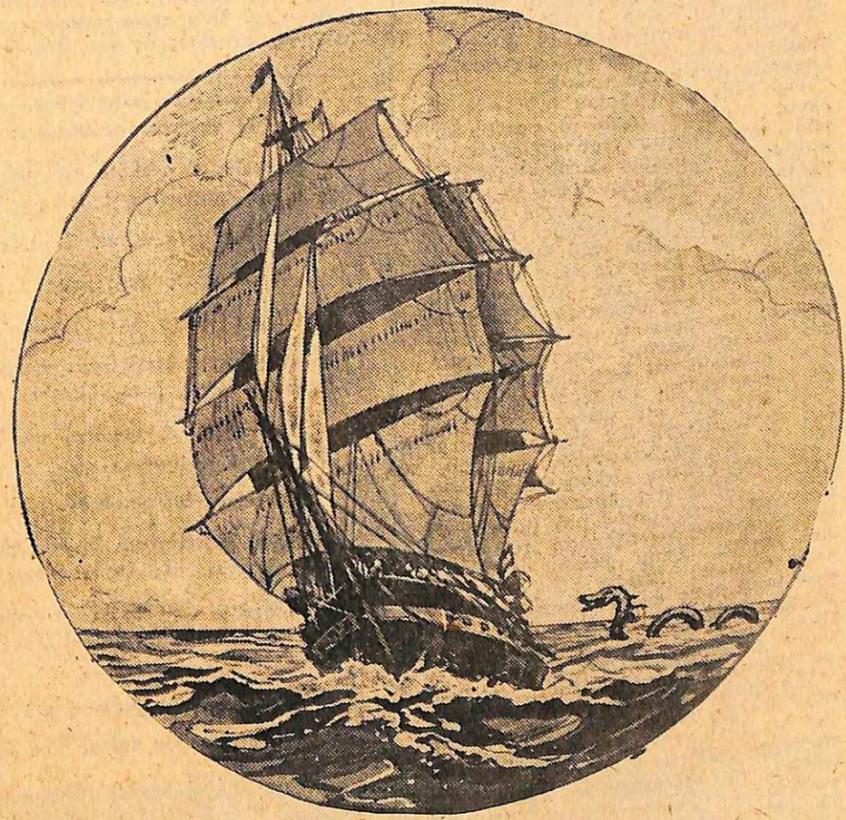
Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΔΑΙΔΑΛΟΥ

Πολλές έμφανίσεις του μεγάλου θαλασσιού φιδιού άνεφέρθησαν έπειτα από την περιγραφή του επίσκοπου Ποντόπ. Οι περισσότερες όμως από αυτές διαπνέονται φανερά από την προσπάθεια που κατέβαλον οι μάρτυρες του φαινομένου, να καταπλήξουν τους άκροστές των.

Τέτοια φαίνεται να είναι και ή περίπτωση του τεραστίου θαλασσιού φιδιού που είδε ο Άγγλος Σάμουελ Τόουνσεντ και ή όποια έχει κατα-

χωρηθή στο περίφημο ημερολόγιο του Σκίμπερν "Ηγκλ του 1861.

Ο κ. Τόουνσεντ βρισκόταν σε μικρή άπόσταση έξω από το λιμάνι του Ουάιτχάλλ, όταν συνήντησε το θαλάσσιο έρπετο. Έπειδή βρισκόταν σε μια μικρή λέμφο, προσεπά-

Σαφηνά διέκριναν από την φρεγάτα

ένα τεράστιο θαλάσσιο φίδι.

ήσε να μείνη σε άρκετή άπόσταση από το τέρας, που είχε μήκος 25 έως 30 άγγλικά πόδια. Από μια άλλη λέμφο που βρισκόταν στο ίδιο λιμάνι, ο κ. Σάμουελ Χίγκστον, ο άδελφός του Τζών Χίγκστον και μερικές κυρίες, είδαν επίσης το τέρας. Ο Τζών Χίγκστον έβησε μάλιστα να δοκιμάση την σκοπευτική του δεινότητα και έपुरοδόλησε. Σε μια στιγμή όμως το τέρας σήκωσε την τεράστια κεφαλή του, έξη πόδια πάνω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Οι κυρίες τρομοκρατήθηκαν.

Ο κ. Τόουνσεντ προσθέτει στην άφήγησή του ότι το έρπετο παρουσίαζε ώσραία έμφάνιση. Είχε πλατειά δέν έμεινε πολλή ώρα να μελετήση το τέρας, επεινόμενος να πάη ν' άναγγείλη το παράξενο γεγονός στους γνωστούς του.

τέσσερα πόδια ύπερ την επιφάνεια της θαλάσσης, και το σώμα του είχε μήκος 60 ποδιών πάνω στην επιφάνεια. Υπολογίζεται ότι το βυθισμένο μέσα στην θάλασσα μέρος του σώματός του θα είχε μήκος 6 ή 40 ποδιών. Εκνείνο με ταλων 30 ή 40 ποδιών. Το έκτεχύτητα 15 μιλίων την ώρα. Το τέρας θειμένο μέρος του σώματός του είχε διάμετρο περίπου 16 ίντσών. Όταν ήνοιγε τας σιαγόνας του, σε σειρά ήνοιγε τας σιαγόνας μια σειρά άφηνε να διακρίνεται μια σειρά μεγάλων μυτερών δοντιών. Άνάμεσα στο άνοιγμα των σιαγώνων του θα μπορούσε να σταθή όρθιος ένας θά μπορούσε να σταθή έπιεε ύψηλός άνδρας. Το πλοίο έπλεε προς βορράν με ταχύτητα 8 μιλίων. Ο κυβερνήτης βεβαίωσε ότι το χρώμα του έρπετο ήταν φαίόμευρο με κίτρινολευκές ραβδώσεις στον θώρακα. Δεν είχε ίππου ή καλύτερα κάτι σαν χαιτή που ή καλύτερα

κάτι σαν φύκια, που κρεμόταν στην ράχη του.

Η είδηση προκάλεσε τεράστιο ενδιαφέρον και ένας καθηγητής, ο Όουεν, προσεπάθησε σε μια επίστολή του προς τους «Τάιμς» να αμφισβητήσει το γεγονός. Ο καθηγητής ισχυρίστηκε ότι η ιδέα της ύπαρξης ως τερατωδών θαλασσιών όφρων απέτρεπε παραμύθι των γυναικών και υπεστήριξε ότι επρόκειτο απλώς για τα περί σμήνους δελφινιών, τα οποία έπλεαν στην επιφάνεια της θάλασσας κατά κανονικά διαστήματα, και έδιδαν την εντύπωση τεράτος.

ΕΝΑ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΤΕΡΑΣ ΑΠΟ ΜΙΚΡΗ ΑΠΟΣΤΑΣΗ

Είναι γεγονός ότι ο Ισχυρισμός του καθηγητού Όουεν, που προβάλλεται ως Ικανοποιητική εξήγηση του φαινομένου από τους σκεπτικιστές, σε κάθε συζήτηση περί θαλασσιών τεράτων, δεν είναι τόσο άστομοωτική, όσο η αφήγηση του Άγγλου πλοίαρχου Σμιθ, ο οποίος έρευνήσε το ζήτημα των θαλασσιών έρπετων από πολύ κοντά.

Την 27ην Δεκεμβρίου του 1848, ολίγους μήνες μετά το φαινόμενον που παρατήρησαν οι αξιωματικοί και οι ναύτες του «Δαιδάλου», και περίπου στο ίδιο μέρος του άκεανού, μεταξύ της Άγλης Έλένης και του Ακρωτηρίου της Καλής Έλπίδος, ο πλοίαρχος Σμιθ του Ιστιοφόρου «Πέικιν», της εταιρίας των Ανατολικών Ινδιών, είδε ένα πολύ περίεργο πλάσμα επί της θάλασσας. Το παρατήρησε προσεκτικά με το τηλεσκόπιο και το φάνηκε ότι είχε τεραστία κεφαλή και λαμύ σκεπασμένη με πυκνή χαίτη. Το τερας έβουλιζετο στην θάλασσα και πάλι έβγαίνει. Όλοι είχαν πεισθή ότι επρόκειτο περί του περιφήμου θαλασσιού έρπετου.

Ο καιρός ήταν καλός και ο πλοίαρχος Σμιθ είχε έρευνητικό πνεύμα. Κατέβασε λοιπόν μια βάρκα, αποφασισμένος να εξετάσει το τερας από κοντά. Στην βάρκα μπήκε ο πλοηγός και τέσσερις ναύτες. Πήραν μαζί τους και ένα χονδρό σχοινί. Ο πλοίαρχος Σμιθ από το πλοίο παρακολουθούσε την λέμβο με άγωνία. Αν το τερας την προσέβαλλε, οι άνθρωποι ήταν χαμένοι.

Έν τούτοις το τερας δεν κινήθηκε, ούτε ακόμα όταν το προσδέσανε με μια γερή θηλειά στο σχοινί που του πέταξαν. Μόνο βύθισε στο νερό το κεφάλι του κι άφησε να φανή ο τεραστίος όγκος του σώματός του. Η λέμβος έπέστρεψε πίσω σέροντας το πολύτιμο θήραμα. Σε μιάμιση ώρα είχαν επιστρέψει στο πλοίο. Μ' ένα άνυψωτήρα το ανέσυραν.

Καθώς το ανέλκυσε, λέγει ο πλοίαρχος Σμιθ, φαινόταν εύλυγιστο. Δεν ήταν όμως ολότελα σκεπασμένο από φιδίσια λέπια. Όταν το ανασύραμε στο κατάστρωμα, ανακαλύψαμε ότι επρόκειτο για ένα τεράστιο θαλάσσιο φύκι, μήκους 20 ποδιών και με διάμετρο πλάτους 4 ίντσων. Η ρίζα του μέσα στο νερό, φάνταζε σαν κεφάλι ζώου και η τάλαντευσίς του από τα κύματα, το έκανε να φαίνεται σαν ζωντανό.

Η αφήγησης αυτή θα ισχυρισθή κανείς ότι αποτελεί ένα καίριο χτύπημα για τις ιστορίες περί θαλασσιών τεράτων. Και όμως, ούτε βεβαιώνει τίποτε, ούτε αποδεικνύει την άνυπαρξίαν θαλασσιών έρπετων. Ισχύει μόνο για την συγκεκριμένη περίπτωση που άφορα.

Οί διακοπές σας κάνουν καλό;

Σήμερα δεν θ' ασχοληθούμε με κανένα ζήτημα χαρακτήρος αλλά με κάτι άλλο εξίσου ενδιαφέρον και επίκαιρο: το ζήτημα της υγείας. Οι θερινές διακοπές έγιναν για να επανορθώνονται οι θλάβες από την έντατική εργασία του υπολοίπου έτους. Σας ώφελουν εσάς οι διακοπές; Απαντήστε στα παρακάτω ερωτήματα διαγράφοντας από τους πέντε αριθμούς τους τέσσερις και κρατώντας εκείνον που δίνει περισσότερο την εικόνα της καταστάσεώς σας. Δηλ. όσο

περισσότερο ικανοποιημένος είσθε τόσο πιο μεγάλο αριθμό θά κρατάτε. Στο τέλος θά αθροίσετε τους αριθμούς που βρήκατε και αν το άθροισμά σας είναι 25 δεν κερδίσατε σχεδόν τίποτα από την άνάπαυση και την έξοχ. Αν είναι από 25—40, απέγετε ακόμη πολύ από την τελειότητα. Αν είναι από 40—55 έχετε ακόμη ασθενή σημεία. Αν είναι από 55—70 δεν δικαιούσθε να παραπονήθε. Κα' αν είναι πάνω από 70, πρέπει να είσθε άπολύτως ικανοποιημένος.

- Μπορείτε, μένοντας όρθιος, να δήτε καλά τα δάκτυλα των ποδιών σας χωρίς να σκύψετε διόλου ; 01234
- Μπορείτε ν' ανεβήτε γρήγορα τέσσερα πατώματα χωρίς να λαχανιάσετε ή να κοκκινίσετε ; 01234
- Εοπνάτε φρέσκος και έλαφρός ; 01234
- Άποκοιμάσθε γρήγορα ; 01234
- Έχετε ήσυχο ύπνο ; 01234
- Μπορείτε ν' αντιδράσετε γρήγορα αν τύχη και τραχίτε πολύ από μια ξαφνική βροχή ; 01234
- Διατηρήτε το κανονικό σας βάρος με μια αύξομείωση 1 ή 2 κιλών τό πολύ ; 01234
- Μπορείτε να περπατήσετε μια ώρα χωρίς να κουρασθήτε ; ... 01234
- Ένας ξαφνικός και δυνατός θόρυβος, το κλείσιμο μιάς πόρτας, ο ήχος μιάς σειρήνας, σας αφήνει ήσυχο ; 01234
- Μπορείτε τρεις φορές συνέχεια, να άναπνεύσετε, να κρατήσετε την άναπνοή σας είκοσι δευτερόλεπτα και να κάνετε κατόπι έκπνοή χωρίς δυσκολία ; 01234
- Σας αφήνει άπρόσβλητο μια επίδημία γρίπης ; 01234
- Άγνωείτε τους πόνους της μέσης και τους μικρορρευματισμούς; 01234
- Μπορείτε να κάνετε είκοσι στροφές της κεφαλής προς τό ένα μέρος κι άλλες 20 προς τό άλλο και να πάρετε μετά, χωρίς καμιά ένόχληση, ένα νόμισμα που βρίσκεται στα πόδια σας ; 01234
- Μπορείτε να σηκώσετε τό ένα πόδι και να σταθήτε πάνω στο άλλο επί ένα λεπτό, χωρίς δυσκολία ; 01234
- Αισθάνεσθε συχνά την έπιθυμία να τραγουδήσετε ; 01234
- Έχετε σπανίως «σπλήν» ; 01234
- Μπορείτε, έγοντας άνοιχτά τα πόδια, να άγγίσετε άλληλοδιόχως με τό ένα και τό άλλο χέρι την άκρη των ποδιών επί 20 φορές, χωρίς να κουρασθήτε ; 01234
- Αισθάνεσθε να ζυπνάτε καλά τόσο ύστερα από ένα καλό γεύμα, όσο και πριν άπ' αυτό ; 01234
- Μπορείτε ν' αποφύγετε να παραφερθήτε για ένα τίποτε ; ... 01234
- Μπορείτε να μείνατε επί ένα λεπτό με τό χέρι τεντωμένο μπρός; 01234

ΕΝΑ ΠΑΡΟΪΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΣΣΑ ΠΡΕΒΑ της Γαριμπί Ακαδημίας

Και η μεγαλύτερη άπελπισία κρύβει πάντα μέσα της μια άχτίδα έλπιδοφόρου φωτιάς. Σ α ί ε π η ρ

Ο ΣΟΙ περνούσαν από τον άδρόμο των Φιλλυρών κι' έβλεπαν την κουκλιστική εκείνη βίλλα με τον μαγευτικό κήπο, εμακάριζαν αυτούς που καθόντανε μέσα. Και όμως, η μοναδική έννοικος της επαύλειος αυτής, η κυρία Σύλβια Μαλέρμπ, ήταν η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Άς έλεγαν όσοι περνούσαν από τον δρόμο: α' Έδω μέσα πρέπει να κατοική η εύτυχία! Για την όμορφη Σύλβια, τό σπίτι αυτό έμοιαζε με καύρη φυλακή, όπου ήταν καταδικασμένη, μετά τό μεγάλο εκείνο σφάλμα της ζωής της, να υένη σαν εγκάθειρκτη, μακριά από τά δυό της παιδικία.

Τί τραγική περιπέτεια! Σαπλωμένη κείνο τό άπόγευμα σε μια σαιζ-λόγκ, επάνω στη βεράντα, η Σύλβια ξαναθυμόταν την άχαρη ζωή των παιδικών και των νεανικών της χρόνων τον γάμο της, τη γέννηση των παιδιών της, την ατρέλλα της, την τιμωρία της. Και τά μάτια της βούρκωναν...

Λίγους μήνες μετά τον θάνατο του πατέρα της Σύλβιας, η μητέρα της ξαναπαντρεύτηκε. Ο πατριός της κοπέλλας δεν ήταν κακός. Αντιθέτως, φρόνιζε για την πρόγόνή του υ' ένδιαφέρον. Από τη μέρα, όμως, που απέκτησε δικό του παιδί, η Σύλβια μπήκε στο περιθώριο.

Σιγά-σιγά, η άμοιρη κοπέλλα έλασε και τί στοργή της μητέρας της, ή οποία, επειδή άγαπούσε πολύ τον άνδρα της και τό δεύτερο παιδί της, άρχισε να θεωρή την μεγάλη κόρη της σαν παρείσακτη και προσπαθούσε να την ξεφορτωθή μια ώρα γρηγορότερα.

Τότε, παρουσιάσθηκε κάποιος οικογενειακός φίλος, που του καρφώθηκε η ιδέα να παντρέψη την Σύλβια με τον Φίλιππο Μαλέρμπ, ένα νεαρόν έπιστήμονα, πολύ δραστήριον και πολύ καλός πρόπος. Επί πλέον, πλουσιώτατον.

Μίλησε στην μητέρα της κοπέλλας κι' εκείνη, ένθουσιασμένη από την εύκαιρία που παρουσιαζότανε, άνάγκασε τη Σύλβια, θέλοντας και μη να δεχθή.

Ο γάμος έγινε. Από την πρώτη όμως, ημέρα, η μικροπαντομένη κοπέλλα έλασε όλη της τη χαρά. Όχι ότι ο άνδρας της δεν ήταν όπως της τον είχαν περιγράψει. Κάθε άλλο. Ο Φίλιππος ήταν συμπαθητικώτατος, λεπτότατος, γεμάτος ευγένεια και αξιοπρέπεια. Οθά τον προτιμούσε, βέβαια, ή Σύλβια λιγώτερο σοβαρόν και περισσότερο θερμόν άπέναντί της, αλλά μια που αυτός ήταν ο χαρακτήρας του, η κοπέλλα τό πήρε άπόφαση. Τό μόνο που δεν υπορούσε να ύποφέρει η Σύλβια ήταν η πεθερά της.

Η κυρία Μαλέρμπ, τύπος αυταρχικής και ύπεροπτικής γυναίκας, δεν έννοούσε να δεχθή την παραμικρή αλλαγή υέσα στο σπίτι, μετά τον γάμο του μονάχιου γιου της. Είχε την ιδέα ότι η Σύλβια, διαλεγμένη ως σύζυγος του γιου της από αυτήν την ίδια, με μεγάλη προσοχή, και προσεχόμενη από μίαν οικογένεια όπου δεν την είχαν καθόλου χαϊδεμένη, θα γινόταν μια βολική και ύποτακτη νύφη, χωρίς δική της προσωπικότητα.

Η Σύλβια, όμως, προσπαθούσε ν' αντιδράση κατά του αυταρχισμού της πεθεράς της. Και συχνά, με τη στάση της και τους τρόπους της, τώδινε στον άντρα της να τό καταλάβη ότι δεν μπορούσε να είναι όργανο της κυρίας Μαλέρμπ. Άλλ' ό Φίλιππος που είχε τρομερή άδυναμία στη υητέρα του, έλεγε:

— Δεν έχεις δικήν να παραπονήσαι, Σύλβια. Η μητέρα μου είναι η έξυπνότερη και η λογικώτερη γυναίκα του κόσμου! Αν άπεφάσισε κάτι που δεν σου άρέσει, τό άπεφάσισε γιατί έτσι άσφαλώς θάπρεπε να γίνει. Ό,τι κάνει, τό κάνει για τό καλό μου και για τό δικό σου καλό... Πρέπει να πεισθής γι' αυτό...

Άλλ' η Σύλβια δεν υπορούσε να πεισθή. Όταν μέλιστα έφεσε στον κόσμο δυό παιδιά, τό ένα άμέσως μετά τό άλλο και είδε την πεθερά της να την ύποκαθιστά με τό έτσι θέλω και στα υητρικά της καθήκοντα, τότε η δυσσοία της μετεδλήθη σε βωθό μίσος.

— Είσαι πολύ νέα, Σύλβια, τής έλεγε ή κυρία Μαλέριμ και σου λείπει ή πέτρα. 'Αφ'ησε ν' αναθρέψω εγώ τ'α παιδιά σου, όπως ανέθρεψα τόν Φίλιππο...

Τ'α παιδιά, αυτό ήταν αλήθεια, μεγάλωναν καλά. 'Η κυρία Μαλέριμ ήταν πράγματι πρώτης τάξεως γιαγιά. Και ό φίλιππος, κατενθουσιασμένος, έλεγε συχνά στη γυναίκα του:

— 'Ομολογώ, Σύλβια, ότι ή μαμά είναι σπουδαία!

'Ηταν όλοφάνερο, ότι ό Φίλιππος αγαπούσε τή γυναίκα του και ήταν περήφανος γι' αυτήν. Τήν ήθελε κομψή, όμορφη, περιποιημένη. Φτωχέ Φίλιππε! 'Ηταν γραφτό, τó οικοδόμημα αυτό τής εύτυχίας σου νά γκρεμισθ' από μιά φρικτή απόκάλυψη!

Ότ'ήν αναπόλησι τής δραματικής σκηνής πού επηκολούθησε μετά τήν τραγική εκείνη απόκάλυψη ή Σύλβια κλείνει τ'α μάτια της. 'Αλλοίμονο! Είναι υποχρεωμένη ν' αναγνωρίσει ότι, παρά τήν αυστηρή κι' εγωιστική αυταρχικότητα τής πεθεράς της, ή διαγωγή της υπήρξε αξιοκατάκριτη... 'Οχι, αυτό πού έκανε, ν' άφιση νά παρασυρθ' από τόν εξάδελφο τού συζύγου της, τόν Ζάκ Λωρέζ και νά λησμονήση τήν συζυγική πίστι, ήταν μιά πράξις ταπεινή, πρόστυχη, πού τήν εκηλίδωνε! Καλά, λοιπόν, έκανε ή πεθερά της κι' ό άντρας της νά τήν φυλακίσουν στην έσοχική αυτή βίλλα.

Τί στιγμές, όμως, πού πέρασε ή Σύλβια! Τί συγκινήσεις και τί σπαραγμούς! Μόλις ό άνδρας της έμαθε από ένα άνωθυμο γράμμα τήν άπίστευτη άπιστία, υπήρξε άμείλικτος άπέναντί της. Τής υπέβαλε τó εξής όδυμηρό δίλημμα: 'Η νά δεχτ'ή ένα χωρισμόν, πού σ'α μάτια τού κόσμου νά θεωρηθ' ως έπιβεβλημένος από λόγους υγείας και νά κλεισθ'ή μέσα σ'ε μιά άπομονωμένη βίλλα ή νά ύποστη τήν καταισχύνη τού διαζυγίου, με πλήρη απόκάλυψη τού σφάλματός της.

— Είτε τó ένα, όμως, δεχθ'ής, είτε τó άλλο, τής είπε, πάντως, τ'α παιδιά σου δέν θ'ά τ'α ξαναδ'ής. 'Αν δεχτ'ής, όμως, τήν πρώτη πρότασή μου, τ'α παιδιά δέν θ'ά μάθουν ποτέ τή διαγωγή τής μητέρας των και θ' άγνοήσουν γιά πάντα τ'α αίτια τής καταστροφής τής οικογενειακής μας εύτυχίας. Θ'ά ζήσης μέσα σ'ε μιά βίλλα, σ'άν φυλακισμένη, αλλά δέν θ'α σου λείπη τίποτε, άφου θ'ά εξακολούθησες νά φέρης τó όνομά μου.

Στήν αρχή, ή Σύλβια θέλησε νά διαμαρτυρηθ'ή. 'Αλλ' ό φίλιππος, παγερός, τήν άπεστόμωσε:

— Μή μιλάς! Δέν πρόκειται νά σύγκληθώ!.. Μού έκλεβες τήν έμπιστοσύνη μου τόσο καιρό!.. Κι' εγώ, πού σ'ε είχα θαυμάσιμη τόσο ψηλά!..

'Η Σύλβια υπέκυψε και ή καταιχία της άρχισε.

Δέν ξανάδε πιά ούτε τόν Φίλιππο. Τό μόνο πρόσωπο πού έβλεπε, ήταν ή πεθερά της, ή άκαυτη κι' εγωιστική αυτή γυναίκα, πού τής έλεγε κάθε τόσο:

— Κατέστρεψες τή ζωή τού παιδιού μου!.. Ποτέ δέν θ'α σου τó συγγνώμη!

Τήν όμορφη αυτή βίλλα, ή κυρία Μαλέριμ τήν αγόρασε. Ζι' αυτή φρόντισε γιά τήν επίπλωσή της. 'Όσο γιά τή δικαιολογία τού χωρισμού, έφευρε, τó ακλόουθο τροπάρι:

— 'Η καυμένη ή νύφη μου ύποφέρει από ένα στηθικό νόσημα και πρέπει νά ζ'ή διαρκώς στην

έσοχή, στον καθρόν αέρα. 'Ο γιατρός της έχει άπαγορεύσει και τίς επισκέψεις άκόμα, γιατί δέν πρέπει νά μιλά, γιά νά μή κουράζεται!..

ή Σύλβια, λοιπόν, κλεισμένη πέρα μέσα στην όμορφη αυτή φυλακή, κλείει τ'α νεύρα της, θρηνεί γιά τόν χαμό τών παιδιών της, στενάζει και υποφέρει.

Ποιά έλπίδα τής άπομένει; Καμιά. 'Η πεθερά της κι' ό άνδρας της αντίτάσσονται με πείσμα στη λύση τού διαζυγίου. Αυτό τó ζέρει ή Σύλβια. 'Εξ άλλου, δέν έχει καμιά διάθεση νά δραπέτευση. Τί νά τήν κινή τήν έλευθερία, αν πρόκειται νά τήν κερδίση με τή διαπόμπευση;

Τ'α μάτια τής νέας γυναίκας, καθώς συλλογίζεται τή φρικτή θέση της και τó μαύρο μέλλον της, θουρκώνουν. 'Ενας όλόκληρος χρόνος έχει περάσει από τότε π'ού εγκατέλειψε τó Παρίσι και ζει στο 'Αρκασόν, εξόριστη και λησμονημένη. 'Ενας όλοκληρος χρόνος, πού δέν είδε τ'α παιδιά της. Κάθε μήνα όμως ή πεθερά της, μ' ένα τυπικό, ψυχρό και όλιγόλογο γράμμα, τήν πληροφορεί γιά τήν υγεία τών μικρών. 'Η Ροζί έχει γίνει ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τεσσάρων χρονών και ό Ζάν-Πιέρ, κατά ένα χρόνο μικρότερος από τήν αδελφή του, είναι στρουμπουλότατος!..

Με βλέμμα γεμάτο περιπάθεια και στοργή, ή Σύλβια ξανακυττάζει τίς φωτογραφίες τών δυό αγαπημένων της παιδιών. Τ'α μάτια της θουρκώνουν. Τό στήθος της αναταράζεται!.. Και στην ανάμνηση τής πεθεράς της, αισθάνεται μέσα της ένα κύμα μίσους και ψιθυρίζει:

— Αυτή τήν γυναίκα τήν μισώ! Αυτή με κατέστρεψε!

'Εξάφνα, ή Σύλβια τινάζεται από τή θέση της. Στην πόρτα τής βίλλας έχει σκαμπτήσσει ένα αυτοκίνητο. Κάποιος άνδρας κατεβαίνει άπ' αυτό: 'Ο Φίλιππος!

'Ενας Φίλιππος, όμως, με πρόσωπο πελιδνό, με μάτια κατακόκκινα, με βήμα κλονιζόμενο.

— Φίλιππε! Τί συμβαίνει; φώναξε ή Σύλβια τρομαγμένη. Τ'α παιδιά μου; Μίλησε, λοιπόν! Γιατί φορείς πένθος.

— Τ'α παιδιά είναι καλά, άπήνησε ό Φίλιππος, άποφύγοντας τó βλέμμα της. Μή φοβάσαι

'Η Σύλβια θγάζει ένα μεγάλο στεναγμό άνακουσίσεως, αλλά δέν τολμάει νά ρωτήση.

— Ναι, λέγει σ'ε λίγο ό άντρας της. 'Η μητέρα μου... Πέθανε μέσα σ'ε τρεις μέρες!.. Πρίν κλείση τ'α μάτια της, με παρεκάλεσε νά σ'ε συγχωρήσω, Σύλβια. Είχε προβλέψει τόν θάνατό της, με φώναζε λοιπόν και μού είπε: 'Φίλιππε, πρέπει νά π'ες και νά θρ'ής, τήν Σύλβια, είναι καιρός. 'Εγώ τώρα κλείνω τ'α μάτια μου, τ'α κλείνω όμως, με τήν πεποίθηση ότι με τήν έγκαρτέρηση και τήν άφοσίωση πού έδειξε τόσο τελευταία, άξίζει τήν αγάπη σου...'. Θέλεις Σύλβια νά θρ'ής;..

'Η Σύλβια καταλαμβάνεται από λυγμούς. 'Ο Φίλιππος παράζεται. Ζυγώνει, τήν άγκαλιάζει και τήν σίγγει πάνω στο στήθος του με στοργή.

— 'Ελα, Σύλβια!.. Μ'ας περιμένουν τ'α παιδιά μας!.. Μιά καινούργια ζωή άρχίζει γιά μ'ας τώρα!..

— Σ' εύχαριστώ, Φίλιππε, ψιθυρίζει ή Σύλβια.

Και πλημμυρισμένη από εύτυχία, τού ανταποδίδει τó φιλί του. ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Τής Γαλλικής 'Ακαδημίας

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Τό μυστήριο ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τ'α προηγούμενα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

'Ο μεγαλοεπιχειρηματίας κ. 'Ελγουορθ Καίηστλ, πέφτει ύδα ενός μυστηριώδους εκδίαστού, πού λέγεται δωρ Μόφφετ. 'Ο κ. Καίηστλ είχε κάποτε άνακαταυτή, χωρίς νά τó ύποπτεύεται, στις ύποπτες επιχειρήσεις κάποιου Ντάνιελ Φόρρεστερ και ό δωρ Μόφφετ έχει στην κατοχή του τίς άποδείξεις τής συννοχής του αυτής. Για νά επιτύχη καλλίτερα τόν εκδίασμό, βάζει κάποιον υίς Κόνγουαι νά οδηγήση τήν κόρη τού κ. Καίηστλ —'Αδέλα σ' ένα αυστηρωμένο σπίτι, όπου άόρατος και μέσα σ' ένα κρίσιμο φως ό δωρ Μόφφετ άποκαλύπτει στην 'Αδέλα τó παρελθόν τού πατέρα της. 'Η 'Αδέλα προσπαθεί με κάθε τρόπο νά σώση τόν πατέρα της. 'Επάνω στην άμνησσία της παρουσιάζεται ό Λ. Φάντασμα, πού δέν είναι άλλος από τόν νεαρό άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ, ό όποιος προσφέρεται νά τήν βοηθήση. 'Η δ'ις 'Αδέλα Καίηστλ ήταν άραβωνισμένη με κάποιον νεαρό μονόγεια, τόν Πάολ Αίνγουορθ. Τόν νέο αυτό ύποπτεύεται ό Μ. Ντάλ ως δωρ Μόφφετ, και ίδου γι'ατί!

Μιά μέρα, επισκέπτεται τόν διάσημο έπιθεωρητή τής Σκότλαντ Γουάρντ, Σούμερ, φίλο προσωπικό τού Μ. Ντάλ και λυσσοδ'η διώκτη τού Λ. Φάντασμα κάποιος κ. Φέρουμαν ό όποιος παροπνείται γιά ύποπτα πράγματα πού συμβαίνουν στο ύπ' άριθ. 262 σπίτι του τής όδου Μπάνκ. Τήν ίδια νύχτα στο σπίτι αυτό δολοφονείται ή γυναίκα τού κ. Φέρουμαν, πού τόν είχε έγκαταλείψει πού έτών. 'Ο Μόρτεν Ντάλ έρευνά και άνακαλύπτει ότι στο σπίτι αυτό είχε οδηγηθ'ή ή 'Αδέλα Καίηστλ και ότι ή υίς Κόνγουαι και ή Κα Φέρουμαν ήσαν ένα και τó αυτό τó πόδωπο Δέν ύπόφερε όμως νά εξακοιβώση ποιά είναι ό δωρ Μόφφετ. Σ'ε μιά νέα του όμως νυκτερινή επισκέψη στο αυστηρωμένο σπίτι τής όδου Μπάνκ συναντάται σ'α σκοτεινά, μ' ένα άγνωστο άνθρωπο, ό όποιος άφου τού ρίχνει κατάμουτρα ένα δυνατό πράσινο φως τόν ρίχνει κάτω άνίσθητο με μιά γροθιά και φεύγει. Προφθάνει όμως ό Μ. Ντάλ νά άνακληθ'ή ότι ό άγνωστος αυτός συνεπικέκτης τού σπιτιού είχε ένα μόνο γέρι. Τήν άλλη μέρα μένει κατάπληκτος όταν στο σπίτι τής Καίηστλ συναντ'ή τόν άραβωνιστικό της Πάολ Αίνγουορθ. 'Ητο κι' αυτός μονόγεια και άπ τήν έθροική στάση πού κοπούσε ύποπτεύεται ότι αυτός ήσαν ό νυκτερινός επισκέκτης τού σπιτιού τού κ. Φέρουμαν.

'Ο Μ. Ντάλ κάνει και νέα νυκτερινή έπίδρομη στο σπίτι τού κ. Φέρουμαν, αλλά αυτή τήν φορά συλλαβάνεται απο τόν Σούμερ πού ενθρνευε. Σεφύγει όμως και πάλι. 'Ο Μόφφετ εν τ'ω μεταξύ κάνει δυό άποπειρες νά πάρη τ'α λεπτά πού είχε ζητήσει απο τήν 'Αδέλα Καίηστλ. 'Η πρώτη άποτυγχάνει, γι'ατί ή 'Αδέλα άνακαλύπτει ότι τ'α έγγραφα πού θ'α της παρεδιδόντο ήταν πλαστά. Τήν δεύτερη φορά, θ'α γινόταν ή άνταλλαγή σ' ένα σπίτι έξω απο τó Λονδίνο. 'Ο Μ. Ντάλ θ'α συνώδεσε άθέατος τήν 'Αδέλα. 'Αλλά τήν τελευταία στιγμή, συλλαβάνεται απο τόν Σούμερ και οδηγείται στην Σκότλαντ-Γουάρντ. Και πάλι όμως, δραπέτεται αλλά πολύ άργά. 'Η 'Αδέλα είχαν φθάσει ήδη μόνη της στο αυστηρωμένο εξο-

'Ο 'Αξελσον άνοιξε διά πλατα τ'α μάτια του άπ'ό τ'α φρίκη

γικό σπίτι όπου θ'α τήν περίμενε ό δωρ Μόφφετ. 'Εκεί τήν αφήνουν μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο.

Σ'ε λίγο εμφανίζεται ό 'Αξελσον ό όποιος τήν πληροφορεί ότι ό Μ. Ντάλ έχει ήδη συλληθ'ή ως ένοχος τού φόνου τής Καρ Φέρουμαν. 'Αποκαωμένη ή 'Αδέλα ζητ'ά νά ξεμπεδέψη μιά ώρα άργότερα μ' αυτήν τήν ιστορία τής άνταλλαγής. 'Ο 'Αξελσον τήν άκούει και γελάει ένα γέλιο γρήγορο, ξερό.

13ον

-Ε ΧΕΤΕ και σεις μαζί σας τó γνήσιο τσάι; εώτης τή νέα. — 'Εκχω άπως μού είπατε άπήνησε ή νέα. 'Εχω εδω, μαζί μου μιά έπιστολή είκοσι χιλιάδων λιρών.

— 'Α! Πολύ καλά, πολύ καλά. 'Ο δωρ Μόφφετ θ'α ασχοληθ'ή με τήν ύπόθεσή αυτή ό ίδιος.

— 'Αφου είναι έτσι, αφήστε με νά τόν ιδω άίσεως, έκανε με άνυπομονησία ή 'Αδέλα.

— Νά τόν δ'ή τ'ε. 'Η μέρα αυτή, αν ποτέ έρχότανε, θ'α ήταν όλεθρία γιά σ'ας, κοπέλλα μου. Νά εύχθε λοιπόν νά μην τόν ιδ'ής ποτέ σ'ας. Θ'α υπορέστε όμως νά μιλήσετε μαζί του και νά κανονίσετε τ'όθεσή σας, γι'ατί δόλου νά τόν δ'ήτε. 'Υπό τόν όσον πάντοτε, τó τσάι σας νά είναι γνήσιον και!..

— ΕΕ —

Λεσκόπη άπότομα, ενώ τó πρόσωπό του είχε γίνει τώρα περισσότερο γλωμό, σαν κέρινο. 'Ενα κουνούσιμα είχε άντηγήσει ξαφνικά κάπου, μέσα στο σπίτι. 'Ο γέρος άρχισε νά τρέ-χ'ή.

Τό κουνούσιμα σταμάτησε και ύστερ' από λίγο άκούστηκε και πάλι.

— Τό άκούετε αυτό; έμύνηκρισε ό 'Αξελσον. Σημάίνει ότι κάποιος βρίσκεται μπροστά στη γυάλια. 'Αν μ'ας προδώσατε!..

Και άπειλητικώς προνόησε π'ος τήν νέα. Αυτή έκανε δυό βήματα π'ος τ'α πίσω, ό γέρος όμως, τήν έπιασε απο τó γέρο άπότομα. 'Εκείνη τήν ώρα παρουσιάζτηκε ή 'Αννι. 'Ηταν τρομοκρατημένη.

— 'Οαία μ'ας τ'α καταφέρατε, δεσποινίς! φώναξε με λύσσα. Μίσσηστε π'ος έμπνη από όσο νόμιζα. Μόλις τώρα γρήγορα μαζί μου!..

— Πού θ'α με πάτε; ψιθυρίσε ή 'Αδέλα.

— Μή ρωτάτε, μ'ήτε άπ'ό τ'α φρίκη!

νε πιά άγρια τώρα δείχνοντας της ένα άνοιγμα που είχε φανή ξαφνικά σ' έναν από τους τοίχους του δωματίου.

— Προτιμώ να μείνω εδώ, έκανε ή 'Αδέλα μ' ένα τρελλό θάρρος, που της τόνιζε ή ελπίδα ότι οι σωτήρες της δεν ήταν μακριά. Ήταν βεβαία ότι ήταν ο Μάρτεν Ντάλ. Ή Άλλη όμως, δεν την άφρασε.

— 'Α! έτσι λοιπόν; μούγκρισε έξω φρενών. Καίσαρ, εδώ!...

Ο μολοσσός μ' ένα πήδημα βοήθησε κοντά στην Άννι. Αυτή του γάϊδεψε το κεφάλι και δείχνοντας την Άδέλα του είπε δύο λόγια με χαμηλή φωνή.

Ο σκύλος έδειξε τὰ δόντια του και κατόπι, άγριος, πλησίασε την Άδέλα. Αυτή υπεχώρησε τρομαγμένη. Άγαπούσε τὰ ζώα, αλλά τὸ πελώριο αυτό μαύρο σκυλί με τὰ κόκκινα από τὸ αίμα μάτια, της προσένουσε φόβο.

Η Άννι γέλασε σαρκαστικά και καθώς ή Άδέλα όπισθοβατώντας είχε φθάσει κοντά σε μιὰ μικρή πόρτα, ή Άννι έτρεξε και την άνοιξε. Η Άδέλα κατάλαβε και θγήκε από την πόρτα αυτή ακολουθουμένη από τον σκύλο και την Άννι.

Μπροστά της βρέθηκε μιὰ σκάλα.

— Άνεβήτε! την διέταξε ή Άννι. Η Άδέλα ύπήκουσε. Πίσω της έρχότανε πάντοτε ο Καίσαρ, γυρullίζοντας άπειληχτικά. Βρέθηκε σε λίγο σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Η συνοδός της άναψε μιὰ ηλεκτρική λάμπα της τσέπης και της έγνεψε να την ακολουθήσει. Διέσχισε έτσι μερικά άκόμη σκοτεινά δωμάτια. Βρέθηκε έτσι μπροστά σ' ένα ξύλινο τοίχο. Η Άννι έψαυσε με τὸ χέρι της σ' ένα ώρισμένο σημείο του ξυλότοιχου και τὸ μέρος εκείνο υπεχώρησε άφίηχτα στή θέση του ένα κενό, μιὰ μυστική πόρτα. Κανένα φως δεν έρχότανε από μέσα.

— Μπήτε! ξανάπε πιά έντονα. Η Άδέλα δίστασε για λίγο.

Την ίδια ώρα ο σκύλος πλησίασε άπειληχτικά τή νέα. Η Άδέλα μπήκε.

— Τώρα, είπε ή Άννι, ο φίλος σας μπορεί να σας ζητήσει δυο θέλει, δεν θά σάς βρή ποτέ!

Η Άδέλα έφοκίασε. Πίσω της έκλεισε μιὰ πόρτα και κατόπι όλα βυθίστηκαν τή σιωπή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η Άννι είχε εξαφανισθή. Μόνη τώρα ή Άδέλα με την συντροφιά του τρομαγερού μολοσσού περιέμενε. Τὰ λεπτά όμως, κυλούσαν και κανείς δεν φαινότανε. Είπε από μιὰ άόριστη ελπίδα, είτε για να ακούσει την ώρα της, ή Άδέλα, άγγισε να περαιοχάσει ψηλαφώντας τὸ δωμάτιο στο όποιο την είχαν κλείσει. Στα πόδια της έννοιωσε ζεστή την άνάσα του σκυλιού, που την ακολουθούσε παντοῦ.

Ψηλαφώντας ή Άδέλα, έψαξε βλους τους τοίχους. Πουθενά όμως, δεν βρήκε καμμιά πόρτα. Παντοῦ μιὰ λεία επιφάνεια.

Ξαφνικά στήθηκε άκίνητη και έβλεπε τὸ αὐτὸ πάνω στον ξύλινο τοίχο. Η καρδιά της άνοιξε να ντυπῆ δυνατά. Πίσω από τον ξυλότοιχο διέκρινε σιγανές όμιλίες. Προσπάθησε να ακούσει τί έλεγαν, αλλά δεν ξεχώριζε τίποτε. Νά την

είχαν ανακαλύψει άραγε οι σωτήρες της; Σε λίγο άκουσε τις φωνές και τὰ θήματα να άπομακρύνονται, να σβένουν. Της ήλθε να φωνάξει να πῆ: «Μή φύγετε, εδώ είμαι!». Οι λέξεις όμως, επνίγησαν στον λάρυνγά της.

— 'Υστερ' από λίγο δεν άκούγεται τίποτε πιά.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Η Άδέλα έμεινε σάν άποσβολωμένη, με την ψυχή γεμάτη άπελπισία. Πέρασαν έτσι μερικές στιγμές άπεριγραπτης άγωνίας για την νέα.

Ξαφνικά, ένα έλαφρό τριξίμο άκούσθηκε, και κατόπι μιὰ σιγαλή φωνή, ένας ψυθουρος:

— Καίσαρ, εδώ!...

Τὸ ζώο έγούλλισε χαρούμενα και έτρεξε προς την φωνή. Η Άδέλα που για μιὰ στιγμή είχε ελπίσει, βυθίστηκε και πάλι στην πιὸ μαύρη άπόγνωση. Για να τρέξει με τόση ευκολία ο Καίσαρ σ' αυτόν που τὸ φώναζε, θά πῆ πως θάταν κανένα του σπιτιού.

Την ίδια ώρα όμως, τινάχθηκε σάν ή λεκτρισιμένη. Κάποιος είχε προφέρει, σιγαλά, τὸ ονομά της. Στράφηκε προς τὸ μέρος της φωνής, αλλά δεν τόληψε να κάνει ούτε βήμα.

— Ποῦ βρίσκεσθε; άκούσθηκε πάλι ή ίδια ή φωνή.

— Εδώ, απήντησε ψιθυριστά ή Άδέλα.

— Άκουσε θήματα που προχωρούσαν με προσφύλαξη. Έκανε και κίνηση δυο θήματα προς τὸ μέρος τους. Ένα χέρι που έψαγγε μέσα στο σκοτάδι, έπιασε τὸ δικό της.

— Σιωπή, ψιθύρισε ο άγνωστος σωτήρ της. Ούτε λέξη. Έλάτε απ' εδώ!

Η Άδέλα αφέθηκε να παρακολουθήσει τον μυστηριώδη οδηγό της.

— Έκχαναν έτσι γρήγορα μερικά θήματα προς την αντίθετη διεύθυνση εκείνης από την όποια είχε μπῆ, ή Άδέλα στο δωμάτιο.

— Προσοχή! μουρμούρισε ξαφνικά ά άλλος.

Ένα έλαφρό τριξίμο άκούσθηκε και οι δυο φωνάδες θρέθηκαν μέσα σ' ένα στενό έννοιωμα. Ο μυστηριώδης οδηγός πέρασε πρώτος. Η Άδέλα τον ήκολούθησε. Βρισκόντουσαν τώρα μέσα σ' ένα διάδρομο τόσο στενό, που έπρεπε να πίνει ο ένας πίσω από τον άλλον για να περάσουν. Ξοπίσω τους ακολουθούσε πάντα ο Καίσαρ.

Η Άδέλα πρόσεξε ότι τὸ ζώο ήταν άνήσυχο, αλλά δεν μπορούσε μέσα στην έννευσμένο της στιγμή, να καταλάβη τὸ γιατί.

Έξαυσα, ο οδηγός της σταμάτησε και της έπιασε τὸ μπράτσο. Συγκρατούσε άκόμη και την άναπνοή του. Τρέμοντας έκίνησε άνωσε τον θύλοιο βιαστικῶν βηματιῶν. Ο συνοδός της έβλεπε μιὰ κλωνή. Ο σκύλος μούγκρισε και κατόπι ένα έντροφατικό σῆς στην γάϊπεσε κατά πάνω του. Ένώ ένα νέο την άπαζε και την έσπρωξε με δύναμη προς τὰ πλάγια. Άκούσθηκαν διάφορες φωνές στις

ποίες ανακατεύθηκαν τὰ γυμνάσματα του σκυλου. Ένα αλλο σπρωξίμο, έριξε τῆ Άδελα στο πάτωμα. Για μιὰ στιγμή, έχασε την αντίληψη των πραγμάτων.

Κατοπιν ένα ναο φως έλαμψε μπροστα ματια της ένφ, ένα χέρι την βούτησε να σηκωθή.

— Η φασαρία τελείωσε, έκανε ο Άξελσον. Γιατί αυτός ήταν που την είχε βοηθήσει να σηκωθή.

Πάνω στο πάτωμα και δίπλα στην δυνατή ηλεκτρική λάμπα που είχε αφήσει κάτω ο Άξελσον, ή Άδέλα διέκρινε έναν όγκο, ένα ανθρώπινο σώμα, με τὸ πρόσωπο στραμμένο προς τὰ σανίδια. Οι άλλοι, αυτοί που τὸς είχαν επιτεθή είχαν εξαφανισθή.

Η νέα έφοκίασε καθώς έκύτταζε τὸ άκίνητο σώμα.

Ο Άξελσον όμως, δεν της άφήκε καιρό να σκεφθῆ και να ιδῆ περισσότερα. Την έσπρωξε προς τὰ εμπρός λέγοντας:

— Προχωρήστε, δεσποινίς. Δεν καταφέρατε παρά να χειροτερέψετε την θέση σας.

Εκείνη έφοκίσε ένα βλέμμα πίσω της. — Ποιός είναι; ρώτησε.

Ο χέρος έσάρκασε. — Γιατί ρωτάτε άφου τὸ ξέρετε; Καθώς προχωρούσαν, είχαν φθάσει στὸ κεφαλόσκαλο.

— Προσοχή, είπε ο Άξελσον. Τὰ σκαλιά αυτά είναι λιγάκι ύψηλά.

Άρχισαν να κατεβαίνουν την σκάλα. — Ποιον έννοιείτε; ρώτησε πιά ή Άδέλα με τὸ μυαλό τρομαρῶ παραμένο.

— Θά τὸ μάθετε σε λίγο. Είχατε σκαρώσει μαζί τὸ κόλλοο άλλ' όπως είδατε δεν έπιασε.

— Μὰ τί έγινε πέλος πάντων; — Τί έγινε; Μὰς έκουβαλήσατε εδώ όλη την άστυνομία της περιφέρειας.

— Σάν να μην τὸ ξέρεατε!... Την άστυνομία βέβαια... Έβγαλαν, όμως, χωρίς να βρουν τίποτε.

Η Άδέλα άκουσε με την καρδιά σφιγμένη. — Όταν, οι άστυνομικοί ήταν εκείνοι που είχαν περάσει από τόπο κοντά της. Και εκείνη τὸς άφρισε να φύγουν χωρίς να βγῆλῆ τσιμουδιά! — Ό! αν φώναζε τότε!...

Ο Άξελσον άνοιξε μιὰ πόρτα και έκανε τόπο για να περάση ή Άδέλα.

Η νέα βρέθηκε μέσα σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο, φωτισμένο άσθενικά από ένα κερι τοποθετημένο πάνω σ' ένα τραπέζι.

— Καθήστε, της είπε ο Άξελσον, δείχνοντας της ένα καθίσμα. Ο δωρ Μόφφρετ δεν θ' άργήσει.

Έφυγε άφίηχτα μόνη την Άδέλα.

— — —

Θέλοντας και μή, ή Άδέλα κάθησε και δεν είχε περάσει πολλή ώρα, και τὸ δωμάτιο άγρισε σιγά-σιγά να γεμίσει από ένα γλυκό πράσινο φως.

Η Άδέλα έφοκίασε.

Βρέθηκε άκίνητη δίπλα και τὰ μάτια της προσπαθούσαν να διακρίνουν από πού έμπαινε τὸ μυστηριώδες αυτό πράσινο φως. Δεν διέκρινε όμως τίποτε. Θάλεγε κανείς, ότι τὸ φως αυτό ήταν διέχυτο μέσα στην άτυπασια του δωματίου, και θά μιὰ άόρατη δύναμη τὸ άναψε απότονα.

Ξαφνικά, ή αλόγα του κεριού έσβυσε. Η Άδέλα με τὰ μάτια διπλάσια άνοιγμένα από τῆ φρίκη, άφήκε άποκαμω-

μένη τον έαυτό της να ξαναπέση στο καθίσμα.

Ένα άλλο καθίσμα έτριξε άπέναντί της σάν κάποιος να κάθησε. Η Άδέλα έστρεψε τὸ βλέμμα προς τὸ μέρος εκείνο και διέκρινε ένα σκοτεινό όγκο, κάτι σάν ανθρώπινο σώμα, ά κέφαλο και τῆν φορὰ αὐτῆ, να φιλιτρύρεται μέσα από ένα είδος πρασίνης νεφέλης.

— Φέρατε τὸ τσέκ; άκούσθηκε ξαφνικά μιὰ φωνή, ή φωνή του φαντάσματος. Η Άδέλα άνεγνώρισε την φωνή αυτή! Την είχε άκούσει και άλλη φορὰ, στην τρομαρῆ εκείνη περιπέτειά της, στην όποια είχε για οδηγό την μακαρίτισσα πιά μίς Κονγουαίη.

Είχε έντοῦτοις την δύναμη να επιβληθῆ στον έαυτό της και καταστῆλνοντας την παρηγή της, είπε με φωνή όσο μπορούσε πιο σταθερή, ένα ήχηρό:

— Ναι.

— Όραία, έκανε πάλι ή φωνή. — Σας παρακαλώ να τελειώνουμε, είπε ή Άδέλα. Δεν άντέχω άλλο. Θέλετε να μου δώσετε τὰ χαρτιά;

— Όχι, μὴ θιάζεστε έτσι! απήντησαν ο δωρ Μόφφρετ, — γιατί αυτός ήταν— άς φλυαρήσουμε λιγάκι. Με ενδιαφέρετε πολύ, μίς Καίτησλ. Είσαθε γυναίκα φύχραιμη και έξυπνη, πολύ έξυπνη. Μου σκαρώσατε σήμερα μιὰ δουλειά που μ' έκανε να περάσω μερικές στιγμές πολύ άσχημες. Μου φέρατε έως εδώ την άστυνομία. Κι' έπειτα, ή άλλη εκείνη έκπληξη!...

Γέλασε έλαφρά.

— Σας βεβαίω, συνέχισε ότι θαυμάζω την έξυπνάδα. Άκόμη και όταν μου γίνεται ένοηλητική και επικίνδυνος...

— Είμαι άργα, απήντησε θαρραλέα ή Άδέλα θά προτιμούσα να μιλούσαμ για την ύπόθεση που μ' έφερε εδώ.

— Επισμένετε, λοιπόν; — Ναι.

— Όραία! Φέρατε τὸ τσέκ; — Τὸχω εδώ.

— Ο πατέρας σας ξέρει τι είσθε εδώ; — Όχι.

— Εξώω ότι αυτό είναι αλήθεια. Άλλος κανείς τὸ ξέρεει; — Δεν τάχω πῆ σε κανένα.

— Τώρα δεν λέτε την αλήθεια. Όπως έπείπε, Άφήστε τὸ τσέκ πάνω στο τραπέζι.

— Όχι, προτού μου δείξετε τὰ χαρτιά του Φόρρεστερ, τὰ αυθεντικά χαρτιά, έννοῦ.

Ο Μόφφρετ άγγισε να γελά.

— Ό! είπε, με διακεκολλάτε. Μήπως θέλετε να επαναλάβετε την ιστορία του χροῦ του Μάμμερς Φρόλιν;

Η Άδέλα έφοκίασε.

— Δεν ξαναπέσω στην ίδια την παλιὰ συνένεση ο δωρ Μόφφρετ. Θα εξακολουθῆ ποῦτα ή γνησιότης του δικού σας τσέκ και έπειτα θά εξακοιθώσατε σε τῆν νησιούσθη των δικῶν μου έγυφίμων. Παραδέξαθε βέβαια, ότι τὸ τσέκ που φέρετε δεν αξίζει τίποτε.

— Έβγαλῆ ήπως μου είπατε. — Ναι, αλλά δεν πιστεύω να σανατησῆτε ότι θά έπαιονα τὸ τσέκ που θά μου δίνετε και θά πήγαινα κατ' εῦθειαν στην τράπεζα:

— Όχι, βέβαια. — Τίποτῆ άκασθητό:

— Δεν άσέβησαν τίποτε. Έβαμα, σας λένω, ήπως μου είπατε.

— Με την κοινή ελπίδα, συνεχίτησε ο δωρ Μόφφρετ ότι κάποιος κ. Ντάλ θά βρισκόταν σε δεδομένη στιγμή εδώ για

να σας βοηθήσει. Όμολογήστε ότι χωρίς την προϋπόθεση αυτής της συνδρομῆς δεν θά έργόσασταν!

— Όπως έπείπε, έκανε ή Άδέλα, δεν μπορούμε καμμιά φορὰ να τελειώσουμε μ' αυτή την ύπόθεση; Σας είπα ότι θέλω να γυρίσω σπίτι μου!

Ο Μόφφρετ έκανε πως δεν άκουσε τὰ τελευταία αυτά λόγια της νέας.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ο κ. Μάρτεν Ντάλ θέλησε άσφαλώς, να σας βοηθήσει, αλλά τὰ πράγματα ήλθαν άλλοιwise. Πάντως, τώρα, είσαθε στην διάθεσή μου.

— Τι έννοιείτε! έκανε ή Άδέλα άναση κλωνιμένη.

— Έννοιώ ότι δεν θά επιστρέψετε σπίτι σας αν δεν εξαργυρωθῆ τὸ τσέκ.

Η Άδέλα έννοιωσε να της κόβεται ή φωνή. Γινότανε, ότι άκριβώς της είχε πῆ ο Μάρτεν Ντάλ.

— Τι θέλετε να πῆτε; ρώτησε ζωηρά σάν να μην καταλάβαινε.

— Όπως έχω άκούσει, ο κ. Καίτησλ σας λατρεύει, και θάκαινε τὸ παν για να σας προστατεύσει από κάθε κακό. Λοιπόν, θά τιμήσει την ύπογραφή σας. Έως ότου, όμως, γίνη αυτό, θά μείνετε εδώ, ως άμηνος.

Εκείνη την ώρα μπῆκε, πατώντας στις μύτες των ποδιών του ο Άξελσον. Πλησίασε τον πάτερναά του και οι δύο κακουργοί άντήλαξαν μερικές λέξεις σε χαμηλή φωνή.

— Η Άδέλα τένωσε τ' αυτῆ της για ν' άκούση. Η μόνη φράση όμως, που κατώρθωσε να ξεχωρίσει ήταν: «έχει συνέλθει έντελῶς».

Ο νους της νέας πήγε άμέσως στον άγνωστο εκείνο που κοιτόταν άναίσθητος στο δάπεδο, κοντά της. Νά έννοιουσε άραγε αυτόν, ο Άξελσον;

Ο χέρος σε λίγο έφυγε και ο Μόφφρετ έβγαλε ένα στεναγμό άνακουρίσεως.

— Μπράβο Άξελσον, μουρμούρισε. Είσαι ο μόνος άνθρωπος στον όποιο μπορώ να έχω εμπιστοσύνη. Είσαι και ο μόνος που έχει δῆ τὸ πρόσωπό μου. Τὸ είχε ιδῆ και ή μίς Κονγουαίη, αλλά.. αλλά αυτή πέθανε...

Η Άδέλα έφοκίασε. Ο έχθρος της φαινόταν σάν να μιλούσε μόνος του, και έπίτηδες ή χωρίς να τὸ θελήσει, έπρόδωσε τὸ μυστικό του θανάτου της μίς Κονγουαίη.

— Έχω να κανονίσω μιὰ μικρή ύπόθεση, είπε, άπευθυνόμενος αυτή τῆ φορὰ στην Άδέλα.

Την ίδια στιγμή, τὸ πράσινο φως έσβυσε και τὸ δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι.

— Περιμένετε με εδώ, είπε ο Μόφφρετ.

Η Άδέλα διερωτήθηκε με τρόμο, ποιά πάγα να ήταν ή ύπόθεσις αυτή για την όποια πῆς είχε μιλήσει.

Γευστή συγκίνηση περιέμενε. Σε λίγο μιὰ δυνατή σοκ'ση την συνεκλόμισε όλόκληρη. Ένοιωσε τον μυστηριώδη διόχτη της να την πλησιάζη από της χαϊδέυῆ με τὸνα χέρι τὸ κεφάλι και να σκα-

λίξη με τὸ άλλο την τσέπη της. Η Άδέλα δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. Ένα σαρκαστικό γέλιο άκούσθηκε κι' έπειτα μιὰ πόρτα που άνοιξε και έκλεινε πάλι.

— — —

Η νέα έβλεπε τὸ χέρι της στην τσέπη. Τὸ τσέκ δεν υπήρχε πιά εκεί. Τί την ένδιέφερε όμως, πιά αυτό; Άργα ή γρήγορα θά ήταν ύποχρεωμένη να τὸ δώσει. Για να καθισχύαση τὰ νεύρα της, σηκώθηκε και άρχισε να περπατῆ επάνω και κάτω μέσα στο δωμάτιο.

Ξαφνικά σταμάτησε τρέμοντας ολάκερη. Της είχε φανῆ πως άκουσε μιὰ κραυγή. Έπειτα κάποιος μίλησε. Ποιός ναταν άραγε;

Ένοιωσε την φρίκη να της γεμίση τῆ ψυχή και κατόπι, σάν να την έσπρωχνε κάποιος άκατανίκητη δύναμη, πῆγε προς την πόρτα άπό όπου είχε βγῆ ο Μόφφρετ. Την άνοιξε και βρέθηκε μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, φωτιζόμενο από μιὰ λυχνία του λαδιού.

Διέσχισε ζωηρά τὸ δωμάτιο αυτό και άνοιξε μιὰ δεύτερη πόρτα. Είδη έναν μακρό διάδρομο στο βάθος του όποιο διακρίνετο μιὰ άκτις φωτός. Μόλις συγχρατώντας την συγκίνησή της, ή Άδέλα όρμησε προς την φωτεινή αυτή γραμμή.

Έφθασε έτσι μπροστὸ σε μιὰ άλλη πόρτα. Την άνοιξε και μπῆκε μέσα σ' ένα φωτισμένο δωμάτιο. Κανείς δεν ήταν μέσα σ' αυτό. Έντοῦτοις από μιὰ μισάνοηχητή πόρτα που ήταν στο βάθος, ή Άδέλα διέκρινε τὸν όθροδο συνομιλίας. Θέλησε να προχωρήσει για ν' άκούση καλύτερα. Άνεγνώρισε όμως, ότι οι φωνές έπληθύναν. Η Άδέλα άνεγνώρισε τις φωνές. Η μιὰ ήταν τὸς Άξελσον και ή άλλη τὸς Μόφφρετ. Τρέμοντας από την συγκίνηση, έμεινε στην θέση της και περιέμενε. Θα έβλεπε επί τέλους τὸ πρόσωπο του φοβερού διόκτου της.

Οι δυο κακουργοί έπληθύναν ολοένα. Η Άδέλα έννοιωσε τὰ πόδα της να λυγίζουν. Κατέβαλλε μιὰ υπεράνθρωπη προσπάθεια για να κρατηθῆ βροθια.

Μιὰ κραυγή καταπληξέως έπνιγε τὸν λάρυνγά της, δάλεποντας έναν ήλιο άντρα να μπαινή ακολουθούμενο από τον Άξελσον. Ξαφνικά ο ήλιος στήθηκε και την κῆταξε κατάπληχτος. Δεν ήταν κρότερος και ή έκπληξη του Άξελσον τὸς όποιο τὰ μάτια παρ' όλίγο να πεταχούδιν έξω από τις κόγχες.

— Ο δωρ Μόφφρετ! έμυθίσσε ή Άδέλα, μὴν πιστεύοντας στα μάτια της.

Ο Μόφφρετ, την κῆταξε για λίγο και κατόπι ένα σατανικό γαυόγελο διέστειλε τὰ γέιλῆ του.

— Ναι, είπε, είμαι ο δωρ Μόφφρετ. Άνακαλύψατε τὸ μυστικό μου και αὐτὸ έφνει πολλὸ δυσάρεστο για σας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ' ΟΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Η Άδέλα έννοιωσε πως θά λιποθυμούσε. Όλα σφιγοβύριζαν γύρω της. Κλονίσθηκε και θάπερτε κάτω αν δεν έσπυδε να την συγκρατήση ο Άξελσον. Με μιὰ δύναμη που δεν θά την περίμενε κανείς από την ήλικία του, ο Άξελσον την έφερε και την κάθησε σε μιὰ καρέκλα.

— Λιποθύησε... είπε στον άρχηγό του.

Ο Μόφφρετ κῆταξε την Άδέλα — Όραίο κορίτσι, είπε.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Στό περιθώριο τής Ιστορίας

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ στην ύπηρεσία τής Ιατρικής

ΒΑΣΙΣ τής Ιατρικής επιστήμης και ιδίως τής χειρουργικής είναι φυσικά η ανατομία. Για να προ-
βούν όμως, σε ανατομικές έρευνες και ασκήσεις, οι γιατροί τής παλιής ε-
ποχής είχαν ανάγκη πτωμάτων. Έν-
δε στους παρελθόντας αιώνες η ανθρωπι-
νη ζωή δεν είχε μεγάλη αξία, και γιλι-
δες δούλων ή πτωχών ανθρώπων θανα-
τώνοντο για τους πιο άσεβους λόγους,
ή και κάποτε άνευ λόγου, ή χρησιμοποι-
ήσις ενός πτώματος για ιατρικούς σκο-
πούς αποτελούσε κάτι το σχεδόν ακατό-
ρωτο, γιατί αντίβαινε στις θρησκευτικές
αντιλήψεις. Το πτώμα ενός νεκρού έθε-
ωρείτο ότι ανήκει στον θεό, και συνεπώς
δεν επέτρεπε να τεμαχισθή.

Η αδυναμία τής εξευρέσεως ανθρωπι-
νων πτωμάτων για μελέτη, αποτελούσε
το μεγαλύτερο εμπόδιο στο ιατρικό επάγ-

γμα. Η μόνη έλπιδα εξευρέσεως τέ-
τοιου υλικού ήταν ή περίπτωση
τής καταδικής ενός εγκληματίου σε θά-
νατο. Μετά την εκτέλεση τής δικαστικής
αποφάσεως το πτώμα μετεφέρετο και πα-
ρεδίδοτο άμεσως στους σπουδαστάς ια-
τρούς οι οποίοι είχαν όταν συνέβαινε
κάποιο φρικιαστικό έγκλημα που ενέ-
σπειρε τον τρόμο στον κοινό λαό, με την
έλπιδα, ότι οι δικασταί θα τους παρέδι-
δον το σώμα του κακούργου μετά την
θανατική εκτέλεση.

Αξιοσημείωτη είναι μια μεσαιωνική
διάταξις, καθορίζουσα την παραχώρηση
στο περίφημο πανεπιστήμιο του Έδιμ-
βούργου... ενός πτώματος, κάθε χρόνο!
Την εποχή εκείνη στο πανεπιστήμιο
του Έδιμβούργου, έδίδασκε ένας από
τους πιο φημισμένους ιατρούς, ο δόκτωρ
Νόζ. Είχε περισσότερους από 400 φοιτη-
τάς στις παραδόσεις του, και όλοι έγνωρι-

Ο Ουίλλιαμ Μπάρκ, υπήρξε ένας ά-
πό τους μεγαλύτερους... προμηθευ-
τάς πτωμάτων.

ζαν ότι μόνον έφθον οθ κρατούσαν από-
λυτη έγευθη να μπορούσαν να εξασφα-
λίσουν αρκετή προμήθεια πτωμάτων για
το ανατομικό τους εργαστήριο. Έτσι, ά-
πό καιρό σε καιρό αρκετά πτώματα έκο-
μίζοντο στην αγορά αυτή από άγνωστους,
γενικώς ανθρώπους τής κατωτέρας κοι-
νωνικής υποστάθης, που επέδιδαν, να
κερδίσουν τις έξη, επτά και κάποτε δέκα
λίρες που ο δόκτωρ Νόζ έπλήρωνε για κάθε
πτώμα. Κανείς φυσικά δεν ρωτούσε από
που προήρχοντο τα πτώματα.

ΕΜΠΟΡΟΙ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

Μεταξύ των υπόπτων αυτών τύπων,
που ήσυχολούτο με το φρικιαστικό αυτό
εμπόδιο ήταν δυο άνδρες που είχαν ά-
πακτήσει την πιο άπαισία φήμη. Ο ένας
ήταν ο Ουίλλιαμ Μπάρκ, Έρ-
λανδός γεωργός, τριάντα έξη περίπου
χρόνων, μάλλον κοντός και δυνατός.
Έγκατέλειψε την σύζυγο και τα παιδιά
του και στις άρχές του 1827 παρουσιά-
σθηκε στο Έδιμβούργο. Έκει συνεδέθη
με μια τυχοδιώκτρια, την Έλεν Μάκ
Ντούγκαλ.

Ο Ουίλλιαμ και ή Έλεν κέρδιζαν
στην αρχή το φθινό τους μαζεύοντας πα-
λιά παπούτσια, που τα διάθροναν έπιω-
πως και τα πουλούσαν. Έγστες από
κάμποσον καιρό γνωρίστηκαν μ' ένα άλ-
λο ζεύγος του ίδιου φρονήματος: τον Ού-
ίλλιαμ Χαίηρ και την σύζυγό
του. Και οι δυο αυτοί καταγόταν απ'
την Έρλανδία. Ο Ουίλλιαμ νούμερο

δύο, ήταν τής ίδιας ηλικίας με τον Ουίλ-
λιαμ νούμερο ένα, μα πιο ψηλός και αδύ-
νατος, και στα χείλη του διαρκώς άνθιζε
ένα παράξενο χαμόγελο. Ήταν πρόθυ-
μος για κάθε βρωμοδουλειά που θα του
απέδιδε χρήματα.

Ο Χαίηρ είχε νοικιάσει κάποιο έρει-
πωμένο οίκημα το οποίο ήταν ακατάλλη-
λο και για περισσότερώντας. Τοποθέτησε
αυτό μερικά κρεβάτια και τα διέθετε σε
άλλους που ζητούσαν να περάσουν μια
ύχτα κάτω από στέγη.

Στο κατάλυμα αυτό ο Χαίηρ δέχθηκε
τον Ουίλλιαμ Μπάρκ και την Έλενη.
Δεν υπήρξαν καταλληλότεροι τύποι στους
οποίους θα μπορούσαν οι σπουδασταί τής
Ιατρικής του Έδιμβούργου ν' αποταθούν
για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των.

Κάποτε, ή Άθλια τρώγλη φωτίστηκε
ιπό την εμφάνιση μιας κόρης εκτάκτου
καλλονής. Ονομαζόταν Μαίρη Πάττερ-
σον. Όλοι οι πελάτες του Χαίηρ και οι
γείτονες την γνώριζαν, και όλοι άπορού-
σαν πως το θαυμάσιο εκείνο δείγμα τής
γυναικείας καλλονής δεν είχε κατορθώ-
σει να αγνησθή κάποιον αξιοπρεπή κρι-
ριο, που θα την έσυρε μακριά από την
ζωή του βορβόρου και τής καταπτώσεως
στην όποία ζούσε. Η Μαίρη συχνά εξα-
φανίζοταν και επέστρεφε στο «παλάτι»

Ο Ουίλλιαμ Χαίηρ πιστός φίλος και
συνεταίρος του Μπάρκ στη μακά-
βρια έπιχειρήσή του.

Η πανέμορφη Μαίρη Πάττερσον, που είχε έπονομασθή «Άφροδίτη»,
πέρασε κι' αυτή με τη σειρά της από το κατάστημα «Μπάρκ και Χαίηρ».

του Χαίηρ όταν τελείωναν τα χρήματά
της.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Μια μέρα ο φύλακας του ανατομείου
του ιατρού Νόζ άνοιξε την πόρτα στον
Μπάρκ και στον Χαίηρ. Έφεραν κάτι
για τον γιατρό. «Καλά... φέρετε το μέ-
σα... Τον δρόμο προς το ανατομικό έρ-
γαστήριο τον ήξεραν πολύ καλά. Τοπο-
θέτησαν το φορτίο τους στο τραπέζι. Η η-
ραν την άνοιξη τους και έφυγαν.

Όταν άπεκαλύφθη το πτώμα, ο δό-
κτωρ Νόζ και οι σπουδασταί του, έμει-
ναν άφωνοι. Για πρώτη φορά έδλεπαν
μπροστά τους ένα πτώμα που ήταν το
πτώμα τής ίδιας τής Άφροδίτης. Το
πτώμα ήταν ακόμα θερμό και δεν παρου-
σίαζε κανένα ίχνος άρρώστειας ή θιάς.
Στην άκμή τής νεότητος της, ο θάνατος
δεν είχε αποθέσει πάνω της παρά μόνο
την σφαγίδα τής ακινησίας.

Η παροιμιώδης ιατρική άδιαφορία πα-
ρεχώρησε μπροστά στο θέαμα αυτό τη
θέση του στην κατάπληξη και τη συγκί-
νηση. Κάποιος άνεγνώριος την παύγνω-
στη Μαίρη Πάττερσον, και τόσο συγκι-
νιόθηκαν όλοι από την ομορφιά της, ώστε
άπεφάσισαν να την ζωγραφίσουν. Σε λί-
γο, γύρω από το άκίνητο σώμα τοποθε-
τήθηκαν τα σύνεργα τής ζωγραφικής και

μερικοί έραπιτέχναι ζωγράφοι από τους
φοιτητάς ανέλαβαν ν' αποτυπώσουν την
όψη τής καλλονής.

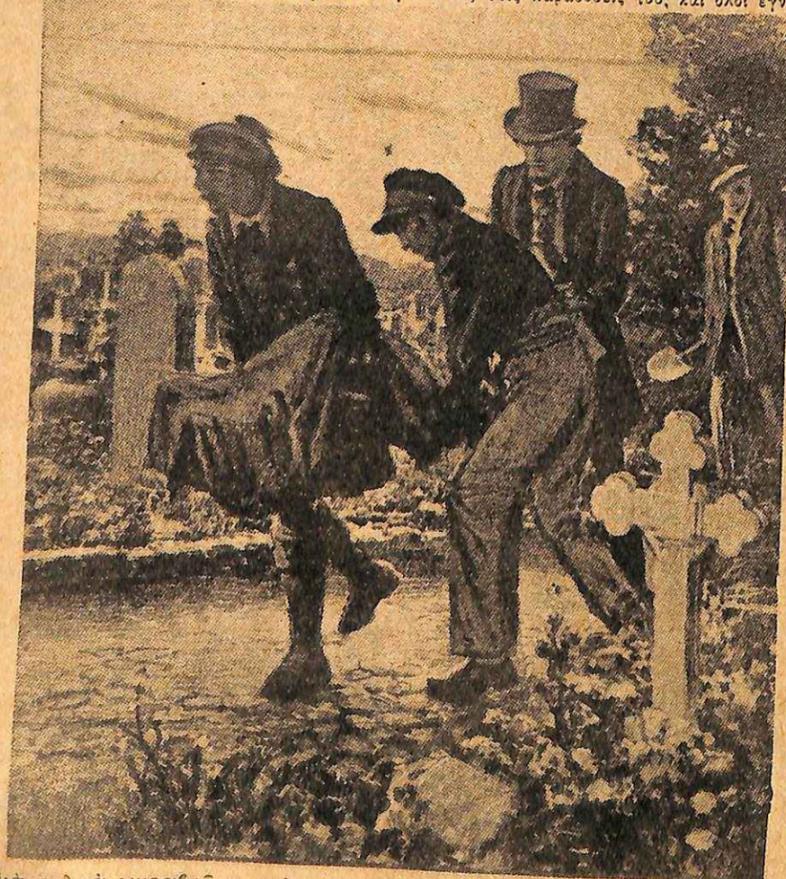
Η ιατρική εξέταση απέδειξε ότι ή
Μαίρη Πάττερσον δεν έπαυσε από και-
μιτά άσθενεια. Η ύγεια της ήταν άριστη
με τρόπο συζήτηση και την έπεισε ότι
από πάσης άπόψεως και ή καούσις της ι-
σχυρά. Έν τούτοις, οι φοιτηταί δεν άπε-
κάλυψαν τίποτα, από σόβο μήπως δοκκο-
λέψουν τους «προυθηθέντα» από εμπόδιο
των.

ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΚΑΣΟΝΙ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

Κάποια μέρα όμως, το σκάνδαλο έξέ-
σπασε. Ο Μπάρκ συνήνησε σε ένα παν-
τοπωλείο μια γορή γυναίκα. Ής άνοιξε
με τρόπο συζήτηση και την έπεισε ότι
σχετιζόταν με τους συγγενείς της. Έγ-
κατέλειψαν μαζί το κατάστημα, και την
ώδηγησε στο σπίτι του, ύποσχόμενος κλι-
νη και φαγητό.

Όλίγον άργότερα, την ίδια μέρα, ο
Μπάρκ γύρισε στο παντοπωλείο και άγώ-
σασε ένα άδειο κασόνι τσαντιού. Το βρά-
δυ στο σπίτι του ο Μπάρκ είχε διασκέ-
δυ στο σπίτι του ο Μπάρκ είχε διασκέ-
δαση στην όποian ποσειάλασε και τον
Χαίηρ και την γυναίκα του. Σε κάποια
στιγμή ο Μπάρκ και ο Χαίηρ τσακώθη-

(Συνέχεια στη σελίδα 34)

Μια παλιά γκροαδόρα που παριστά νει φοιτητάς τής Ιατρικής κλέπτον
τας ένα πτώμα από το νεκροταφείο.

ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Σε κυτάζω, μωρέ Βάγγο, πάνω και στο λέω σαν φασόν και παστρικά πώς μου είσαι ώρισιμένως σαν μαϊμού.. εξέλιγμένος με το ύφος το «βαρύ» και τό... «ντου (μάνιον) και με κείνο το μουστά-τό άρειμά- (νιον)

Είσαι, Βάγγο, μιά και κίνησεν ή (γλώσσα, με τη μόδα, ρέ, ντυμένος του... όχτα- (κόσσα) με τζογέ παντελονάκι, με ζιλέ και μπευλεράκι και προς τούτοις μου φοράς και... (τακουνάκιον, υά να ήσουν, ρέ Βάγγο... μοδι- (στράκιον)

Θέλω, Βάγγο, να μ' άκούσης επί τέ- ν' ανθρωπέψης δηλαδή, αγαπητέ, και τά μάγκικα να βγάλης και μοντέ-κουστού-νά βάλης, για να μη μου λένε πλέον οι παληό- (φιλοι) ότι σ' έχω, γιατί είμαι... άρχαίοφιλη!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΟΙ ΜΠΑΜΙΕΣ

Καυγαδάκι, άδρεφέ μου, τά προχτές με το Φροσί! Ά κολούθηξε... κουβεντίτσα σε μινόρε και άπρε σουαρέ με.. εύλο.

—Τί θα φάμε, ρέ Φροσί, της λέω της γυναίκας μου.
—Κανιά μπάμια, μου κάνει, με ντοματίτσα φρέσκια είναι ζάχαρι!

—Τί λές, ρέ; δέ τις θέλω, γιατί σου μοιάζουν!

Με κυτάει το Φροσί έμβριθώς:

—Δελαδή; μου λέει.

—Είναι σαλιάρες σαν και σένα, ρέ Φροσί, της άπαντώ.

—Μάζω τά μουστάκια σου, μου άπαντώ.

—Δελαδή; της λέω.

...Και εκείνη δέν άπήνησε!

Τό λοιπόν, λέω: «Άντε να φύγω για να μην έχουμε μαπαρούφες» και φεύγω που λές για του Σωτήρη, όπου και γουργούρισα κανιά μιση όκαδίτσα. Τό μεσημεράκι άπούντο νάμαι στο τσαρδί.

—Βάλε να φάμε, ρέ Φροσί, λέω.

Και μου βάνει, άδρεφέ μου, μπάμιας!

—Ρέ, της λέω, δέ στο άπηγόρεψα;

—Ναι, μου κάνει, αλλά έψησα μπάμιας για να δείξω πώς σε αγαπάω και σε προτιμώ, όπως ξέρεις. Νά ρέ Βάθρακα... μπάμιας δέν είσαι, ρέ και σύ; Ός έννοεις, άσχημ, δούλεψε καρπαζίδι που δέ φάγαμε... μπάμιας, αλλά τά... μουστάκια μας!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλιος, Σιόν-Σιόν

Ιστοριοϋλες

Πώς τά κατάφερε

Έκείνο τό θράδυ, σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Ν. Υόρκης ένας κυνηγός καλοφαγάς, ισχυριζόταν ότι τό κυνήγι, όπως τό σεβόριζαν σήμερα στα αμερικανικά ξενοδοχεία, έχανε ένα μεγάλο μέρος της αξίας του.

— Πρέπει, να ξέρη κανείς να περιμένη, είπε.

Έκείνην άκριθώς την ώρα είχαν σεβόρει φασιανούς. Ο κυνηγός, άφού τους δοκίμασε, έκανε ένα μορφασμό και είπε:

— Νάτα. Τί σάς έλεγα; Πολύ φρέσκος αυτός ό φασιανός, άρα καμιά νουστιμάδα! Δέν άξίζει, έτσι όπως είναι, ούτε ένα κοτόπουλο.

— Παρτόν... έκανε ένας από τους συνδαιτυμόνας.

—Δέν έχει παρτόν και ξεπαρτόν, τον διέκοψε ό Νεμρώδ. Έγώ λοιπόν, θρέθηκα κάποτε σ' ένα έρμηότοπο, με μόνο σύντροφό μου τον μαύρο ύπηρέτη μου. Κυνηγούσαμε τρεις μέρες και δέν θλέπαμε φτερό. Οι προμήθειές μας είχαν έν τώ μεταξυ τελειώσει και ή πείνα άρχισε να μάς σφίγγη. Εαφνικά, ένα πουλί περνάει σαν θέλος από μπρός μου. Σκοπεύω και τό όίχνω. Ήταν ένας υπέροχος φασιανός, και λοιπόν άν και είχα τρομερή πείνα δέν τον έφαγα άμεσα. Τόν φύλαξα πέντε μέρες!

— Καλά και έν τώ μεταξύ πώς δέν πεθάνατε της πείνας; παρατήρησε κάποιος.

— Ό! Είχα φάγει σ' αυτό τό διάστημα τόν μαύρο!

Σκωτσέζικη ιστορία

Οί Σκωτσέζοι, είναι ως γνωστόν, μεγάλοι ταιγκούνδες.

Μιά μέρα σ' ένα νοσοκομείο του Έδιμβούργου, φέρνουν έναν για επείγουσα χειρουργική επέμβαση.

— Τί έπαθε; ρωτά ό γιατρός της ύπηρεσίας.

— Κατάπιε μιá σφαίρα του γκόλφ.

— Και ό άλλος που τον συνοδεύει;

— Είναι ό κύριος της σφαίρας και θα περιμένη να την πάρη πίσω.

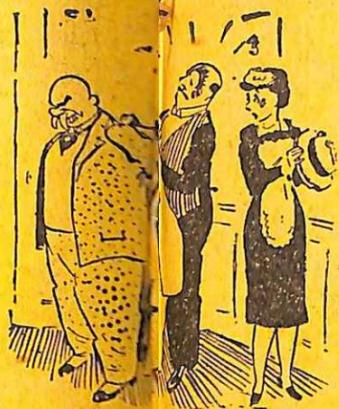
Όχι όλοι

Καυγάζ τρικούθετος στο σπίτι. Ή κυρία περιλούει τον σύζυγο με όλο τό εύδοξο ύβριστικόν ρεπερτόριον και στο τέλος του λέγει:

— Όλοι οι άνδρες είναι θλάκες!

— Με συγχωρείς κάνει ό σύζυγος. Ύπάρχουν και μερικοί που έμειναν έρμηνδες

ΓΙΟ ΧΡΥΜΟΡ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

ΤΟ ΑΡΘΡΟΠΟ

Ο ύπηρέτης (στον κύριο που είναι και ο κύριος) —Λοιπόν, κουφάλας, πάλας, λειό έρχεσαι... Ο κύριος —Όχι, παιδί μου. Έρχομαι άπ' άκμα έγγειρη... σ' αυτιά για ν' άκούω...

ΦΟΒΟΥ ΤΟ ΔΑΝΑΟΥΣ

Έκείνην ηρώσά σε μιá προθήκη γυναικίων ειδών:— Αύριο είναι ή γιορτή σου... Διάλεξε, χρυσέ μου, τό δώρο που θέλεις... Έκείνος δέν θέλω τίποτα άγάπη μου...

Άνέκδοτα

Γλυτώσε την τετάρτη

Ο Άμερικανός πολυκατοικιοϋχος Τζών Μπράιτ βρίσκεται χάριν άναψυχής στο Παρίσι. Άπλος όμως, άνθρωπος όπως ήταν, δέν άπαξιούσε να θγαίνη από καιρού εις καιρόν περιπάτο μόνος του, πεζή στους δρόμους της γαλλικής πρωτεύουσας.

Σε μιάν από τους περιπάτους του αυτούς, τον άνέτρεψε ένα αυτοκίνητο. Άναίσθητο τον μετέφεραν σε μιá κλινική. Οί γιατροί, διεπίστωσαν ένα έλαφρό τραύμα τό όποϊον με μιá άπλή επίδεση μπορούσε να κλείση. Έντούτοις, δέν ήθελαν και να άφησουν άνεκμετάλλευτη την σπουδαία αυτή εύκαιρία που τους παρουσιάστηκε. Άπεφάσισαν λοιπόν να έχειρησουν τον Μπράιτ, με την ελπίδα να τον κρατήσουν μερικές μέρες στην κλινική. Άναίσθητον, λοιπόν τον ώδήγησαν έν σπουδή στο χειρουργείο και του γύμνωσαν την κοιλιά.

Κατάπληκτοι όμως, τότε διάβασαν έπάνω του, τά έξης γράμμένα κατά τό γνωστό άνεξίτηλο τρόπο του στυγματισμού:

«Περιττό να μου άνοίξετε και πόλι την κοιλιά για σκοληκοειδίτιδα ή για κάτι άλλο. Μ' έχουν ήδη έγγειρήσει τρεις φορές και δέν θα πληρώσω την τετάρτη!

Συγχωρημένος...

Ο Μάρκ Τουαίν, διηγείται ότι πήγε κάποτε, όταν ήτο νέος, και για να εύχαριστήσει την μητέρα του, να έξομολογήθη.

Δέν ήταν βέβαια άκβη, τόσο γνωστός ως χιουμοριστής συγγραφέας.

Ο έξομολόγος που δέν τον ήξερε, τον ρωτά:

— Είπατε παιδί μου, ποτέ ψέμματα στη ζωή σας;

— Όχι πάτερ μου, δέν είμαι δικηγόρος.

— Τότε θα κάνατε καμιά μικροκλοπή ή άλλα παραπλήσια άδικήματα...

— Όχι, πάτερ μου, δέν είμαι έμπορος.

— Τότε έκανε ό παπάς και τόι κύτταξε τρομαγμένος, θα κάνατε μήπως κανένα φόνο;

— Ούτε, πάτερ μου, δέν είμαι γιατρός!

— Άλλά τότε, τί δουλειά κάνετε; Είμαι συγγραφέας...

Ο έξομολόγος κύτταξε με όικτο τον νεαρό Τουαίν και τότε του είπε βάζοντας τό γέρι έπάνω από τό κεφάλι του:

— Ο Θεός να σε συγχωρήσει τέκνον μου!..

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Μνήσθητί μου, ρέ Μανιώ, σουρου- (κλεμέ) που τά έβαλες έσχάτως με τά με και με βρίζεις σά χαμάλης σά να ήμουνα ρεμάλης και τά έχάσες τά... σεα σαχλαμά- (μάρισσα) ότι είσαι μιá... νόθος άπ' τη Λάρισσα!

Δέ μ' άρχότανε που λές να στο θυ- (μι—) ότι πλάι μου έχόρτασες φωμί, πλην, άφού έσύ με βρίζεις δίγως ίτις να χαμπαρίζης διά τούτο σου τό λέω, με μυστήρια, ρέ μπαμπέσα, χαραμτζού και άλιτή- (ρια)

Όσο δέ και για τό ντύσιμο που λές δέ θα γίνω ρέ ποτέ σαχλε-όλες με ξερεθύ μωρισμένος κι' όσπερ... Γιαγκής ξουρισμένος! Γιατί τότες θα με βά-στό... μετερι- (ζιον) ή παρέα στο Ψυρρή και βράσε... ρύ- (ζιον)

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ιπροχτές βράντο τσάκ. τσάκ ντουλειά σε Ιπαστουρμα- τζήδικο είχα και ντέκα ή ώρα ίσπίτι μου γυρισμένο ίνηκα.

—Καλή σπέρα, Τακούι! είπα Ιναίκα μου.

—Τόν κακό σου τόν καιρό, είπε αυτή

Σαστισμένο ίνηκα:

—Γιατί μπέ; τό λέω.

—Βάλε τό στραβά σου, Ιναίκα μου, λέει, και ένα ίχαρτάκι ντισμένο, έκανε.

Πήρα χαρτί και ντισασμένο είπτα:

«Μανδάμ Τακούι, άντρας σου άπατημένο σε Ικάνει Ιστέ Έβραιοπούλα τσάκ γκιουζέλ μαντίνα εκεί Μάτια σου άνοίξης. Χ!

—Ντέν Ιντρέπεσαι, γέρο άντρωπο Ιστέ, Έβραιοπούλα μασκαρεμένος να ένεσαι; είπε Ιναίκα μου.

—Χίτες ντέν καταλαβαίνω, Τακούι!

Αυτό άντικο είναι! Έγκά Ιπαστουρμάντες βλέπω, όκι Έβραιοπούλα! Ισσέματα είναι!

Άμά Ιναίκα μου φαγμένες Ισπέες μου ίκανε και μέσα φωτογραφία κορίτσι βρήκε, ποτήρι να, ίπιης.

—Ιστέ τώρα, είπε, τί λές;

Έγώ γλώσσα μου ίφασα. Ιντέα ντέν είχα! Κόκκαλα, μάννα μου, όρκίζομαι. Άμά Ισούλο πολύ ίφασα, παντόπλα, κεφάλια μου ίφασα.

Όμως τά βρω ίφιλο που γράμμα σέφτικο έστειλε και Ισπέη μου φωτογραφία έβαλε. Λαρύγκι του τά φάω! Άντερά του Ικοκορέται τά κάνω!

Ο ΚΑΡΑΜΠΙΕΤ

ΠΟΙΑΝ ΑΠ' ΤΙΣ ΔΥΟ;

Μιά χαριτωμένη αισθηματική ιστορία

-Μ' ΑΛΗΘΕΙΑ, είσαι βέβαιη;

— Γιατί πράγμα;
— Πώς είστε αδερφές;
Τα δυο κορίτσια ξέσπασαν σε γέλια. Καθόντουσαν πλάι-πλάι, στην άκρη μιας βάρκας, αραγμένης στην άμμο. Μπροστά τους, ο Μωρίς Άρνω, τὰ κούταζε κινώντας μια ρακέττα τού τένις.

— Είναι άσπείο! είπεν. Δεν είναι ούτε τρεις δομάδες που ξαναβρεθήκαμε σ' αυτήν την άκρη, και δεν πέρασε μιὰ μέρα να μην με ρωτήσετε τὸ ἴδιο πράγμα. Μπορεί καμμιά να μην μοιάζει τῆς αδερφῆς τῆς. Τὴ παράξενο ὑπάρχει σ' αὐτό; Εἶμαι ξανθειά. Ἡ Ντενίξ εἶναι μελαχροινή! Λοιπόν, τί ἔ'αυτο;

— Ἀσφαλῶς! Ἀσφαλῶς! ψιθύρισε ὁ νέος.

Ἡ Ὑθόννη ἦταν ξανθειά σὰν Φλαμανδῆ.

Ἡ Ντενίξ ἦταν μελαχροινή σὰν τσιγγάνα.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μωρίς ἦταν ἐρωτευμένος. Ἀγαπούσε και τὶς δύο.

Πολλὲς φορὲς τὶς εἶχε συναντήσει σὲ φιλικὰ σπίτια, σὲ Παρίσι. Τὶς θαύμασε, τοὺς μίλησε μὰ... τίποτε πὲρ' ἀπ' αὐτὸ! Μόνο ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὶς συνήνητησε στὴ λουτρόπολη, στὴν ὁποῖαν κι' αὐτὸς περνοῦσε τὶς διακοπὲς του, ὁ Μωρίς αἰσθάνθηκε τὴν εὐτυχία του νὰ μεγαλώνῃ, νὰ κινεῖται πάθος. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ ζητήσει τὴ μιὰ σὲ γάμο. Ποῖαν ἔμελλε ἀπ' τὶς δύο; Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόβλημα. Ἐνα πρόβλημα ἄλυτο πού ἀντιμετώπιζε ὁ ἐρωτευμένος Μωρίς.

Ἄν τουλάχιστο ὁ χαρακτήρας τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δύο προσηρμόζετο περισσότερο στὰ γούστα του;... Μὰ και σὲ κεφάλαιο αὐτὸ ὁ Μωρίς δὲν μπορούσε νὰ διαλέξῃ. Ἡ Ὑθόννη ἦταν ἡρεμῆ. Ἡ Ντενίξ ζωηρά. Ἦταν ὅμως ἐνθουσιάζοντες κι' οἱ δύο, χαρούμενες, ἀπλές, ἀπείριτες.

Δὲν εἶχε ὅμως, οὔτε τὸ συμφέρον ὡς ὀδηγὸς γιὰ νὰ κινή τὴν ἐκλογή του. Και οἱ δύο ἀδελφὲς θὰ μοιραζόντουσαν ἐξ ἴσου τὴν μεγάλη περιουσία τοῦ κ. Μοντεσού. Ἦταν ἀνεπιτήδειο.

Ὁ Μωρίς ἔστρεψε ἀναποφασιστὸς κινώντας ἀδιάκοπα τὴ ρακέττα του σὰν ἐκκρεμές.

— Ἐνα πράγμα μοῦ φαίνεται περισσότερο περίεργο, είπεν ὁ Μωρίς. Φαίνεται σὰν νάγετε τὴν ἴδια ἡλικία...

— Ἀλήθεια... ἔχουμε σχεδὸν τὴν ἴδια ἡλικία, νὰ σχεδὸν τὴν ἴδια; εἴκοσι χρόνων. Ἡ μιὰ εἴκοσι χρόνων και ἔξῃ μὴνών... Ἡ ἄλλη ἔξῃ μηνῶν μικρότερη...

Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ φάνηκε τοῦ Μωρίς σὰν μιὰ ὑπόδειξη τῆς μοίρας: θὰ ζήτουσε τὸ γέρι τῆς μεγαλύτερης. Και ἐπειδὴ ἡ Ὑθόννη φαίνονταν πὺ σκαπτικὴ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς, ὁ Μωρίς τῆς εἶπε:

— Χωρὶς ἄλλο, ἐσὺ εἶσαι ἡ μεγαλύτερη;

— Ὁχι... ἡ Ντενίξ.

Ἀκόμη μιὰ... ἀνυμία. Ὁ Μωρίς δὲν θὰ υποῦσε νὰ διαλέξῃ κείνη τὴν ἡμέρα. Σταμάτησε τὸ πῆγαινε κι' ἔλα τὴ ρακέττα σὰν κουρασμένος κι' ἐτοιμαζόταν ν' ἀπομακρυνθῇ.

Τότε ἄνοιξαν τὰ καρτάρια...

Τοῦ Ζάν-Πιέρ Ἀσσάρ

— Γιὰ ἔλα δῶ; Τὶ ἔβαλες στὸ μυαλό σου; είπεν ἡ Ντενίξ. Τὶ ἐγκλίμα κάμα-με; Γιατί ἔλ' αὐτὴ ἡ ἀνάκρισις;

— Ἀλήθεια... γιατί κάνεις τὸν ἀνακριτὴ πρόθεσις ἡ Ὑθόννη.

Ὁ Μωρίς τᾶχασε!

— Ἦθελα νὰ δῶ με ποῖν θὰ παίξω τένις... μουρμούρισε.

— Και μὰς πόνεσε τὸ κεφάλι γι' αὐτό; Ἐσὺ σὲ συνοδεύουμε στὸ τένις κι' οἱ δύο!

Πῆδηξαν ἀπὸ τὴ βάρκα, ἀγκάλιασαν τὸ νέον... σὰν φύλακες ἀγγελιοῦ και προχώρησαν.

Μετὰ μιὰ δομάδα, συναντήθηκαν σὲ γυρὸ τοῦ Καζινὸ. Ἀφοῦ χόρψαν ἄρκετὰ, ἡ Ντενίξ φώναξε:

— Δὲν νομίζετε ὅτι πνιγόμεθα ἐδῶ μέσα;

— Βέβαια, είπεν ὁ νέος.

— Πᾶμε ἔξω ν' ἀναπνεύσουμε;

— Πᾶμε!

Βγήκαν σὲ φεγγαρόλουστο ἐξώστη. Ἀρκετὴ ὥρα ἔμειναν σιωπηλοί...

Ὁ Μωρίς πρωτομίλησε.

— Πολὺ ζεστὴ σήμερα.

— Περὶσσότερη ἀπὸ χθὲς.

— Ἦσως λιγώτερη ἀπὸ τὴν αὐριανή.

Γέλασαν.

— Ἐρετε ὅτι ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε στίχους;

— Ὁχι, δῶ!

— Βέβαια! Βέβαια! Περὶσσότερη ἀπὸ χθὲς λιγώτερη ἀπὸ αὐριανή... Κάποιος ποιητῆς τὸ εἶπε αὐτό.

— Γιατί μιλοῦσε;

— Για τὸν ἔρωτα!

Ὁ Μωρίς σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν χάσῃ τὴν εὐκαιρία.

— Ἀλήθεια πρέπει κανεὶς νᾶναι ποιητῆς γιὰ νὰ μιλή γιὰ τὸν ἔρωτα. Πῶς νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ τὸν ἔρωτα μὲ τὶς συννησιμένες λέξεις πού μεταχειρίζεστε και μοιάζουν σὰν πολλὸ μεταχειρισμένο νόμισμα; Ἄ!... ἂν ἦμουν ποιητῆς!

— Τί θὰ κάνετε;

— Μιὰ ἐξομολόγησή.

— Σὲ ποῖν;

— Σὲ σᾶς!

— Γιατί;

— Γιατί σᾶς ἀγαπῶ.

Ὁ Μωρίς ἀνεκουφίσθη σὰν νὰ πέταζε ἀπὸ πάνω του ἕνα μεγάλο βάρος. Σὲ πέντε λεπτὰ πῆρε τὴν δύσκολη ἀπόφαση πού δικονόμως ἀνέβαλλε.

— Ναί! Σᾶς ἀγαπῶ και σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συννοήσετε γιατί ἡ ἐξομολόγησίς μου δὲν εἶναι διόλου ποιητικὴ. Ἀρκεὶ ὅμως ὅτι ζερετε τὴν οὐσία. Ποῖν νὰ ζήτῃσά τὸ γέρι σας ἀπὸ τὸν πατέρα σας.

Ἦθελα νὰ ξέρω τὰ αἰσθηματὰ σας... Ἡ Ντενίξ δὲν ἀπάντησε. Μὲ τὸ θερμὸ τῆς χέρι ὅμως, πῆρε τὸ χέρι τοῦ Μωρίς. — Ὁμοίωσις... είπεν ὁ Μωρίς. Κατὰ-λάβα. Ἐὐχαριστῶ. Αὐτοῦ ὄχι πᾶνω...

— Περὶμενε, τὸν διέκοψε ἡ νέα. Σοῦ ἀπήγγησα... χωρὶς νὰ σοῦ ἀπάντησῶ. Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μὲ παντρευτῆς. Ἀλλὰ... δὲν θέλω νὰ πονέσῃ ἡ Ὑθόννη. Δὲν μοῦ μίλησε ποτὲ ἄλλὰ... νομίζω ὅτι σ' ἀγαπᾶ. Αὐτὸ πρέπει νὰ κολακεύῃ! Ἐγὼ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ κάνω κάθε θυσία γιὰ τὴν ἀδερφή μου.

Ἄν σ' ἀγαπᾶ... ἐγὼ ὄχι ἐξαφανισθῶ και σὺ θὰ τὴν παντρευτῆς!

— Πῶς θὰ τὸ μάθουμε;

— Ἐὰν τὴν ρωτήσῃς. Ἀμέσως. Ἐὰν τὴν χορέψῃς, θὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ, ὅ' ἀνοίξετε συζήτηση, και... τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρεις!

— — —

Ὁ Μωρίς δὲν δυσκολεύθηκε νὰ χορέψῃ τὴν Ὑθόννη και νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὸν ἐξώστη.

Δίστασε νὰ ἀρχίσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἀπευᾶσισε.

— Ἐρετε, ἐδῶ και λίγη ὥρα ἔλεγα στὴν ἀδελφή σας...

— Ἀφήστε τὴν Ντενίξ, διέκοψε ἡ Ὑθόννη. Τώρα πρόκειται γιὰ μᾶς τοῦ-δύο. Μ' ἀγαπᾶτε... Λοιπόν. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.

Ὁ νέος ἔτρεψε. Αὐτὸ πού ἐκεῖνος δὲν ταλμοῦσε τόσο καιρὸ νὰ πῆ. Τῶλεγε πρῶτ-τῆ ἡ Ὑθόννη... Τώρα προτιμοῦσε τὴν Ντενίξ.

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ καζίνο. εἶπε.

Καὶ δίγως καμμιά ἐξήγηση, παρέσυρε τὴ νέα του στὴν αἴθουσα.

— — —

Τὴν ἐπομένη ὁ Μωρίς συνάντησε στὴ μπάρα τοῦ Καζινὸ τοῦ κ. Μοντεσού. Τὸν πλησίασε και παίρνοντας θέση πλάι του

— Εἶμαι εὐτυχής, πού σᾶς βρήκα τοῦ εἶπεν. Ἐὰ μὲ σώσετε!

— Τί συμβαίνει;

— Νά... λαυθᾶνω τὸ θάρρος νὰ ζητήσω τὸ γέρι τῆς κόρης σας.

— Σὲ συμπαθῶ και σοῦ δίδω προκατα-βολικὰ τὴ συγκατάθεσή μου. Ποῖαν θέ-λετε;

— Δὲν ξέρω.

— Τί; Ἐθέλεις νὰ παντρευτῆς και δὲν ἔχεις ἐκλέξει;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι πού μὲ μπλέκει. Ἀγαπῶ και τὶς δύο.

— Και ποῖς θὰ ἐκλέξῃ;

— Ἐσεῖς! Ἐγὼ δὲν θὰ τὰ καταφέρω ποτέ. Ἐσεῖς σὰν πατέρας, ὑπορεῖτε.....

— Ἀστετεύεσαι;

— Διόλου.

Ὁ κ. Μοντεσού, πῆρε ὕφος σοβαρὸ.

— Ἐστω! είπεν.

— Λοιπόν;

— Τὴν Ὑθόννη!

— Ἐσεῖ; Λοιπόν σᾶς ζητῶ τὸ γέρι τῆς Ντενίξ.

— Μὰ σοῦ εἶπα τὴν Ὑθόννη. Ἐσὺ τώρα μου ζητᾶς τὴν Ντενίξ. Κοροϊδεύεις;

— Διόλου. Γιατί μοῦ προτείνετε τὴν Ὑθόννη;

Ἐπειδὴ ἡ Ντενίξ θὰ κληρονομήσῃ μιὰ μεγάλη περιουσία ἀπὸ τὴν νουνά τῆς. Μπορεῖ λοιπόν, νὰ ποιεῖται...

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἔκανε ἐνθουσι-ασμένος ὁ Μωρίς, ζητῶ γιὰ δεῦτερη φορὰ τὸ γέρι τῆς Ντενίξ.....

ZAN PIER ASSAR

Καρὲς και λύπες τῶν ἄσσων γῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Ἡ ἄγνωστη ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ

Τὴν συμπαθεστάτη πρωταγωνίστρια τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου διὰ Καίτη Βερώνη τὴν συναντήσαμε τὴν παρελθούσα ἐβδομάδα στὸ σπίτι τῆς. Πέρασε γιὰ λίγες ὥρες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, προερχομένη ἀπὸ τὴν Καλαμάτα και κατευθυνομένη στὴν Θεσσαλονίκη, ὅπου, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν προχθεσινὸν τηλεγράφημα, θρι-αμβεῖ με τὴν Μαρίκα Νέζερ στὸ θέατρο «Ἐσπερος».

Εὐγενική, χαριτωμένη, σίκι, πρό-θυμη, ὅπως πάντα, παρ' ὅλη τὴν κό-ρασή τῆς ἀπὸ τὸ ταξίδι, δέχθηκε με πολλὴ καλωσύνη νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς και τὴν σταδι-οδρομία τῆς.

Κεῖνη τὴν στιγμὴ ἡ χαριτωμένη ἀνεμοῦλα και βαφτισιάμα τῆς, ἡ Μάρα, κοροῦλα τῆς Σοφίας Βερώνη, ἦλθε νὰ μᾶς χαιρετήσῃ και νὰ μᾶς προσφέρῃ λίγη σοκολάτα ἀπὸ τὴν δική τῆς. Προθυμοποιήθηκε μάλιστα νὰ μᾶς χορέψῃ και κλακέττες. Ἐ-

— Ἐπειτα πότε ξαναπαίξατε;

Ἐνα γλυκὸ χαμόγελο τῆς διδος Καίτης Βερώνης.

— Ἐπειτα πότε ξαναπαίξατε;

— Ἐπειτα πότε ξαναπαίξατε;

— Ἐπειτα πότε ξαναπαίξατε;

— Ἐπειτα πότε ξαναπαίξατε;

νέβαινε τὸ ἀντίθετο. "Ἦθελα νὰ γίνω..."

-Δικηγόρος;
-Ὀχι, καλέ... καπελλοῦ! Ἐτρεφά...
Ἐτρεφά ἰδιαίτερα συμπάθεια στὸ ἐπάγγελμα αὐτό, "Ἦθελα νὰ ράβω καπέλλα. Καὶ νὰ ξέρατε τί μεγάλο ταλέντο ποὺ ἴμουν!..."

-Τώρα τ' ἀγαπάτε τὸ θέατρο;
-Τώρα εἶναι ἡ ζωὴ μου. "Ὅσο δὲν τὸ χώνευνα πρῶτα, τόσο μ' ἀρέσει καὶ με συγκίνησε τώρα."

-Ἐπειτα ἀρχίσα νὰ ἐργάζομαι στὸ θέατρο ἐργάζομαι συνεχῶς, χωρὶς καμμιὰ διακοπὴ. Καὶ γιὰ νὰ δῆτε πόσο τ' ἀγαπῶ, σὰς λέω πῶς παίρνω κί' ἄντρα ἠθοποιῶ γιὰ νὰ μαὶ πάντα στὸ παλκοσένικο.

-Θέτουμε μίαν νέαν ἐρώτησι;
-Στὴν Ἀθήνα πότε ντεμπούταρατε;

-Ὅταν ἦρθαμε στὴν Ἀθήνα, κάθισα περίπου ἐνάμιση νῆονο. Κί' ἔπειτα ἀρχίσα νὰ ἐργάζομαι στὸ θέατρο τῶν νέων στὸ Ζάππειο ποὺ ἦταν ἐπιχειρήσις Φύρστ-Βελμύρα.

Μετὰ ἀπὸ τὸν θάναστο τῶν Νέων, συνεχίζει ἡ ἠθοποιὴ συνομιλήτρια μου, πῆγαμε μαζὶ με τὴν ἀδελφοῦλα μου στὸν μουσικοδραματικὸν θάναστο Θεμιστοκλή Νέζερ, ποὺ ἐστεγάζετο στὸ θέατρον «Ἀλάμπρα». Μιά μέρα λοιπὸν, ἐκεῖ ποὺ δὲν πέραμα σχεδὸν δεκάρα, ἐμφανίζεται ὁ κ. Δ. Γιαννουκάκης καὶ μὰς πέρνει στὸ «Κοσμικόν», ὅπου εἶχαν ἐπιχειρήσιμα μαζὶ με τὸν κ. Πατρίκιο, Ἐκεῖ λοιπὸν, στὸν «Κόκκινο Μῦλο», κάναμε τὴν ἐμφάνισή μας ὡς «Βερωνάκια» πιά καλοπληρωμένα, 5.000 μισθὸ βλέπαμε γιὰ πρώτη φορά... Κάναμα μαζὶ με τὸν κ. Δουκά ἕνα νουμέρο, σατυρίζοντας ἕνα μέτρο τῆς ἐποχῆς:

«Τώρα με τὸ νέο νόμο, τὰ κορίτσια καὶ τ' ἀγόρια θὰ πηγαίνουνε στὸ δρόμο ὄχι πλάι, ἀλλά... χωρία!..»

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο νουμέρο στὸ ὁποῖο εἶδαμε 6-7 μίλις. Μαζὶ με τὸ σοιξέ μας, μεγάλανε σιγά-σιγά κί' ὁ μισθός. Τότε δώσαμε καὶ μιά τιμητικὴ παράστασις ποὺ φτάσαμε 50.000 δραχμῆς, πρᾶγμα πολὺ σπουδαῖο γιὰ τὴν ἐποχὴν τότε.

Ἡ Καίτη εἶναι ἀνηψιά τῆς μεγάλης μας παλαιμάχου καλλιτέχνιδος Αἰκατερίνης Βερώνη, τὴν ὁποία θαυμάζει καὶ υπεραγαπᾷ. Φέρει δὲ καὶ τ' ὄνομά της καὶ εἶναι ὑπερήφανη γι' αὐτό. Ὁμοίως ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς γονεῖς της, καθὼς καὶ τὴν ἀνηψοῦλα της τὴ Μάρα.

Θέτουμε μίαν ἀδιάκριτον ἐρώτησι:

-Ἐρωτευθήκατε ποτὲ στὴ ζωὴ σας;

Ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια χαμογέλασε.

-Νὰ σὰς πῶ. Δυὸ ἐρωτες εἶχα στὴ ζωὴ μου. Ἐναν ποὺ δὲν τὸν καταλάβαινα, γιὰτὶ φοροῦσα ἀκόμη κοντές καλτσούλες κί' ἕναν δεύτερο, δυνατό, μεγάλο ἐρωτα ποὺ τὸν καταλαβαίνα ἀπολύτως. Τόσο ποὺ μ' ὄδηγησε σὲ μνηστεία, καὶ σὲ λίγο θὰ μ' ὄδηγησῃ καὶ στὸ χορὸ τοῦ "Ἡσαία".

-Μποροῦμε νὰ μάθουμε τὸν εὐτυχή θνητό;

-Βεβαίως... Εἶναι ὁ "Ἀγγελὸς Μαυρόπουλος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς μου!..."

-Πῶς περνάτε τὴ μέρα σας;

-Ἦσυχά. Θέατρο, σπῆτι καὶ τανάπαλιν. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ περιπέτειες. Κάνουμε καὶ κανένα περίπατο. Ἐπειτα κυτῶ καὶ τὸ νοικοκυριὸ μου ποὺ μ' ἀρέσει πολὺ.

Νέα ἀδιάκριτος ἐρώτησις:

-Πῆγατε ποτὲ σας σὲ αἰσθηματικὸν περίπατο;

Διστάζει λίγο, ἔπειτα ὁμῶς ἀπαντᾷ μ' ἕνα χαμόγελο χαριτωμένο:

-Ναί, με τὸν "Ἀγγέλο, (ἐννοεῖ τὸν κ. Μαυρόπουλο, τὸν μνηστῆρα της

Ἡ δις Κ. Βερώνη με τὸν μνηστῆρα της κ. Ἀγγ. Μαυρόπουλον στὴν πλάζ.

ἕνα πραγματικὰ καλὸ παιδί κί' ἐξαιρετικὸ καλλιτέχνη). Παίζαμα στὸ «Κεντρικόν», τὴν «Ἀρζεντίνα» τοῦ Μπιάνκο, τότε ποὺ μοῦ πρότεινε νὰ πάμε περίπατο. Κί' ἔτσι πηγαίναμα στὸ Ζάππειο καὶ στὸ Βασιλικὸ Κήπο.

-Ἐχετε πολλὰ θύματα;

-Δὲν ξέρω, ἦταν ἕνας ἐμπορορραπτής ποὺ μ' ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ ποὺ μοῦστελενε λουλουδία κάθε βράδυ ἐπὶ ἐξῆς ὀλοκλήρους μῆνες. Ἦρθε μάλιστα καὶ με ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοῦ ἀρνήθηκαν τὸ χέρι μου, γιὰτὶ ἦμουν πολὺ μικρὴ. Μετὰ τὴν γυλόπητά του, ἐξηφανίσθη. Καὶ διεδόθη ὅτι πῆγε στὸ Παρίσι ν' αὐτοκτονήσῃ. Τότε εἶπα σὲ μιά φιλικὴ συντροφιά: «Καὶ χάθηκε, ἀδελφέ, ἡ Ἀκρόπολις, μόνο πῆγε στὸν... Πύργο τοῦ "Αἰφελ νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωὴ του;»

-Κανένα ἀνέκδοτο;

-Εὐχριστῶς. Κάποτε μὰς φώναξε ἡ μητέρα Παπαζαφειροπούλου σὲ μιά στρατιωτικὴ παράστασις νὰ παίξουμε τὴν «Βοσκυλοῦλα». Πῆγαμα με χαρὰ, γιὰτὶ ἀπὸ καιρὸ ἦ-

θελα νὰ παίξω τὸ ρόλο τῆς «Κρυστάλλως», ποὺ τόσο μ' ἐγοητεύε. Πῆγαμα, λοιπὸν, στὸ 1ο Πεζικὸ Συναγμα, ὅπου θὰ ἐδίδετο ἡ παράστασις κί' ἐτοιμαστήκαμα. Γιὰ κακὴ μου ὁμως τύχη, ἡ μαμὰ Παπαζαφειροπούλου, θέλησε νὰ δώσῃ τὸν ρόλο αὐτό, ποὺ τόσο τὸν ἤξερα καὶ ποὺ τόσο τὸν ποθοῦσα, στὴν μεγάλη κόρη της, τὴν Λευκὴ. Ἐγὼ ἀρχίσα τὰ κλάματα. Μὰ τίποτα. Τὸν ρόλο τὸν ἔπαιξε ἡ Λευκὴ στὴν πρώτη πράξι. Καὶ μόνο στὴ δεύτερη πράξι γιὰ μεγάλη μου χαρὰ, βκῆκα ἐγὼ ὡς Κρυστάλλω. Ἡ ἀπορία, ὁμως, τῶν στρατιωτῶν - θεατῶν ἦταν μεγάλη. Πῶς δηλαδὴ, ἡ Κρυστάλλω... κόντυνε τόσο πολὺ!

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι ἡ δις Λευκὴ Παπαζαφειροπούλου ἔχει μεγαλύτερο μοῦν ἀπὸ τὴν διδα Βερώνη.

-Τί ὄνειρεύεστε;

-Νὰ γίνῃ ἡ Βασιλικὴ Ὁπερέττα. Ἐπειτα, θέλω νὰ κάνω ἕνα μικρὸ σπιτάκι καὶ νὰ δῶ αὐξημένη τὴν σύνταξιν γιὰ νὰ ἔχω καλὰ γεράματα...

-Ἀπ' τίς συναδέλφους σας, ποῖαν προτιμάτε;

Ἡ δις Βερώνη ἐξέφυγε χαριτωμένα:

-Ὅλες εἶναι καλές κί' ὅλες μ' ἀρέσουν κάθε μιά στὸ εἶδος της.

-Ἐχετε ἰδιοτροπίες;

-Τί εἶδους;

-Στὸ φαί, π. χ.

-Στὸ φαί; Καμμιὰ. Τρώω ὅ, τι βρεθῇ καὶ ὅσο βρεθῇ. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἰδιαίτερη προτίμησιν σὲ τίποτα.

-Στὴν ἄλλη σας ζωὴ;

-Ἐξαρτᾶται. Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Πάντα εἶμαι καλόβολη.

-Σὰς ἀρέσει τὸ κουτσομπολιό;

-Καθόλου. Καὶ δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ πρᾶγμὰ στὸ θέατρο ἔχει μεγάλη πέρασι. Πάντως, τὸ ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ.

-Μετὰ τὸ γάμο σας, σκέπτεσθε νὰ γίνετε... πολύτεκνη;

-Ὀχι, πρὸς Θεοῦ! Τὰ παιδιὰ μ' ἀρέσουν νὰ παίξω μαζὶ τους, νὰ τὰ χαϊδεύω, νὰ τὰ φιλῶ, νὰ τὰ περιποιούμαι, ἀλλὰ ὄχι ὁμως καὶ νὰ τὰ παρᾶγω! Δὲν θέλω, πάντως, νὰ γίνω μητέρα, γιὰτὶ ἢ ἀναγκαστῶ νὰ παραμελήσω τὸ θέατρο. Καὶ ξέρετε, τόσο μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο... Τὸ θέατρο, ὅπως σὰς εἶπα καὶ προηγουμένως, εἶναι ἡ ζωὴ μου. Λοιπὸν, ἂν γίνω μητέρα, θὰ στερηθῶ τὴ σκηνὴ γιὰ πολὺ διάστημα. Ἐπομένως...

-Λαμβάνετε ἐρωτικὰ γράμματα;

-Πλήθος. Τακτικώτατα με θυμοντα διάφοροι ποὺ ὑπογράφονται θαυμασταί μου. Ἄλλοι μοῦ ζητοῦν μιά φωτογραφία, ἄλλοι ἕνα ραντεβού κί' ἄλλοι τό... χέρι μου! Κί' εἶναι πολὺ ἐνοχλητικοὶ οἱ τελευταῖοι Λαμβάνω καὶ ποιήματα. Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶ... χαριτωμένα εἶναι κί' αὐτὸ ποὺ τὸ θυμᾶμαι ἀπ' ἐξῆς. Ἄκουστε το.

Καὶ ἡ δις Βερώνη ἀρχίσει ν' ἀπαγγέλλῃ εἰρωνικά, με στόμφο:

Καίτη, ἔχεις φιδίσιο σῶμα. Καίτη, ἔχεις γλυκὸ στόμα, ἔχεις μαλλιάκια χρυσαφένια. Καὶ ζωντανὴ εἶσαι γκαρντένια, Καίτη μου, στὸ λέω, Καίτη, εἶσαι θησαυρός... μπερκέτη!

Τὴν χαιρετήσαμε καὶ τῆς εὐχηθήκαμα καλὴ ἐπιτυχία στὸ νέο τουρνέ της.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Τὰ κατορθώματα τοῦ Λωποδύτη Φάντασμα
Ἡ ὀδοντογλυφίς τῆς Ροῦδ Μπρούμπλετ

Τοῦ Χέρμαν Λόντον

νω καὶ τὴν ἀφίξιν τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

- Δὲς γὰρ ἄλλῃ;

- Διάολε! Τέτοιες εὐκαιρίες δὲν τις βρίσκεις κάθε βράδυ! Εὐκαιρία περιπετειᾶς χωρὶς τοὺς κινδύνους μιάς διαρρήξεως! Ἡ ἀδυναμία του!

Ἡ ὀρχήστρα ἀρχίσει ἕνα πεταχτὸ φῶξ ἐκείνη τὴ στιγμῇ. Ἐνας χορευτῆς σήκωσε τὴν Κόρα. Σηκώθηκε καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ:

- Θὰ χορέψῃς Σούμερ;

- Ἄν δὲν χορέψω κί' ἀπόψε στὸ ταψί, ὄχι!

- Ἐγὼ ὡστόσο ἤθλα γιὰ νὰ ξεμουδιάσω τὰ μέλη μου. Ἐπιτρέψετε θέβαια!

- Παρακαλῶ! Παρακαλῶ! ἀποκρίθηκε κομικά ἀλλὰ καὶ εἰρωνικά ὁ ἰνσπέκτωρ Σούμερ, ποὺ προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ καὶ ἀπὸ κεῖ, παρηκολούθησε τὸν χορὸ.

Ὁ χορὸς ἐκεῖνος τελείωσε σὲ λίγο καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐπέστρεψε στὴν βεράντα σχεδὸν μαζὶ με τὴν Κόρα.

- Τέλος πάντων! ἔκαμαν ὁ Σούμερ ἀνάδοντας τὸ σβυσμένο ποῦρο του. Σὲ θαυμάζω Μάρτεν! ἔγχεις ἕνα μάτι! Μὲ μιά ματιὰ ποῦροισες στὴν αἰθουσα ξεχώρισε τὴν πῶ ὄμορφη ἀπ' ὅλες γιὰ νὰ χορέψῃς μαζὶ της.

- Εἶναι ἡ πῶ ὄμορφη κατὰ τὴν γνώμη σου;

- Τὸ μῆλον τῆς ἐριδος, στὸ Λονδίνο ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα! Τὴν ἔχουν πολιορκήσει στενὰ ὄχι ὀλίγοι προικητῆρες καὶ μπορῶ νὰ σὲ θεαυμάσω πῶς ἂν τὴ στιγμῇ ποὺ γόρευε μαζὶ της, τὰ μάτια μερικῶν ἦσαν πολυθλα ὅς σὲ εἶχαν κάνει κόσκινο!

- Ὄστε δὲν εἶναι μόνον ὄραϊα. Εἶναι καὶ πλουσία;

- Μοναχοκόρη Ἀμερικανοῦ πολυκεκα-

τομμοῦχοῦ! Ὁ πατέρας της εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ὀδοντογλυφίδων!

- Μωρὲ τί μοῦ λέε!

- Δὲν εἶδες ἐκείνη τὴν πλατινένια ὀδοντογλυφίδα ποῦχε στὸ στήθος της; Τῆς τὴν ἐδώρισε ὁ πατέρας της! Ἀκούσα νὰ λένε ὅτι μόνο τὸ μπριγιάν ποὺ ὀπάχει στὴν κορυφῇ, ἀξίζει κάπου 30.000 λίρες! Εἶναι ἕνα πετράδι ποὺ ἔχει καὶ μεγάλη ἱστορικὴ ἀξία! Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πετράδια τοῦ στέμματος τῆς Ρωσίας. Οἱ ἐρυθροί, ὅταν ἐξέποιήσαν τὰ κοσμήματα τοῦ τελευταίου τῶν Ρομανῶν, δὲν βρέθηκαν οὔτε ἐταίριον κοσμηματοπωλῶν γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ὀλόκληρο τὸ στέμμα ὅπως ἦταν καὶ ἐτσι ἀναγκάσθηκαν νὰ πουλήσουν τὰ ἀνεκτίμητα πετράδια τοῦ ἕνα-ἕνα χωριστά. Τὸ μπριγιάν τῆς ὀδοντογλυφίδος τῆς μίς Ροῦδ Μπρούμπλετ ἦταν τὸ λαμπρότερο πετράδι τοῦ Ρωσικοῦ στέμματος.

- Εἶναι πραγματικὰ θαυμάσιο! ἔχει κατὶ ἐρυθροκύανες ἀποχρώσεις...

- Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ πῶς ἔχεις διαδολεμένο μάτι!

- Ὄστε ἡ πολυφύερνος αὐτὴ ἐξ Ἀμερικῆς νύφη, ὀνομάζεται μίς Ροῦδ Μπρούμπλετ;

- Εἶπαμα! Εἶναι μοναχοκόρη τοῦ βασιλέως τῶν ὀδοντογλυφίδων!

Ἡ μουσικὴ διέκοψε καὶ πάλι τὴν συνομιλίαν τῶν δύο φίλων. Ὁ Μάρτεν Ντάλ αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρε νὰ χορέψῃ τὴν Κόρα καὶ, ὁ ἰνσπέκτωρ Σούμερ ξαναπῆρε τὴν θέσιν του στὴν πόρτα.

Ἐάφνου, καθὼς ὁ Σούμερ γάχενε βλέποντας τὰ ζεῦγη ποὺ στεροβιζόνταν, εἶδε τὴν Κόρα νὰ χορεύῃ με κάποιον ἀδε τὴν Κόρα νὰ χορεύῃ με κάποιον ἀδε γνωστὸ του. Πῶς! Ὁ Μάρτεν Ντάλ τὴν παρατήρησε πρὶν ὁ χορὸς ἐκεῖνος τελειώσῃ; Γιατὶ αὐτό; Καὶ τί εἶχε γίνει ἐκεῖνος;

Ἐνας χορευτῆς σήκωσε τὴν Κόρα νὰ χορέψῃ.

Ανήσυχος, περιέφερε προς όλες τις διευθύνσεις το βλέμμα του χωρίς να διακρίνει τον φίλο του άριστοκράτη και, ασφαλώς, κάτι θα υποψιαζόταν αν δεν έβλεπε την Ρούθ Μπρούμπελ να χορεύει με έναν άγνωστο του καθάλλιτρο.

Η ΟΔΟΝΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΝΕΙ ΦΤΕΡΑ... ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ

Αλλά ως αφήσουμε τον ινσπέκτωρ Σούμερ στις ανησυχίες του και ως έλθουμε στον Μάρτεν Ντάλ που είχε εξαφανιστεί από την σάλλα.

Αφού έκαμε με την Κόρα δυο γύρους, την παράτησε στην πρώτη μεγάλη κολόνα της απέραντης σάλλας και, βέβαιος ότι ο Σούμερ δεν τον έβλεπε από τη θέση που βρισκόταν, βγήκε από τη σάλλα, διέσχισε το χώλι και ανέβηκε στο ασανσέρ μόνος του.

Ο μικρός Γκρούμ του ασανσέρ εγάριζε εκείνη τη στιγμή κυττάζοντας στην σάλλα του χορού και έτσι ο άριστοκράτης έβλεπε την πορτοβίλα και επίσης το κουμπί του τετάρτου πατώματος. Το ασανσέρ άρχισε να ανεβαίνει αλλά, μόλις ξεπέρασε λίγο το δεύτερο πάτωμα, ο Μάρτεν Ντάλ άνοιξε την πόρτα. Έτσι, το ασανσέρ σταμάτησε σε ύψος δυο περσίου μέτρων από της πλατφόρμα του δεύτερου πατώματος. Επήδησε στην πλατφόρμα και, αφού κύτταξε δεξιά και αριστερά και θεοβιάθησε ότι ο διάδρομος ήταν έρημος, τοποθέτησε ένα καθίσμα κοντά στο ασανσέρ και προχώρησε σε μια πόρτα δεξιά του, με τον σκοπό να την διαρρήξει.

Ήταν η πόρτα του δωματίου της μίς Ρούθ Μπρούμπελ! Ο άριστοκράτης είχε αρχίσει να πλήττει και για να διασκεδάσει λίγο την ανία του, σκέφθηκε να ανάψει τα αίματα του Σούμερ, αν όχι για τίποτ' άλλο, τουλάχιστον για να τον μάθει να μη κάνει πνεύμα εις βάρος του και μάλιστα παρουσία της Κόρας!

Εμφανικά, πριν ακόμη κατορθώσει να διαρρήξει την πόρτα της Ρούθ Μπρούμπελ, άκουσε στην αίθουσα να σταματά η μουσική απότομα και μερικές φωνές ανδρικές και γυναικείες που δεν έμοιαζαν με επιφωνήματα χαράς.

Τι γινόταν λοιπόν κάτω; Για δυο στιγμές έμεινε σαν άρισταλάντευστος και, ακούγοντας ότι οι φωνές συνεχίζονταν, εγκατέλειψε την πόρτα, έτρεξε προς το ασανσέρ και πατώντας στο καθίσμα, πήδησε μέσα σ' αυτό. Για μια στιγμή έμεινε αναποφάσιστος. Να κατεβεί ή να ανέβει μέχρι του τετάρτου πατώματος; Πριν ωστόσο αποφασίσει, άκουσε προς τα αριστερά του το μουγγό τρέξιμο ανθρώπου που έτρεχε επάνω στο παχύ ταπίτο του διαδρόμου. Έκλεισε περισσότερο την πόρτα του ασανσέρ αλλά όχι ολόκληρα, για να μην ανέλθη η κωμψία και να μη φωτισθεί. Έμεινε έτσι αιωρούμενος μεταξύ δεύτερου και τρίτου πατώματος.

Ένας φρακοφορεμένος άνδρας έβασαν άσθμαίνοντας στην πόρτα που βρισκόταν απέναντί του, την άνοιξε διαστικά, πήγε στη δωμάτιο κλείνοντάς την ζοπίσσο του και, ύστερα από ένα λεπτό, ξανάβηκε, κλείδωσε το δωμάτιο και άπομακρυνόταν με τα χέρια στις σάπες και σμυροειδίζοντας ένα τσιγγουδάκι. Ο Μάρτεν Ντάλ έκλεισε ολόκληρα τότε την πόρτα της κωμψίας του ασανσέρ και κατέβηκε. Το ασανσέρ σταμάτησε στην κάτω πλατφόρμα την στιγμή που ο άγνωστος φρακοφορεμένος πατούσε το τελευταίο βήμα του. Ο Μάρτεν Ντάλ

τον κύτταζε λίγες στιγμές. Ήταν ένας γλυκύτατος νέος με παρουσιαστικό άριστοκράτου. Προχώρησαν και οι δυο στην σάλλα του χορού, ο ένας ακολουθώντας τον άλλο. Η σάλλα ήταν αναστατωμένη. Η Κόρα, έγοντας από πλευρά της τον Σούμερ έτρεξε εις προύπάντησιν του μνηστήρος της.

Τι τρέχει Κόρα; Τι θέλεις να τρέχει; αποκρίθηκεν ο Σούμερ προλαμβάνοντας την Κόρα και καρφώνοντας το βλέμμα του στα μάτια του. Έκλειψαν την περιήγησι οδοντογλυφίδα της Ρούθ Μπρούμπελ!

— Αν είναι δυνατό! — Είναι, αφού είναι! Δεν σούλεγα εγώ ότι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» κάτι θα σκάρουμε απόψε;

— Αφής επισκεπτήριό του; — Δεν βοήθησε ακόμη αλλά θα βοηθή. Ποιος άλλος από αυτόν είναι ικανός να κάνει τέτοιο κλέπο; Μερικά νέα επιφωνήματα από κέντρο της σάλλας άναγκασαν τον Σούμερ να σπεύσει προς τα εκεί, ακολουθούμενος από την Κόρα και τον Μάρτεν Ντάλ. Είχε βρεθεί καταπατημένη η οδοντογλυφίδα αλλά από αυτήν, έλειπε το ιστορικό μονόπετρο του στέμματος των Ρωμαίων.

Η Μίς Ρούθ ήταν απαρηρόρητη. — Μην ανησυχήτε μίς, έχουμε ο Σούμερ, θέλοντας να την καθησυχάσει κάπως. Το μπριγιάν σας θα βρεθεί οπωσδήποτε.

— Πώς θέλετε να βρεθεί ένα τόσο διαπραγματάκι μέσα δω; Είναι σαν να ζητάει κανείς ένα ρεβίθι μέσα στον Άτλαντικό!

— Αν σάς το πήρε κάποιος λωποδύτης που υποψιάζομαι ασφαλώς θα βρεθεί. Και στρεφόμενος προς την Κόρα:

— Πού είναι ο Μάρτεν; — Η νέα κοπέλλα κύτταζε ολόγυρά της απορωτώντας.

— Τον έγρασα πάλι! — Πάλι εξαφανίστηκε; Χμ!.. Θα δούμε... Θα δούμε... —

Και μουρομορίζοντας, έκίταξε προς όλες τις διευθύνσεις και καταβύθησε προς το χώλι όπου, είδε τον Μάρτεν Ντάλ να μιλάει φιλικά με κάποιο φρακοφορεμένο άγνωστό του.

Ο άριστοκράτης προσονήθηκε πως δεν είδε τον φίλο του αστυνομικό και, πίνοντας τον άγνωστο φρακοφορεμένο από το υποπόδι, τον παύσε προς την μακρινή σκάλα. Έκείνος οκινόταν σαν να δίσταζε. Ο ινσπέκτωρ Σούμερ τον άσπασε να ανεβούν και κατόπιν ανέβηκε και εκείνος. Από μακρινά είδε στον διάδρομο του δεύτερου πατώματος, τον Μάρτεν Ντάλ να δείχνει με το δάκτυλο στον άγνωστο φρακοφορεμένο, ένα σημείο μεταξύ δεύτερου και τρίτου πατώματος. Κατόπιν τον είδε να του δείχνει τον φεγγίτη μιας πόρτας. Τι λοιπόν έσήμαιναν όλες αυτές οι χειρονομίες του φίλου του; Ποιος ήταν ο άγνωστος που έκείνος φρακοφορεμένος νέος και τι τούλεγε ο Μάρτεν Ντάλ;

Αυτές οι άποριες βασάνιζαν την σκέψη

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ
και εξαιρετικό ενδιαφέροντος περιπέτεια του:
ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

του διασήμου αστυνομικού επιθεωρητού, όταν κατάπληκτος είδε τον Μάρτεν Ντάλ να βιάζει από την τέση του φρακοφορεμένου νέου ένα κλειδί, χωρίς αυτός να φέρει την παραμικρή αντίσταση, άμπως να ήταν ύπνωτισμένος, να άνοιξη την πόρτα εκείνη της ύποπτης πόρ ολίγων στιγμών είχε με το δάκτυλο δείξει τον φεγγίτη και να παρασύρει στο έσωτερικό τον φρακοφορεμένο νέο ύστερα από άσθενεστάτην εκ μέρους του αντίστασιν. Ή πόρτα έκλεισε πίσω από τους δυο νέους και ο ινσπέκτωρ Σούμερ έτρεξε να κολλήσει το μάτι του στην τρύπα της κλειδαριάς. Δεν είδε τίποτα ωστόσο γιατί μπρος στην κλεισμένη πόρτα, στεκόταν ένας από τους δυο. Για μια στιγμή, ο Σούμερ σκέφθηκε να άνοιξη απότομα την πόρτα και να εμφανιστεί αλλά δεν του δόθηκε καιρός ν' αποφασίσει. Μια πιστολιά άκουσθηκε μέσα από το δωμάτιο και εΐθως άμείσις το πανδημόνιο επίπλων που άναποδογροζίζονταν συνεπεία άγρίας πάλης. Δεν έδίστασε πιά. Άνοιξε απότομα την πόρτα και έμεινε σαν άπολιθωμένος στο κατώφλι. Οι δυο νέοι, σφραγισμένοι από το δωμάτιο, προσπαθούσαν ο ένας να καταβάλει τον άλλον. Ο άγνωστος φρακοφορεμένος έσφιγγε ένα πιστόλι στο χέρι του και ο Μάρτεν Ντάλ προσπαθούσε να του το άποσπάσει. Φαινόταν έξαιρετικά χειροδύναμος ο άγνωστος νέος αλλά ο Σούμερ έκοινε καλό να μην επέμβει γιατί προμάντευε το άποτέλεσμα της πάλης εκείνης. Μια και ο Μάρτεν Ντάλ του είχαν άρπάξει το όπλισμένο χέρι, ο Σούμερ θά στοιχημάτιζε εκατό για ένα, για την έκβαση της πάλης. Πραγματικά, ένα κρόακι άκούσθηκε και ο άγνωστος νέος σωριάσθηκε στο πάτωμα με το χέρι έξαρθωμένο από τον ώμο.

— Όλα Σούμερ! Άλλη φορά να μη φορτώνης όλες τις κλοπές στη ράχη του «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

Μόλις εκείνη τη στιγμή, ο ινσπέκτωρ Σούμερ έβλεπε κάτι που γυάλιζε στο άριστο γέμι του φίλου του.

— Τι είναι αυτό;

— Αυτό; Μια τελεία ξυριστική μηχανή. Στην γαρίζω για να ξυρίζεσαι και να θυμάσαι κάθε φορά που ξυρίζεσαι... αυτό δω!

Και λέγοντας, ο άριστοκράτης ξεβίδωσε την υπίλλια της λαβής της μηχανής και έβγαλε μέσα από αυτήν το άνεκτιμωτο μονόπετρο.

Σε λίγο, ενώ ο Σούμερ παρόδιε τον έπιτήδειο λωποδύτη λιπόθυμο σε δυο αστυνομικούς, στρεφόταν προς την μίς Ρούθ:

— Μίς, σάς είπα ότι το πετροδάκι σας θά βρισκόταν οπωσδήποτε. Ίδου αυτό. Μην ξί του θυμού. Θα σάς δώσω και αυτό το επισκεπτήριο που βρήκα που υιάς στιγμής στην τέση μου, καθώς έβαλα το χέρι μου να βγάλω τα τσιγγουδάκια μου.

Και λέγοντας, της έδωσε το μονόπετρό της και το επισκεπτήριο, που εκείνη διάβασε δυνατά:

«Ινσπέκτωρ, βεβαίως παρακαλώ την πριγκίπισσα των οδοντογλυφίδων, ότι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» είναι έστω τελλαιμένος με τα όμοσα της μάτι».

— Άου! Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πώς είναι; ΊΠόελα πολύ να τον γνώριζα!

— Αυτό θά τ' ήλινα και εγώ.. άποκρίθηκε ο Σούμερ γελώντας.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ
(Άπαινορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Η Α. Μ. ο Ίμπρεσάριος

Έλπις... αλλά και έπιλιης των άσέρων!

ΒΑΣΙΛΕΙΣ και βασίλισσες του Χόλλυγουντ δεν είναι, όπως θά φανταζόταν κανείς, οι γόητες και οι γόησες της οθόνης. Άληθινοί κυρίαρχοι, που κάνουν τους άλλους να τρέμουν μπροστά τους, είναι οι Ίμπρεσάριοι. Οι Ίμπρεσάριοι που όλες οι βεντέτες τους λατρεύουν και τους μισούν συγχρόνως, τους έκλιπαρούν ή τους βρίζουν. Γιατί; Γιατί αυτοί είναι που «κρατούν το πυγγί»!

Ήταν μιά από τις μεγαλύτερες στάρ του άμερικανικού κινηματογράφου, που ο έβδομαδιαίος μισθός της άνήρχετο σε νούμερο εξαψήφιο. Όποτε έκανε την εμφάνισή της σ' ένα δημόσιο κέντρο, όλος ο κόσμος την πολιορκούσε για να της άποσπάσει ένα αυτόγραφο ή ένα χαμόγελο. Οι γυναίκες την ζήλευαν και οι άνδρες την λαχταρούσαν... Έν τούτοις, μιά μέρα που παρουσιάσθηκε στο γραφείο του Ίμπρεσαρίου της, έμοιαζε με... βρεμένη γάτα!

Είχε πάει να ζητήσει λεφτά, για ν' αγοράσει ένα γιούτ. Και καθώς ο Ίμπρεσάριος της ήρνεϊτο να της κάνει το χατήρι, άρχισε να ψευτοκλαίει και να πεισματώνη σαν μπεμπέκα.

— Γιατί δεν μπορώ να το αγοράσω; ρωτούσε παραπονιάρικα. Το θέλω οπωσδήποτε αυτό το γιούτ... Άκριβό πολύ δεν είναι... Έξ άλλου, κέρδισα αρκετά λεφτά αυτόν τον χρόνο και μπορώ ν' άποκτήσω ό,τι θέλω.

Άλλ' ο Ίμπρεσάριος, άδυσώπητος, την κύτταζε και γελούσε.

— Έτσι, λοιπόν; της είπε κάποια στιγμή όταν επί, τέλους ή γόησσα εξήντηλεσε τα έπιχειρήματά της. Φαντάζεσθε ότι μπορείτε να το άποκτήσετε αυτό το γιούτ; Λοιπόν, άκουστε με: Κερδίζετε όχτώ εκατομμύρια φράγκα τον χρόνο, αυτό είναι άλήθεια. Στην πραγματικότητα, όμως, ξέρετε πόσα σάς μένουν; Σκεφθήτε λιγάκι τους φόρους που πληρώνετε και θυμηθήτε την ύπόσχεση που μου δώσατε, ότι θ' άκούτε πάντοτε τις συμβουλές μου. Το γιούτ αυτό δεν σάς συμφέρει να το αγοράσετε, για φέτος τουλάχιστον. Αν το αγοράσετε, θα πέσετε έξω και δεν θάγατε ούτε μισό σέντ για τα άλλα έξοδά σας.

Θέλετε να μάθετε τώρα ποιός νίκησε; Ο Ίμπρεσάριος! Γιατί, όπως είπαμε και παραπάνω, αυτός είναι που ρυθμίζει την ζωήν των άστέρων του Χόλλυγουντ. Ο Ίμπρεσάριος πληρώνει τα τσέκ, εισπράττει τους μισθούς, δίνει «χαρτζιλίκι» στον Μάκ Μούρραϊη, συμβουλεύει τον Ουάρεν Ουίλλιαμ να μη ξεδεύη τα λεφτά του άσκοπα, διατάσσει την Τζόαν Κράουφορντ να περιορίσει τον αριθμό των ύπηρετων της και συγχάρει την Άνυ Σέρινταν που έξακολουθεί να χρησιμοποιή το άτοκίνητό της που άγόρασε πρό τετραετίας!

Υπάρχουν πολλοί Ίμπρεσάριοι στο

Χόλλυγουντ. Ο διασημότερος, όμως, είναι ο Μικ Λέβιου, μέσα στο γραφείο του όποιου βλέπει κανείς τις φωτογραφίες όλων των... κηδεμονευμένων του: Του Τζόε Μπρασον, του Ντίκ Πάουελ, του Πάλ Μίονι κ.λ.π.

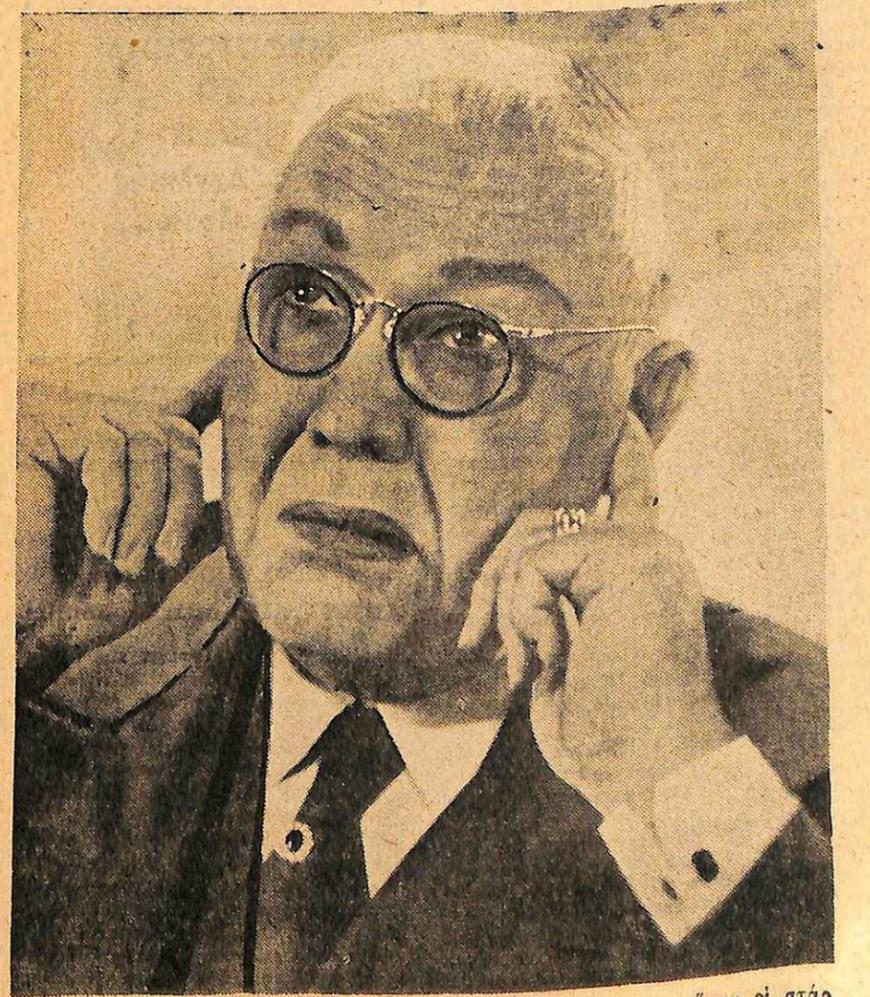
Μιλώντας τις προάλλες μ' έναν Ευρωπαίο δημοσιογράφο, ο Μικ Λέβιου, έλεγε:

— Δεν πρέπει να θαμπώνεται ο κόσμος από τους μεγάλους μισθούς των άστέρων. Γιατί από όλη αυτή τη φασαρία, δεν τους άπομένουν παρά ελάχιστα. Έπι μισθού όχτώ δισεκατομμυρίων φράγκων, τα τέσσερα δισεκατομμύρια πηγαίνουν στα ταμεία του Κράτους. Και για να περιώσωμε τα 30 - 40 τοίς εκατό άπό τα υπόλοιπα, ιδρώνουμε κυριολεκτικώς. Το καλλίτερο που πρέπει να κάνει ένας καλλιτέχνης, για να μην πεθάνη στην ψάθα, είναι να τοποθετή τα λεφτά του στις άσφαλι-

στικές έταιρίες. Η Λούπε Βελέζ και ο Τζόνου Βαϊσμύλλερ άγοράζουν άράδα σπία και οικόπεδα. Η Κλωντέ Κομπέρ έχει μετοχές σ' ένα μεγάλο έργοστάσιο άυτοκινήτων. Και όλοι τέλος, προσπαθούν, με διάφορους συνδυασμούς, να περιώσωσουν ό,τι μπορούν.

Ένας άλλος μεγάλος Ίμπρεσάριος του Χόλλυγουντ, ο Μπό Ρούς, έγραφε τελευταίως σ' ένα άρθρο του, ότι οι γόητες του κινηματογράφου δεν μπορούν ν' άγοράζουν λουλούδια κάθε βράδυ και γιούτ κάθε χρόνο. Ένας άλλος πάλι, ο Ρέξ Κόλ, δεσμεύει τους πελάτες του με την ύπογραφή τους και τους ύποβάλλει σε τέτοιαν άναγκαστική οικονομία, ώστε να μη μπορούν να το άποσπάσουν ούτε τάλληρο παραπάνω άπό κείνα που δικαιούνται.

Γενικώς ή δουλειά των Ίμπρεσαρίων είναι πολύ δύσκολη και άχρηστη τις περισσότερες φορές.

Η μόνη σωτηρία του Μικ Λέβιου είναι να κλείη τ' αυτιά του όταν οι στάρ αρχίζουν να φωνάζουν!..

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Τα προηγούμενα

Ο Πύργος της Καταιγίδος άνηκε στην οικογένεια των Έρυσού και βρίσκεται σε μία όρεινη περιφέρεια του Γιορκσάιρ. Είναι χτισμένος στην κορυφή ενός γυμνού βράχου, κι' ο άερας, που σφυρίζει διαρκώς εκεί πάνω παράξενα και πένθιμα, σου δίνει την εντύπωση της καταιγίδος. Από κει πήρε κι' ο πύργος τ' όνομά του.

Μιά μέρα, ο γέρω Έρυσού επιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι έφερε μαζί του και ένα μικρό παιδί, μαύρο, κουρελιάρικο και βρώμικο. Τό είχε βρή εγκαταλειμμένο και νηστικό στο Λίβερπουλ και τό λυπήθηκε. Όλοι δέχθηκαν με φανερό έχθρότητα τό άπόροπτο αυτό δώρο, και περισσότερο άπ' όλους τά δυο μικρά παιδιά τό πυργοδεσπότου: ή Κάτου πού ήταν λίγο μικρότερη άπό τόν απαρεισάκτο και ο Ρότζερ. Τό παιδί υιοθετήθηκε παρά ταύτα άπό τόν γέρω Έρυσού πού τούδωκε και τ' όνομα ενός άγοριού του πού είχε πεθάνει: Χήθκλιφ.

Με τόν καιρό, ή αντίπαθεια πού έννοιωθε ή Κάτου για τόν μικρό άγνωστο άδελφό, μετεβλήθη σε συμπάθεια μέχρι τού σημείου να μην υπορή πιά ή μικρούλα να κάνει χωρίς τήν παρέα πού νέου της φίλου. Όσο μεγάλωνε όμως ο Ρότζερ, τόσο μεγάλωνε και τό μίσος του. Μετά τόν θάνατο άλιστα του πατέρα του, μετεχειρίζετο τόν Χήθκλιφ ως υπηρέτη και δεν άφηνε εύκαιρία να μην τόν προσβάλλη μπροστά στη Κάτου, πού έξικολουούσε έμεις, πάντα να τόν αγαπά.

Ό Χήθκλιφ δεχόταν όλους τούς έξευτελισμούς με έγκαυσήση και σιωπηλά. Όρκισόθηκε όμως, να έκδικηθή α.μ. μεσα για όλα αυτά.

Τήν εποχή εκείνη, ο γυιός ενός γείτονα πυργοδεσπότη, ο Έντγκαρ Λίντον, ζήτησε τήν Κάτου σε γάμο, κι' αυτή δέχτηκε.

Όταν τό έυαθε ο Χήθκλιφ, τσελλός άπ' τήν άπελπισία έφυγε άπ' τόν Πύργο χωρίς να πη σε κανένα τίποτα κι' έγινε άφαντος.

Έπειτα άπό χρόνια, ή Κάτου παντρεύτηκε τόν Έντγκαρ Λίντον. Κι' ή ζωή φαινόταν να τούς μειδιά, όταν κάποιο βράδυ επέστρεψε ξαφνικά ο Χήθκλιφ, ένας Χήθκλιφ όμως τελείως άλλαγμένος.

Η Κάτου πήγε να τρελλαθή άπ' τή γαριά της. Η άδελφή όμως πού κι. Λίντον ή Ίζαμπελ έρωτεύετο τόν Χήθκλιφ, κι' ύστερα άπό μία δραματική σκηνή με τήν Κάτου και τόν Λίντον, εγκαταλείπει τό

σπίτι της και φεύγει μαζί του. Σε λίγο γίνονται οι γάμοι των. Η Κάτου πέφτει θραειά άρρωστη: τό άσίαστο πάθος της για τόν Χήθκλιφ τήν φέρνει γοργά προς τόν θάνατο. Μα κι' ο Χήθκλιφ ζή μέρα και νύχτα με τή σκέψη της, και σε λίγο, μη μπορώντας να καταικήση τόν άγγριο έρωτά του επιστρέφει και τήν συναντά. Με τήν έντονη διαίσθηση τού ανθρώπου πού αγαπά, καταλαβαίνει άμέσως ότι ή Κάτου είναι χαμένη.

Και πράγματι, ή νεαρά γυναίκα χάνει τās αισθήσεις μέσα στην άγκαλιά του, και τό ίδιο βράδυ πεθαίνει, άφου έφερε στον κόσμο ένα έφραυνητικό κοριτσάκι.

Σε λίγες μέρες ή Ίζαμπελ, μη μπο-

Ένα συγκλονιστικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ τής Άγγλικής φιλολογίας υπό ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ

ρώντας να υποφέρη τόν Χήθκλιφ, πού τήν μισεί κι' αυτήν και τόν άδελφό της πού θεωρεί ύπεύθυνο για τόν θάνατο της Κάτου, δραπετεύει άπό τόν Πύργο και πάει να ζήση μακριά.

9ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19ον

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ χρόνια πού άκολούθησαν τήν πένθιμη αυτή περίοδο —συνέχισε ή οικόνομος κ. Ντήν ύπηρεζαν τά εύτυχέστερα της ζωής μου. Οι μόνες άνησυγίες μου κατά τό διάστημα αυτό ήσαν οι συνθημαμένες μικροαδελφές της παιδικής ηλικίας άπό τις όποιες υπέφερε ή μικρή Κάτου.

Ήταν μία θελκτική ύπαρξη, μία άληθινή ακτία ήλιου μέσα στο σκοτάδι πού είχε καλύψει τό Τροσκρορς Γκρόντζ. Ήραιότητα, με τά λαμπερά μαύρα μάτια τών Έρυσού, αλλά με τήν κάτασση έπιθεομίδα, τά λεπτά γυακκηριστικά, τά γουσα και μουλάτα μαλλιά τού Λίντον.

Ήταν ζωηρή όχι όμως άπότομη, κι' είχε μία λεπτή κι' εύαίσθητη καρδιά, πού άφιερωνόταν χωρίς περιορισμούς στους άν-

θρώπους πού συμπαθούσε. Σ' αυτό μου θυμίζει τήν μητέρα της. Κι' όμως δεν της έμοιαζε καθόλου στον χαρακτήρα: γιατί ήτανε καλή σαν άνάκι, με μία άπαλώτατη φωνή. Ό θυμός της δεν ήταν ποτέ άπότομος, κι' ή άγάπη της χωρίς άκρότητες, βαθειά και τρυφερή. Όστόσο πρέπει ν' άναγνωρίσω πώς είχε και έλαττώματα, πού κατέστρεφαν συχνά τά προτερήματά της: Ήταν αυθάδης, κι' είχε τό πείσμα των πολυχαιδεμένων παιδιών, άσέτως με τόν καλό ή κακό χαρακτήρα της. Όταν κανένας υπηρέτης έκανε κάτι πού τήν δυσαρεστούσε, άπειλούσε πάντα: «Θά τό πώ τού μπαμπά». Κι' έν καμιά φορά αυτός τήν μάλλον, έστω και μ' ένα άγγριο βλέμμα, εκείνη έκανε σαν να τήν είχαν σκοτώσει. Κι' ώστόσο, ο καυμένος, ποτέ δεν της είχε φερθή σκληρά. Τήν αγαπούσε τρελλά, και φρόντιζε μόνος του για τήν μόρφωσή της, πράγμα πού τήν διεσκέδαζε εξαιρετικά. Εύτυχώς, ή περιέργεια και ή έξυπνάδα της τήν έκαναν καλή μαθήτρια. Μαλετούσε με πάθος και μάθαινε με μεγάλη εύγένεια.

Είχε φθάσει σε ηλικία 13 έτών και δεν είχε βγεί ούτε μία φορά έξω άπό τήν πόρτα τού Τροσκρορς Γκρόντζ μόνη της. Όταν σπανίως έβγαινε έξω, τήν συνόδευε πάντα ο πατέρας της, και δεν τήν έμπιστευόταν ποτέ σε κανένα. Έκτός άπό τό σπίτι της, ή μικρή έκκλησία τού Γκίμμερτον ήταν τό μόνο μέρος πού είχε πλησιάσει. Ό Πύργος της Καταιγίδος κι' ο κ. Χήθκλιφ ήσαν άγνωστοι γι' αυτήν. Ζούσε τελείως περιορισμένη, και, κατά τά φαινόμενα, τελείως εύτυχισμένη.

Κάποτε ώστόσο, όταν κύτταζε έξω άπ' τό παράθυρο τού δωματίου της τά μακρυνά κι' άπότομα βουνά, με ρωτούσε:

— Πότε, Έλένη, θά πάμε στην κορυφή αυτού τού βουνού; Τί ύπάρχει άπό τήν άλλη μεριά; Μήπως ή θάλασσα;

— Όχι, μίς Κάτου. Είναι πάλι βουνά σαν κι' αυτά πού βλέπετε.

— Και πώς φαίνονται; αυτοί οι θράχοι άπό κοντά; με ρώτησε μία άλλη φορά.

Και ζούσε μ' αυτό τό όνειρο: να μεγάλωση και να μπορέση να επισκεφθή μόνη της τά μακρυνά βουνά πού τά χουσίζε ο ήλιος, και τόν άπέραντο κόσμο πού έκρυβαν πίσω τους.

Εκείνη τήν εποχή ο κύριός μου πήρε ένα γράμμα άπό τήν άδελφή του. Η Ίζαμπελ δεν ήταν ισχυρός κοίσεως. Δεν έξω καλά άπό τί υπέφερε τήν εποχή εκείνη. Μα φαντάζομαι άπό κάποιο άγρό κι' άμάρτυρο πυρετό πού τήν έλαχνε σιγά-σιγά και τήν ώδηγούσε στο άναπνευστικό της. Έγγραψε λοιπόν στον άδελφό της για να τόν πληροφορήση για τήν κατάστασή της και να τόν παρακαλήση να πη νά τήν επισκεφθή, έν μπορούσε.

Ηθελε να τόν άπογορευτίση, να κανονίση μαζί του όρισμένα πεποισιακά ζητήματα, και να τού αναθέση τήν φροντίδα τού παιδιού της, τού μικρού Λίντον.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

Ό κύριός μου δεν έδίστασε ούτε στιγμή να έκπληρώση τήν έπιθυμία της άδελφής του. Άφησε τήν Κατερίνα στην φύλαξη μου για τήν περίοδο πού θ' άπουσίαζε, άφου μου έκαμε χίλιες δυο συστάσεις να τήν προσέχω μέσα και νύχτα και να μην τήν αφήσω να βγεί έξω άπό τόν φράκτη τού κήπου μας.

Άπουσίασε τρεις έβδομάδες. Τίς πρώτες δυο μέρες ή νέα κόρη έμεινε καθισμένη στη γωνία της βιβλιοθήκης πολύ λυπημένη ώστε να μπορη να διαβάση ή να παίξη. Η κατάσταση αυτή της ήρεμίας δεν μου προέβλεπε καμιά άνησυγία. Έπειτα όμως άρχισε να δείχνη μία άνήσυχη άνυπομονησία. Όπως ήμουνά πολύ άνησυχολημένη με τίς φροντίδες τού σπιτιού, και ή ηλικία μου εξ' άλλου άργισε να μη υού επιτρέπη να τρέχω όλη τήν ήμέρα στον κήπο για να τήν διασκεδάσω, σκέφθηκα να τήν αφήνω να κάνει μόνη της ή με τό άλογάκι της τόν γύρο τού κτήματος. Κι' όταν επέστρεφε, μου διηγόταν φανταστικές ή πραγματικές περιπέτειες.

Ήταν άνοιξη. Και σε λίγο άρχισε να αισθάνεται τόση ήδονή στις μοναχικές αυτές έκδρομές πού συχνά έμενε έξω έσως τό δείπνο.

Και τότε περνούσε τά βράδιά της και μάς διηγότανε φανταστικές ιστορίες. Δεν μου περνούσε ποτέ ή ιδέα ότι θά μπορούσε να ύπερβή τά όρια πού τής είχα τάξει. Όστόσο τά πράγματα άπέδειξαν ότι ή έμπιστοσύνη μου δεν ήταν δικαιολογημένη. Ένα πρωί ή Κατερίνα ήλθε και μου διηγήθηκε ότι θά έκανε τόν Άραβα πρκαματευτή πού περνά τήν έρημο με τό καρβάνι του, και ότι θά έπρεπε να τής δώσω έπαρκή τρόφιμα γι' αυτήν και για τίς... καμήλες της, πού αντιπροσωπεύονταν άπό τά τρία σκυλλιά μας!

Μάζεψα αρκετές λιχουδιές και τίς τοποθέτησα σ' ένα πανέρι. Πήδησε στο άλογάκι της, εύθυμη σαν σπίνας, προφυλαγμένη άπο τίς ακτίνες τού ήλιου άπό ένα πλατύτατο σιαδί, κι' έφυγε μ' ένα χαρούμενο γέλιο, περιπαίζοντας με για τίς συμβουλές πού εξακολουούσα να τίς δίνω, να φυλάγεται και να μην άργήση. Τό κακοκόριτσο δεν παρουσιάσθηκε τό μεσημέρι.

Ένας άπό τούς σκύλους επέστρεψε μόνος του. Μα ούτε ή Κατερίνα, ούτε τό άλογο, ούτε κι. οι δυο άλλοι σκύλοι έδωσαν σημείο ζωής. Έστειλα άμέσως τούς ανθρώπους μας εις αναζήτησίν της. Ένας χωρικός πού εργαζότανε στην άκρη τών κτημάτων μας, μάς πληροφορήσε:

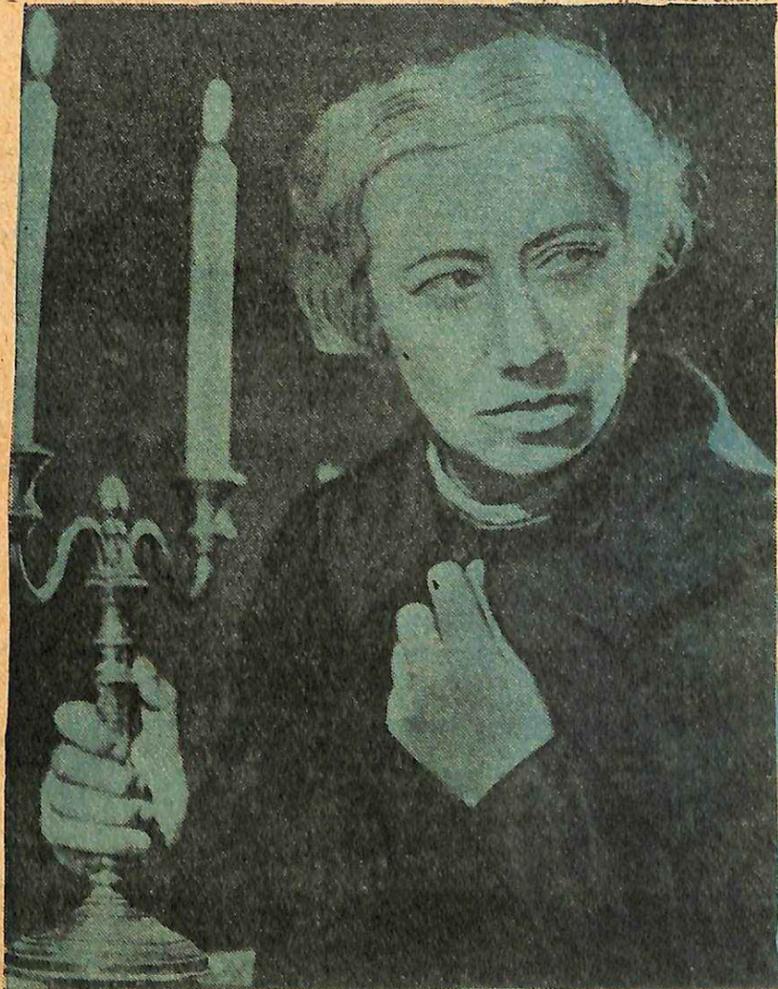
— Είδα τήν κυρία τό πρωί. Με παρέκάλεσε να τής φιάσω ένα μπιστουάκι για καμουσί, έπειτα πήδησε τόν φράχτη με τό πόνεο και γάθηκε.

Καταλαβαίνετε τήν ψυχολογική μου

κατάσταση όταν έμαθα τά νέα αυτά. Άμέσως υπέθεσε ότι θά διευθύνθηκε για τόν άντικυρό πύργο. Κι' έφυγα άμέσως εις αναζήτησή της. Έπρεξα σαν να λάβαινα μέρος σε άγώνα δρόμου. Όταν άντίκρουσα τόν Πύργο της Καταιγίδος, δεν δέχρινα πουθενά τήν νεαρή μου κυρία. Ό ήλιος εξ' άλλου έγερνε στη δύση του και άρχισε να άμφιβάλλω έν θά κατόρθωνα να φθάσω ως εκεί ενόσω ύπηρες φως. Κι' άπό τήν άλλη μεριά ή άγωνία μ' έσπριγγε τήν ψυχή: Άν ή Κάτου δεν είχε πάει εκεί; Και είχε πέσει σε κανένα θάλασσο; Άν είχε τραυματισθή ή σκοτωθή; Δεν μπορώ να σας περιγράψω τά συναισθήματά μου, όταν άντίκρουσα έναν άπό τούς σκύλους μας, τόν Τσάρλο, με κτυπημένο τό κεφάλι κι' αίματομένο τό σώμα. Όλίγα μέτρα με γύριζαν άπό τόν

πύργο. Έπρεξα σαν τρελλός, χτύπησα τήν πόρτα γεμάτη άγωνία. Μία γρηά όπηρέτρια πού γνώριζα άπ' τόν παλιό καιρό, μου άνοιξε: — Έρχεσθε για τήν μικρή σας κυρία; Μην άνησυχήτε, εδώ είναι! Και μπαίνοντας μέσα άντίκρουσα τό άπωλωλός πρόβατον να κάθεται μπροστά στην έστία, σε μία μικρή πολυθρόνα πού άνήκε άλλους στην μητέρα της όταν εκείνη ήταν μικρή. Τό καπέλλο της ήταν κομρασμένο στον τοίχο. Κουνούσε τά πόδια της με κέφι και φαινόταν τελείως σαν στο σπίτι της, μιλώντας και γελώντας με μεγάλη εύχαριστήση, μπροστά στον νεαρό Χάρτα—ένα νεαρό τώρα δεκαοχτώ έτών, μεγαλόσωμο και δυνατό—πού τήν κύτταζε με περίεργα και έκπληκτικά μάτια και πού δεν καταλάβαινε τίποτα άπό τίς άδιάκοπες και έπανωτές έρωτήσεις πού τούκανε εκείνη.

— Μπράβο σας, δεσποινίς! έκαμα εγώ θυμωμένη κρούοντας κάτω άπό τό θυμό μου όλη τήν γαριά πού αισθανόμουνα βλέποντάς τήν σώα και άδολαθή. Αυτός θά είναι ο τελευταίος σας περίπατος, ως ο τόν επιστρέψη ο πατέρας σας. Δεν θά σας έπιτρέψω πια να περάσετε έξω άπό τό κατώφλι μας, κακό, κακό κορίτσι! — Ά, ά, Νέλλη έκαμε εκείνη εύθυ-

Η περιφημη Άγγλίσ ήθοποιός Φλώρα Ρόμσον, στον ρόλο της οικόνομου Νέλλης Νίς, πού άφηγείται τήν δραματική ιστορία τού Πύργου της Καταιγίδος.

κη, πηδώντας πάνω στα πόδια της και τρεχοντας να μ' αγκαλιάσει. Έχω μια θαυμάσια ιστορία να σου διηγηθώ απόψε. Πές μου όμως, πώς με ανακάλυψες; Έχεις έλθει ποτέ σου εδώ;

— Βάλτε το καπέλλο σας για να φύγωμε άμέσως—την διέκοψε. Είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σας μίς Κάτυ. Αυτό που κάματε ήταν πολύ άσχημο. Δεν υπάρχει λόγος να θάλετε τα κλάμματα. Ούτε μπορώ όμως, να τρέχω πίσω σας στα βουνά. Όσο σκέπτομαι πώς ό κ. Λίντον μου συνέστησε να μη σας αφήσω να θυμώσετε από τον κήπο! Κι' εσείς το σκάσατε με τέτοιο τρόπο! Αυτό δείχνει πως είσθε μια κουποπόνηρη. Και κανένας δεν θά σάς εχη εμπιστοσύνη στο μέλλον.

— Τί κακό έκαμα; ρώτησε εκείνη με δάκρυα στα μάτια. Ο μπαμπάς δεν μου είπε τίποτα... ούτε θά θυμώση, Νέλλη... Δεν είναι τόσο κακός σαν και σένα... — Έλατε, έλατε, επανέλαθα. Ήσυχία! Τί ντροπή! Ένα κορίτσι δεκατριών χρονών που κάνει σαν μωρό...

Τά είπα αυτά τα λόγια, γιατί πέταξε κάτω το καπέλλο της κι' έτρεξε κοντά στην εστία.

— Άντε! είπε η υπηρέτρια, μην είσθε πολύ αυστηρή για το καλό αυτό κορίτσι, κυρία Ντήν. Έμεις τήν κρατήσαμε εδώ. Εκείνη ήθελε απλώς να περάση και να επιστρέψη γρήγορα, για να μην άνησυχήτε! Ο κ. Χάρτον μάλιστα προσεφέρθη να τήν συνδεύση έπειτα.

Κατά το διάστημα αυτό ό κ. Χάρτον έμεινε όρθιος, με τα χέρια στις τσέπες, πολύ άδέσιος για να λάβη μέρος στην συζήτηση. Ωστόσο, η ανάμειξη του δεν φαινόταν να τον εύχαριστησε εξαιρετικά.

— Πόση ώρα θά περιμένω εδώ; ρώτησα σημάσια στα λόγια της υπηρέτριας. Σε δέκα λεπτά θά νυκτώση. Πού είναι το έλλογο, μίς Κάτυ; Και τά σκυλλιά μας; Θά σάς αφήσω εδώ, αν δεν βιασθήτε. Κάματε όπως θέλετε.

— Το έλλογο είναι στον κήπο, και τά σκυλλιά είναι κλεισμένα... Γιατί μάλλωσαν... και δαγκώθηκαν... Θά σάς τά διηγώμουν όλα αυτά, μās είσθε πολύ κακή.

Πήρα το καπέλλο της και πλησίασα να της τό θάλω, μα εκείνη, βλέποντας ότι οι άλλοι έπιανον το μέρος της, άρχισε να τρέχει γύρω από το τραπέζι και τά έπιπλα. Τήν κυνήγησα. Ο Χάρτον και η υπηρέτρια έβαλαν τά γέλια. Στο τέλος, φώναξαν γαμάτη όργη:

— 'Ωραία, Μίς Κάτυ! Αν ξέρατε σε ποιόν άνήκει αυτό το σπίτι, δεν θά μένατε ούτε στιγμή!

— Το σπίτι δεν είναι του πατέρα σας; έκαμα η Κάτυ στρεφομένη προς τον Χάρτον.

— Όχι, είπε εκείνος κατακόκκινος και ντροπισμένος. Δεν τολμούσε να αντικρύση το βλέμμα της Κάτυ, αν και τά μάτια της έμοιαζαν τόσο πολύ με τά δικά του.

— Ποιανού λοιπόν είναι; τοδ... άφεντικοδ σας;

Ο Χάρτον κοκκίνισε ακόμη περισσότερο, μουρμούρισε μια θρισιά μέσα στα δόντια και έστρεψε το κεφάλι απ' τήν άλλη μεριά.

— Ποιός είναι ό αφεντικός του;— έπανέλαθε το άσχεπο κορίτσι, άποτεινόμενο αυτή τή φορά σε μένα. Διαρκώς μου μιλούσε για το «σπίτι μας» και τούς άνωθώπους μας. Τόν νόμισα γιού του ίδιου

κτῆ του. Δεν μου μίλησε σαν υπηρέτης, δεν είναι έτσι;

Ο Χάρτον παρακολουθούσε τήν άσκοπη αυτή συζήτηση με όλοένα περισσότερο θυμό. Έγώ τήν διέκοψα:

— Έμπρός, μίς! Καιρός να πηγαίνουμε!

Εκείνη τότε στράφηκε πάλι στον Χάρτον, και με ύπεροπτικό ύφος τόν διέταξε: — Φέρε μου τ' έλλογο μου!

Ο Χάρτον δεν κρατήθηκε. Η κακή του ανατροφή ξέσπασε:

— Δεν πās στο διάολο, λέω εγώ! Πού θά φέρω το έλλογο σου, παληκατίκα!

Η Κατερίνα έμεινε κατάπληκτη. Συνηθισμένη να τήν χαϊδεύουν στο Τρόουσακρος Γκράντζ με αγάπη μου, «κορούλα μου» και «δασίλισά μου», δεν μπορούσε να φαντασθή ότι ένας τρίτος θά τολμούσε να της συμπεριφερθή κατά τέτοιο τρόπο. Τής έκανε τήν εντύπωση όχι προσβολής άλλα ιεροσυλίας.

— Βλέπετε, Μίς Κάτυ, συνέχισα εγώ, σε τί περιβάλλον πέσατε. Σās παρακαλώ να τελειώσουμε. Έλατε να πάρουμε μόνες μας το έλλογο και να φύγωμε.

Εκείνη όμως δεν ήταν της γνώμης αυτής: δεν θά άνεχόταν τόσο εύκολα τήν προσβολή. Και στρεφομένη πάλι στον Χάρτον, επανέλαβε με τό συνηθισμένο της πείσμα:

— Πήγαινε να φέρης το έλλογο μου, κακέ άνθρωπε! Και θά δής τί θά σου κάμη ό μπαμπάς όταν του τό πώ...

Ο Χάρτον δεν φάνηκε να συγκινητεί από τήν άπειλή. Η Κάτυ έβαλε τά κλάμματα. Τότε, η γρηθή υπηρέτρια τόν πλησίασε:

— Μην κάνετε έτσι, μικρή μου κυρία, τής είπε. Αν και ό κ. Χάρτον δεν είναι ό γιός του ιδιοκτήτου, δεν είναι όμως, και υπηρέτης. Είναι... εξάδελφός σας!

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η γιορτή τῆς αγάπης

Θᾶναι κάποιο μελάγγλο του φθινόπωρου σουρούπου και το φῶς μέσ' στην κάμαρη βιολετι θά φαντάξη.

Σ' ένα θάξο θά βρίσκονται μρωμένα κι' απ' το δρόμο θ' ακούγεται χρυσάνθεμα ή βροχή να σταλάξη.

Δέ θά λέμε έρωτόλογα— λέει, το ξέρω, περισσότερο

ένα βλέμμα γλυκύτατο που τυλίγει σά χάδι τις ψυχές μας,—μ' ανάλαφρα στής βροχούλας τόν ψίθυρο

ένα πιάνο μισόκλειστο θ' άνοιχθή στο σκοτάδι.

Τά κερένια του δάχτυλα θά τονίσουν παθάρικα

τῆς αγάπης πρωτάκουστα κι' εμπνευσμένα τραγούδια

Μά θ' ακούσουν τόν ήχο τους και θά τρέξουν δόλχαρα

στη γιορτή που θά δώσουνε τ' ουρανού τ' άγγελούδια.

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

— Α ύ τ ό ς, εξάδελφός μου; έκαμα περιφρονητικά η Κάτυ. Γρελλάθηκες;

Στράφηκε προς έμένα:

— Νέλλη, έκαμα παραπονεμένα, μην τούς αφήνεις να λένε τέτοια λόγια! Ο μπαμπάς πήγε στο Λονδίνο να φέρη τόν εξάδελφό μου. Ο εξάδελφός μου είναι ένας τζέντλεμαν κι' όχι ένας χωρικός!...

Και στή σκέψη μιας τέτοιας συγγένειας άρχισε πάλι να κλαίη πιο δυνατά από πριν.

— Σωπάτε, μουρμούρισα Μπορεί ναήν κανείς εξάδελφον κάθε λογής, χωρίς γι' αυτό να ζημιώνεται, άρκει να μη τόν συναναστρέφεται όταν είναι κακοαναθραμμένος ή θάνατος...

— Όχι, δεν είναι εξάδελφός μου, δεν είναι! επανέλαβε η Κάτυ με δάκρυα. Ημουνα τῆς φρενῶν εναντίον της και εναντίον τῆς υπηρέτριας για τις άτοπες άποκαλύψεις της. Και σκεπτόμουνα τί θά έλεγε ο κύριός μου όταν τά μάθαινε όλα αυτά.

— Εν τῶ μεταξύ, ό Χάρτον, συνήλθε απ' τόν θυμό του και άρχισε να συγκινητεί με τήν άπελπισία της εξάδελφης του. Βγήκε έξω χωρίς να πῆ τίποτα, και σε λίγο παρουσιάστηκε στην πόρτα, δηγώντας το έλλογο.

— Έπειτα τήν έπλησίασε, τής έβαλε στο χέρι ένα μικρό χαριτωμένο σκυλλάκι που τόφερε κι' αυτό απ' έξω, και τής είπε άδέξια:

— Δεν ήθελα να σās στενοχωρήσω... Τότε εκείνη σήκωσε το κεφάλι της και τόν κύτταξε μέσα απ' τα δάκρυά της μ' ένα βλέμμα γεμάτο φόβο και άποτροπισισμό, και...εξάκολούθησε δυνατώτερα τά κλάμματα.

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα χαμόγελο, μπροστά στην εκδήλωση τῆς αντίπαθείας εναντίον του νέου εκείνου, που ήταν ώστόσο γεροφτιαγμένος, με χαρακτηριστικά συμπαθητικά, δυνατά και γεμάτη υγεία. Το ντύσιμό του φυσικά ήταν ντύσιμο χωρικού Μά η φυσιογνωμία του έδειχνε τήν εύγενική ράτσα απ' τήν όποία καταγόταν παρά τόν θάνατος χαρακτήρα και τούς κακούς τρόπους που είχε άποκτήσει εκεί μέσα.

Η Μίς Κάτυ απέκρουσε τέλος τήν προσφορά του δώρου και ζήτησε τά δικά της σκυλλιά. Έμφανίσθηκαν και τά δυο δαγκωμένα και μαδημένα. Και τότε έμαθα τί είχε συμβῆ.

Όταν η Κάτυ πλησίασε τόν Πύργο, τά σκυλλιά τῶν δουνῶν ρίχτηκαν εναντίον τῶν δικῶν μας. Εκείνη έτρεξε να τά υπερασπισθή, παρουσιάστηκε ό Χάρτον, τόν όποιο κατάφερε να της δείξη τήν γύρω περιοχή. Κι' έπειτα, με τήν συνηθισμένη της περιέργεια κατέληξε στον Πύργο.

Κατά τήν επάνοδο μας, έπισα τήν Κάτυ να μην άποκαλύψη τίποτα στον πατέρα της. Δυσκολεύηκα πολύ να της εξηγήσω ότι εκείνη πρώτη θά ύφίστατο τις συνέπειες του θυμού του. Τῆς ανέφερα ότι ήταν πολύ άσχημα διατεθειμένος για τούς κατοίκους του πύργου και ότι θά έστενοχωρείτο τρομερά αν μάθαινε ότι η κόρη του είχε πάει εκεί. Δεν παρέλειψα δέ να προσθέσω ότι αν ό κύριος μάθαινε τήν περιπέτεια, θά θύμωνε και εναντίον μου, και θά αναγκαζόμουνα τότε να φύγω από το σπίτι. Αυτό έκαμα τήν Κάτυ να μου δώση τόν λόγο της ότι δεν θά άνέφερε τίποτα, και να τόν τηρήση, πρό παντός για γάση μου. Γιατί, στο κάτω-κάτω, ήτανε ένα καλό κορίτσι.

Κατά τήν επάνοδο μας, έπισα τήν Κάτυ να μην άποκαλύψη τίποτα στον πατέρα της. Δυσκολεύηκα πολύ να της εξηγήσω ότι εκείνη πρώτη θά ύφίστατο τις συνέπειες του θυμού του. Τῆς ανέφερα ότι ήταν πολύ άσχημα διατεθειμένος για τούς κατοίκους του πύργου και ότι θά έστενοχωρείτο τρομερά αν μάθαινε ότι η κόρη του είχε πάει εκεί. Δεν παρέλειψα δέ να προσθέσω ότι αν ό κύριος μάθαινε τήν περιπέτεια, θά θύμωνε και εναντίον μου, και θά αναγκαζόμουνα τότε να φύγω από το σπίτι. Αυτό έκαμα τήν Κάτυ να μου δώση τόν λόγο της ότι δεν θά άνέφερε τίποτα, και να τόν τηρήση, πρό παντός για γάση μου. Γιατί, στο κάτω-κάτω, ήτανε ένα καλό κορίτσι.

Κατά τήν επάνοδο μας, έπισα τήν Κάτυ να μην άποκαλύψη τίποτα στον πατέρα της. Δυσκολεύηκα πολύ να της εξηγήσω ότι εκείνη πρώτη θά ύφίστατο τις συνέπειες του θυμού του. Τῆς ανέφερα ότι ήταν πολύ άσχημα διατεθειμένος για τούς κατοίκους του πύργου και ότι θά έστενοχωρείτο τρομερά αν μάθαινε ότι η κόρη του είχε πάει εκεί. Δεν παρέλειψα δέ να προσθέσω ότι αν ό κύριος μάθαινε τήν περιπέτεια, θά θύμωνε και εναντίον μου, και θά αναγκαζόμουνα τότε να φύγω από το σπίτι. Αυτό έκαμα τήν Κάτυ να μου δώση τόν λόγο της ότι δεν θά άνέφερε τίποτα, και να τόν τηρήση, πρό παντός για γάση μου. Γιατί, στο κάτω-κάτω, ήτανε ένα καλό κορίτσι.

Κατά τήν επάνοδο μας, έπισα τήν Κάτυ να μην άποκαλύψη τίποτα στον πατέρα της. Δυσκολεύηκα πολύ να της εξηγήσω ότι εκείνη πρώτη θά ύφίστατο τις συνέπειες του θυμού του. Τῆς ανέφερα ότι ήταν πολύ άσχημα διατεθειμένος για τούς κατοίκους του πύργου και ότι θά έστενοχωρείτο τρομερά αν μάθαινε ότι η κόρη του είχε πάει εκεί. Δεν παρέλειψα δέ να προσθέσω ότι αν ό κύριος μάθαινε τήν περιπέτεια, θά θύμωνε και εναντίον μου, και θά αναγκαζόμουνα τότε να φύγω από το σπίτι. Αυτό έκαμα τήν Κάτυ να μου δώση τόν λόγο της ότι δεν θά άνέφερε τίποτα, και να τόν τηρήση, πρό παντός για γάση μου. Γιατί, στο κάτω-κάτω, ήτανε ένα καλό κορίτσι.

Κατά τήν επάνοδο μας, έπισα τήν Κάτυ να μην άποκαλύψη τίποτα στον πατέρα της. Δυσκολεύηκα πολύ να της εξηγήσω ότι εκείνη πρώτη θά ύφίστατο τις συνέπειες του θυμού του. Τῆς ανέφερα ότι ήταν πολύ άσχημα διατεθειμένος για τούς κατοίκους του πύργου και ότι θά έστενοχωρείτο τρομερά αν μάθαινε ότι η κόρη του είχε πάει εκεί. Δεν παρέλειψα δέ να προσθέσω ότι αν ό κύριος μάθαινε τήν περιπέτεια, θά θύμωνε και εναντίον μου, και θά αναγκαζόμουνα τότε να φύγω από το σπίτι. Αυτό έκαμα τήν Κάτυ να μου δώση τόν λόγο της ότι δεν θά άνέφερε τίποτα, και να τόν τηρήση, πρό παντός για γάση μου. Γιατί, στο κάτω-κάτω, ήτανε ένα καλό κορίτσι.

(Συνέχεια από έπόμενο)

Οι άρραβωνιασμένοι του Λβώφ

Ένωωραίο διήγημα του ΖΑΝ ΜΠΟΜΑΡ

ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ να τόν παρακαλέσουμε πολύ τόν Σωθέν για να τόν καταφέρουμε να μās πῆ τήν ιστορία του ρολογιού του.

«Είναι Ρούσικο, ξέρετε, μās είπε. Η αφιέρωσις που έχει, λέει τά έξης περίπου: Δώρον τῆς Α. Μεγαλειότητος του Τσάρου Νικολάου πασιῶν τῶν Ρωσιῶν προς τόν στρατηγόν Σαμπονώφ!» Και αυτό άκριβώς μās είχε εξάψει τήν περιέργεια.

— Αυτό το ρολόι, συνέχισε, έχει κλαπή όπως ξέρω δυο φορές. Τῆ μιá φορά από ένα ληστή. Και τήν άλλη από έναν άνθρωπο τίμιο.

— Άκούστε πῶς.

»Τό ξέρετε το Λβώφ;... Τό Λέμπεργκι;... Τό Λαπόλντ;

— Πόλις δεν είναι; ρώτησα εγώ.

— Ναι, μιá πόλις με τρία ονόματα: ένα Πολωνικό, ένα Ρούσικο και ένα Αυστριακό. Τό έμβλημά της φέρει γραμμένη αυτή τῆ φράση: «Σέμπερ Φιντέλις!» Πάντα πιστή και πραγματικά έτσι είναι. Τό Λβώφ επί εκατό χρόνια τώρα στάθηκε πιστό σε έξη διαδοχικούς οίκους: Ρούσικους, Αυστριακούς, Πολωνικούς. Ο καθένας απ' αυτούς προσπαθούσε — ήταν φυσικό άλλωστε — να αύξηση τόν αριθμό τῶν υπηκόων του. Τό αποτέλεσμα; Μιά σαλάτα από ράτσες κάθε λογής και κάθε καταγωγής.

— Μετά τήν άνακωχή, βρέθηκα εκεί. Άποσπασμένος στο γραφείο Τύπου τῆς Γαλλικής Πρεσβείας. «Α... Τήν γιορτάσαμε ώραία τήν άνακωχή στο Λβώφ. Μ' έναν έμφύλιο πολεμο, άπλούστατα. Και να σās πῶ το γιατί. Όταν τά Αυστριακά στρατεύματα έγκατέλειψαν τήν πόλη, οι κάτοικοι άντελήφθησαν πῶς διαφωνούσαν σε πολλά πράγματα. Κι' άρχισαν τό τουφεκίδι. Οι μη Έβραίοι άσχισαν να δολοφονούν τούς Έβραίους. Ύστερα οι Ούκρανοι ρίχτηκαν στους Πολωνούς και οι Έβραθοί στους Λευκούς. Τά στρατεύματα, Ρωσικά, Αυστριακά, Πολωνικά είχαν αφήσει άρκετό ύλικό. Και οι κάτοικοι έπωφελήθηκαν για να τό ξεδούσουν.

»Τό αποτέλεσμα; Μιά όχλαγωγία και μιá τρομοκρατία πρωτοφανής. Άλλά ήταν τό θεάμα και παιδρό συγχρόνως. Τῆ μιá μέρα οι Έβραθοί έπεσαν τῶν Λευκῶν ένα σπίτι και τήν άλλη οι Ούκρανοι βούταγαν τῶν Πολωνῶν έναν ηλεκτρικό λαμπτήρα. Οι κλέφτες άργίαζαν Χάλαγε ό κόσμος. Κανείς δεν ήξερε αν τήν έπομένη θά ήταν ζωντανός.

»Ένας από τούς κυριώτερους άρχηγούς άνταρτών — ληστῶν μάλλον — ήταν και κάποιος Κουόκο. Ένας άνθρωπος περίφημος, όπως θά δῆτε παρακάτω.

»Εγώ είχα νοικιάσει ένα δωμάτιο στο σπίτι ενός Πολωνού δικηγόρου, του Όκίνσκου. Τό σπίτι αυτό ήταν άπομακρυσμένο κάπως από τις έμπολιεις γειτονίες. Ο Όκίνσκων κρατούσε ένα ύπερογο διαμέρισμα με τῆ γυναίκα του και τήν κόρη του. Α... ήταν σπουδαίο κορίτσι ή κόρη

με Ικανοποιούσε περίφημα άλλωστε. Ο Όκίνσκου ήταν ένας τέλειος άνθρωπος, τό ίδιο και η γυναίκα του και η κόρη του. Έπειτα μιλούσαν τόσο καλά γαλλικά. Νόμιζα πῶς βρισκόμουν στο Παρίσι.

»Ένα βράδυ ό Όκίνσκου κατέφθασε ένθουσιασμένος στο σπίτι. — Έπιασαν τόν Μπρούνο Ρανιάνου, άνήγγειλε θριαμβευτικά. Τόν κρατάμε επί τέλους. Τόν έχει ό Κουόσκο.

— Τόν Μπρούνο; Πῶς έγινε αυτό; ρώτησε η γυναίκα του.

— Τόν έστειλε στον άνεφοδιασμό τῆ νύχτα ό βλάκας ό πατέρας του. Και ό Κουόσκο τόν ψάρεψε.

Η κυρία Όκίνσκου είναι παραγμένη.

— Τόν καυμένο... Τί θά τόν κόνη ό

πέντε λεπτά άργότερα ό Έρυθρος συμβολαιογράφος άνοιγε τήν πόρτα και κατέβαινε τῆ σκάλα με τούς δυο του γιούς: πήγαιναν στο Ούκρανικό στρατόπεδο.

Λίγες μέρες πριν φθάσο στο Λβώφ, εγώ, τήν ώρα που έόσασε ό έμφύλιος πόλεμος, οι κυρίες Όκίνσκου και Ρανιάνου είχαν κάνει διεθνή σύσκεψη στο κεφαλόσκαλο, επί παρουσία τῆς ούδετέρας θυρωρού. Ωπλισμένοι σαν άστακοί ό συμβολαιογράφος και ό δικηγόρος περιμέναν με τ' αυτιά κολλημένα στις πόρτες τους, τό άποτέλεσμα τῆς συσκέψεως. Εύτυχώς αυτή κατέληξε σ' εύνάριστο άποτέλεσμα. Άπεφασίσθη ή ούδετεροποίησις όλης τῆς οίκίας. Δεν θά γνυπίνονταν επ' ούδενι λόγω στις σκάλες. Κι' όταν θά έβγαίνανε έξω, ό Λευκός δικηγόρος θάστοιβε δεξιά και ό Έρυθρός συμβολαιογράφος άριστερά. Δεν θά πυροβολούσαν ό ένας τόν άλλον, παρά μόνο στα γαρακώματα.

Σκέψις περίφημη, για μένα κυρίως. Γιατί αν θά μετεβάλλετο και η σκάλα σε πεδίο μάχης, πῶς θά πήγαινα στο γραφείο μου; Άπό τό παράθυρο;

Τό δωμάτιό μου

Βγάξω ξαφνικά τό ρεβόλβερ μου και τό στρέψω προς τό μέρος του.

Βγάξω ξαφνικά τό ρεβόλβερ μου και τό στρέψω προς τό μέρος του.

Κουσκο τάχα;

—Θά μās τόν πούληση! ἀποκρίθη-
κε ὁ ἄνδρας τῆς. Θά τόν ἀνταλλά-
ξουν οἱ Ἐρυθροὶ μὲ τὸν Ντομπιέσκου
πού ἔπιασαν προχθές. Εἶδ' ἄλλως θά
τουφεκισθῆ συγχρόνως μὲ τὸν Ντομ-
πιέσκου.

—Καὶ δὲν εἶναι παρά εἴκοσι χρο-
νῶν ὁ δυστυχισμένος! ἀναστενάζει
ἡ πονόφυχη κυρία Ὀκίνσκου.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Μαρία δὲν
εἶπε οὔτε λέξη.

Μόνο σὲ μιά στιγμή σηκώνεται
καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σαλόνι. Σηκώ-
νεται καὶ γὰρ καὶ τὴν ἀκολουθῶ.
Τὴ βρῖσκα πεσμένη ἀναίσθητη πά-
νω στὸ κρεβάτι μου. Μία σταγόνα
αἷμα ἔχει σταθῆ στὴν ἄκρη τῶν χει-
λιῶν τῆς.

Σκύβω, τὴν περιποιέμαι. Καὶ σὲ
λίγο συνέρχεται. Μὰ ἀπὸ τὰ μάτια
τῆς βλέπω νὰ κυλοῦν δυὸ δάκρυα.

—Ἀγαπᾶτε τὸν Μπρούνο; τῆ ρω-
τῶ.

—Ναί... καιρὸ τώρα... πρὶν ἀπὸ τὸν
πόλεμο.

Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίη.

—Ἐπικοινωνοῦσατε τώρα τελευ-
ταία;

—Ναί, ἀπὸ τὸ παράθυρο τῶν ἀπο-
χωρητηρίων... Ἀνταλλάσσαμε γράμ-
ματα. Μ' ἕνα ἀγκίστρι...

Ἀγκίστρι! Τὸ παράθυρο τοῦ ἀπο-
χωρητηρίου!... Ὄχι! καὶ μὲνε Σαί-
επρη! Τώρα ἔπρεπε νὰ ζῆς γιὰ νὰ
δῆς τί θά πῃ πρόδοδος καὶ ἐξέλιξις.
Ὄχι μεταξωτές σκόλες καὶ μπαλ-
κόνια!

Ἐάφνου ἡ Μαρία ἀνασηκώνεται.
Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Σκου-
πίζει τὰ μάτια τῆς καὶ τὴ μύτη τῆς.

—Πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσετε στὸν
πατέρα σας, στὴ μητέρα σας, τῆς
λέω. Αὐτοὶ ἐπιρραΐζουν τοὺς Λευ-
κοὺς. Κάτι θά μπορέσουν νὰ κάνουν
γιὰ τὸν καλὸ σας.

—Νὰ τοὺς τὸ πᾶ; Τρελλαθῆκατε;
Θά μὲ σκοτώσουν.

—Νὰ τὸ πῆτε στὸν Ρανιάνου τότε,
Θά μποροῦσε νὰ προσφέρῃ τίποτα
λεπτά στὸν Κοῦσκο. Γιατὶ νὰ μὴν
πούληση τὸν Μπρούνο στὸν πατέρα
του, ἀφοῦ ἔτσι κ' ἔτσι νὰ τὸν που-
λήσῃ πρόκειται;

—Ὄυτε καὶ αὐτὸ δὲ γίνεται. Πρῶ-
τα-πρῶτα, γιατί ὁ Κοῦσκο εἶναι μὲ
τὸ μέρος τῶν Λευκῶν μάλλον. Ἐ-
πειτα, γιατί ὁ Ρανιάνου δὲν ἔχει μιά
δεκάρα τσακιστή. Ἀλλά...

Καὶ κυττάει τὸ κεφάλι τῆς, σὰ νὰ
θέλῃ νὰ πῇ: «Ἀφήστε! Θά τὰ κανο-
νίσω ἐγὼ!» Καὶ πάει καὶ κάθεται
στὴν πολυθρόνα τῆς. Σὲ λίγο σηκώ-
νεται καὶ σὺν αὐτόματο προχωρεῖ
πρὸς τὸ τραπέζι καὶ ποῦναι ἀκουμπι-
σμένο τὸ τηλέφωνο.

Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀρχί-
ζει νὰ μιλά Πολωνικά. Δὲν ξέρω κα-
θόλου αὐτὴ τὴ γλῶσσα, καταλαβαί-
νω ὅμως ὅτι ζητᾷ ἕναν ἀριθμὸ πού
ἀρνοῦνται νὰ τῆς τὸν δώσουν.

Σὲ λίγο ἀφήσε τὸ ἀκουστικὸ.
—Ἀκοῦστε λοιπὸν κ. Σωθέν, θά
μὲ καλέσῃ ὁ Κοῦσκο ἀπὸ τὸ τηλέ-
φονό σας σὲ λίγο. Θέλετε νὰ μὲ
φωνάζετε ἅμα θά μὲ ζητήσῃ;

—Εὐχαριστῶς, δεσποινίς. Μὰ τί
τὸν θέλετε τὸν Κοῦσκο;

—Θά τοῦ πῶ ὅτι θά πληρώσω ἐγὼ
γιὰ τὸν Μπρούνο, ὅσα θά τοῦ ἔδιναν
καὶ οἱ Λευκοί. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ὀρίσῃ
ἕνα ραντεβού.

—Ἐνα ραντεβού; Καὶ δὲν φοβό-
σαστε;

—Γιατί; Ὁ Κοῦσκο εἶναι ἔμπορος
κυρίως. Ἄν μοῦ δώσῃ τὸ λόγο του,
θά τὸν κρατήσῃ.

Καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου ἀ-
τάραχη κατ' ἐπιφάνεια, ὅπως ἦταν
καὶ τὴν ὥρα πού ἦρθε.

Σὲ μισὴ ὥρα ἐχτύπησε τὸ κου-
δοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Σήκωσα τὸ
ἀκουστικὸ. Ἀκούσα μιά ἀντρικὴ
φωνὴ νὰ μιλά Πολωνικά. Πῶς νὰ
τοῦ πῶ νὰ περιμένῃ;

—Δὲν κατάλαθα. Τί θέλετε; ἔκανα
ἀγγλικά.

Μοῦ ἀποκρίθηκε γερμανικά:
—Τὴν δεσποινίδα Ὀκίνσκου, παρα-
καλῶ.

—Ναί... τώρα νὰ τῆ φωνάξω...
γερμανικά λέγω.

—Καραχὸ (καλά).
Ἐφώνασα τὴ Μαρία. Ἦρθε, πήρε
τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀρχισε νὰ συζη-
τᾷ πολωνικά. Κατάλαβα ὅτι μιλοῦ-
σε μὲ τὸν Κοῦσκο.

Ἐάφνου εἶπε γαλλικά:
—Γιατί; Δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη
στοὺς ἄνδρες σας;

Ἡ ἀπάντησις κράτησε ὥρα.
—Καλά, ἂ συνοδευθῶ ἀπὸ ἕνα
φίλο μου. Ἡ ἐγγυᾶσθε βέβαια καὶ
γι' αὐτόν;

—Σύμφωνοι λοιπὸν. Ἀπόψε στὶς 9.
Ἐκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἐ-
στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Ὁ Κοῦσκο λέει νὰ μὴν πάω μο-
νι μου στὸ ραντεβού. Φοβάται μὴ
ἔχω καμμιά κακὴ συνάντησι πρὶν
φθάσω στὸ μέρος τὸ δικό του.

—Μὰ μιλάει καὶ γαλλικά αὐτὸς ὁ
ληστής;

Τώρα ἦταν σειρά τῆς Μαρίας νὰ
ἐκπλαγῇ.

—Δὲν σᾶς τόχα πῆ;... Ἐχει ζήσει
χρόνια στὴ Γαλλία. Ἐγὲι πάει καὶ
διπλωμα δικηγόρου ἀπὸ τὸ Πανεπι-
στήμιον τῶν Παρισίων.

Ἀπὸ τὴν κατάπληξή δὲν ἤξερα τί
νὰ πῶ. Ἐπὶ τέλους πρόφερα:

—Ἐλπίζω νὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγὼ,
ἔ; Θά πάρω καὶ τὸ ρεβόλβερ μου.

—Ναί. Γιατὶ πρὶν φθάσωμε στὸ
Γκρουχάια — ἐκεῖ πού ἔχει τὸ στρα-
τηγεῖο του ὁ Κοῦσκο — ἴσως νὰ συ-
ναντήσωμε κανένα ληστὴ πού νὰ
μὴν ἀνήκῃ στὴ συμμορία του.

Ἐντεκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ. Κάμπο-
σα ἀστρα στὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ οὔτε
ἶχνος φεγγαρί.

Προχωροῦμε μὲς' στὸ σκοτάδι χει-
ροπιασμένοι μὲ τὴ Μαρία. Μὲ ὀδη-
γᾷ μεσὰ ἀπὸ ἐρημικὰ δρομάκια,
ὅπου δὲν συναντᾷμε παρά σκυλιά.

Φθάνουμε στὰ στενοσόκακα πού
παρίστανται μάρτυρες τῶσαν καὶ
τῶσαν δραμάτων κάθε βράδυ.

Σὲ μιά στιγμή, σκονταῦμα σὲ μιά
πέτρα καὶ πέφτω. Πέφτει καὶ ἡ Μα-
ρία μαζί μου. Εὐτυχῶς δὲν βάρσσε
κανεὶς μας. Μὰ τὴν ὥρα πού κάνω
νὰ σηκωθῶ βλέπω μιά κατὰμυρη,
ἀόρατη σκιά πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
μου.

Ἐνας ἄντρας θερίο. Ἀπὸ τὸ σκι-
σμένο πανταλόνι του φαίνονταν οἱ
σάρκες του. Φοράει μιά πρόβεια ζα-
κέττα... καὶ τίποτ' ἄλλο.

—Ρεβόλβερ! ψιθυρίζει ἡ Μαρία.
Διστάζω γιὰ ἕνα λεπτό, τόσο ὅσο
χρειάζεται γιὰ νὰ ξεγυρίσω ὅτι ὁ
θόρυβος πού ἀκούω προέρχεται ἀπὸ
κάποιο πιάνο πού παίζει ἐκεῖ κοντά.

Θά μᾶς σκοτώσουν τόσο ἄδοξα λοι-
πὸν, ἐν ᾧ ἡ μικρὴ πιάτθ θά ἐξακολου-
θῇ νὰ παίζῃ τίς σκόλες τῆς στὸ πι-
άνο; Ἄν δὲν σπουδῶμε καλά, θά
μᾶς πυροβολήσῃ αὐτὸς ὕστερα. Ἄς
τὸ ρίξω στὴ διπλωματία καλύτερα.
τοῦ λέω γερμανικά:

—Μᾶς δίνεις ἕνα χερί νὰ σηκω-
θοῦμε, σύντροφε;

—Τὸν βλέπω νὰ τείνῃ τὸ χερί του.

Τὸν μιμοῦμαι. Μὲ σηκώνει μὲ δύνα-
μη καταπληκτικὴ... τόσο πολὺ ἀθελά
μου πέφτω μὲς' στὴν ἀγκαλιά του.
Τὸν νοιώθω νὰ μὲ κρατᾷ ἀπὸ τὸ γι-
λέκο. Καὶ μαντεύω ὅτι σκεφτόμαστε
τὸ ἴδιο πράγμα καὶ οἱ δυὸ. «Τώρα
πού τὸν κρατᾷ, πρέπει νὰ τὸν σκο-
τώσω ἢ νὰ τὸν ἀφίσω;»

Ἄλλὰ νικᾷ ἡ λογικὴ. Τραβιέ-
μαι. Τραβιέται καὶ αὐτός. Κουμπό-
νουμε. Τοῦ πετᾷ ἕνα βιαστικὸ
«εὐχαριστῶ!» Ὅσο νὰ σηκωθῇ ἡ
Μαρία, ὁ ἄγνωστος εἶχε ἐξαφανι-
σθῇ.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε στὸ στρατη-
γεῖο τοῦ Κοῦσκο. Τρεῖς ἄντρες μᾶς
κυκλώνουν. Μοῦ πέρνουν τὸ ρεβόλ-
βερ μου, τὸ πορτοφόλι μου, ὅλα.

—Ἀφήστε τους! Εἶναι τοῦ Κοῦ-
σκο! ψιθυρίζει ἡ Μαρία.

Μὲ ὀδηγοῦν μπρὸς σ' ἕνα ἄτομο,
καθισμένο σ' ἕνα στρώμα πάβινο
πού καννίζει μιά θεοράτη πῖπα. Βλέ-
ποντάς μᾶς σηκώνεται, υποκλίνεται.

Ἡ δεσποινὶς Ὀκίνσκου. Καθῆστε
παρακαλῶ.

Ἡ Μαρία μὲ συνιστᾷ:
—Ὁ κ. Σωθέν, Γάλλος.

Τὸ μοῦτρο τοῦ ἀγνώστου φωτίστη-
κε.

—Ἦ, χαίρουμαι... χαίρουμαι πο-
λύ, κύριε. Τσιγάρο;

Μοῦ πρόσφερε ἕνα ποῦρο Ἀθάνας
καὶ φωτιά, ἐνῶ συγχρόνως δικαιο-
λογεῖται:

—Θά τὰ ποῦμε ἀργότερα. Πρὸς τὸ
παρόν, ἔχω νὰ κανονίσω μιά ὑπόθε-
σι μὲ τὴ δεσποινίδα. Μοῦ ἐπιτρε-
πετε;

—Ὁ Μπρούνο Ρανιάνου εἶναι ἐδῶ;
τὸν διέκοψε ἡ Μαρία.

—Ναί, ἐλάτε, δεσποινίς.

Ἐξαφανίστηκαν καὶ οἱ δυὸ. Ἀλλὰ
γιὰ πέντε μόνο λεπτά. Σὲ λίγο ὁ
Κοῦσκο ἐπέστρεψε μόνος. Φαίνονταν
στενοχωρημένος. Ἄμα ἔφτασε κον-
τά μου, μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε θυ-
μωμένος:

—Τὸ ξέρατε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ
πληρώσῃ τὰ λύτρα;

—Πῶς; Μὰ τότε γιατί ἦρθε;

—Ἄ... ὥστε σᾶς κοροΐδεψε καὶ
σᾶς; Ἐμένα μοῦθε ὅτι δὲν ἔχει οὔ-
τε δεκάρα τσακιστή. Ἦρθε γιὰ νὰ
ξανασθῇ τὸ φίλο τῆς, ἀπλοῦστιατα.

Θέλει νὰ περᾷ μιά νύχτα ἀκόμα
μαζί του πρὶν τὸν σκοτώσουν. Καὶ
εἶναι καὶ ὁμορφὴ τὸ τέρας. Θάβηλα
νάμουνα στὴ θέση τοῦ Ρανιάνου...
Προσωρινὰ ἐννοεῖται. Ὡς τὰ χαρά-
ματα.

—Μά... σταθῆτε... δὲν πιστεύω στ'
ἀλήθεια νὰ τὸ παραδώσετε στοὺς
Λευκοὺς τὸ παιδί αὐτό, ἐφώνασα ἀ-
γανακτισμένος.

Ὁ Κοῦσκο μὲ κύτταξε μὲ ἀπορία.
—Καὶ τί θέλετε νὰ τὸν κάνω; Πῶς
θά ζήσουν οἱ ἄνθρωποι μου, ἂν δὲν
φερθῶ ἔτσι; Νὰ τὸν δώσω στοὺς Ἐ-
ρυθροὺς; Θά μοῦ προσφέρουν γε-
λοιο ποσόν... Δύσκολα χρόνια, δύσ-
κολα, ἀγαπητὴ κύριε... Οἱ αἰσθημα-
τολογίες εἶναι καλές, ἀλλὰ ἅμα ἔχει
λεπτά κανεὶς. Πρέπει νὰ ζήσουμε.
Καὶ ζοῦμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Πέρνουμε ἕναν Ἐρυθρὸ καὶ τὸν που-
λάμε στοὺς Λευκοὺς. Καὶ σεις πᾶτε
τώρα νὰ μὲ συγκινήσετε;

Ἄναστενάξε καὶ μοῦ πρόσφερε
νέο τσιγάρο. Ἀσυναίσθητα ἔψαξα
στὶς τσέπες μου γιὰ νὰ βρῶ τὰ σπῆρ-
τα μου. Ἐσπευσα νὰ δικαιολογη-
θῶ:

—Λυποῦμαι πού δὲν σᾶς προσφέ-
ρω τὴ φωτιά μου, ἀγαπητὴ κύριε

Κοῦσκο, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες σας μοῦ τὰ
πῆραν ὅλα.

Ὁ ληστής ἔβαλε τὰ δυὸ του δά-
χτυλα στὸ στομα καὶ σφυρίξε. Τρεῖς
ἄνδρες φάνηκαν στὴν πόρτα μὲ τὰ
ρεβόλβερ τους στὰ χέρια.

Ὁ ἀρχηγὸς τὸς τοὺς εἶπε κάτι
καὶ σὲ λίγο γυρίσαν κρατώντας τὸ
μαντῆλι μου καμωμένο σακκοῦλα
καὶ μεσὰ ὅλα μου τὰ πράγματα. Ὁ-
λα, ἐκτὸς τοῦ ρολοιοῦ μου.

—Μοῦ λείπει τὸ χρυσὸ μου χρονο-
μετρο.

—Τὸ ρολοὶ σας; ἔκανε μὲ δυσπιστία
ὁ Κοῦσκο. Ἀδύνατο. Οἱ ἄνδρες μου
δὲν κάνουν ποτὲ τέτοια πράγματα.

—Καὶ ὅμως, θυμᾶμαι καλά πῶς τὸ
εἶχα πρὶν ἔρθω ἐδῶ.

—Μὴν ἐπιμένετε... Θά τὸ ξεχάσα-
τε. Ἀπλοῦστατα.

Ἐκείνη τὴν ὥρα φάνηκε ἡ Μαρία.
—Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, κύριε
Κοῦσκο.

Ἦταν ὑπέροχα ὠραία μὲς' στὴ
χλωμάδα τῆς. Ὁ ληστής συγκινήθη-
κε. Τὴν κυττάζει προσεκτικά.

—Κύριε Κοῦσκο, ἐξακολουθεῖ ἡ
νέα, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐμποδίσω ἀπὸ
τὸ νὰ κάνετε μιά καλὴ δουλειά,
ἀλλὰ θέλω νὰ σᾶς προτρέψω στὸ νὰ
κάνετε μιά καλὴ πράξη. Δὲν θά σᾶς
στοιχίσῃ τίποτα ἀπολύτως.

—Ἀπλάθῃ;

—Στείλτε νὰ ζητήσετε ἕνα καθο-
λικὸ παπᾶ. Ὁ Μπρούνο καὶ ἐγὼ θέ-
λουμε νὰ παντρευτοῦμε.

Ὁ Κοῦσκο τάχασε. Κι' ἐγὼ τὸ ἴ-
διο.

Ἀλλὰ ἡ Μαρία συνεχίζει μὲ θερ-
μῃ:

—Ἔτσι καὶ ἔτσι θά τὸν παραδώ-
τε τὸν Μπρούνο στοὺς Λευκοὺς. Μὰ
ἐπειδὴ θά ἐγῆ γίνῃ ἄνδρας μου καὶ
γαμπρὸς τοῦ Πολωνοῦ δικηγόρου
Ὀκίνσκου, δὲν θά τολμήσουν νὰ τὸν
τουφεκίσουν. Ξέρω τὸν ἀρχηγὸ τῶν
Λευκῶν, θά κατορθώσω νὰ τοῦ δο-
θῇ χάρις... Ἀλλὰ μόνον ἅμα θάχω
γίνει γυναικῆ του.

—Διάβολε! Καλὴ ιδέα! ἔκανε ὁ
Κοῦσκο.

Καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Ἡ Μαρία παρακολουθοῦσε προσε-
κτικὰ τίς ἐκφράσεις πού ἀλλάζε τὸ
πρόσωπό του.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Κοῦσκο πρόφερε:
—Γίνεται... Ἀλλὰ πρέπει νὰ βια-
στοῦμε. Γιατὶ ἔχω ὑποσχεθῆ νὰ πα-
ραδώσω τὸν Μπρούνο αὔριο τὸ πρωῒ.

Ἡ Μαρία ἔτρεξε κοντά του μὲ
πρόσωπο πού ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ τὴ
χαρὰ. Γονάτισε καὶ τοῦ φίλησε τὰ
χέρια.

Ὁ Κοῦσκο τὴν ἀπομάκρυνε σιγὰ
ἀπὸ κοντά του καὶ ἐξακολούθησε:

—Θά στείλω νὰ φωνάξουν τὸν πα-
πᾶ τὸν δικό μου. Κάθεται ἐδῶ κον-
τά.

—Μπρούνο! ἐφώνασε ἡ Μαρία.

Στὴν πόρτα φάνηκε ἕνα ὁμορφο
ψηλὸ μελαχροινὸ παιδί πού στήλω-
σε τὰ μάτια του καὶ μᾶς κύτταξε ἐ-
ρωτηματικά.

Ἐπειτα προνώθησε πρὸς τὸν Κοῦ-
σκο καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χερί.

—Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ὁ ἄλλος τοῦ ἀνταπέδωσε σιωπη-
λὰ τὴν χειραίτια. Ἐπειτα μὲ κάποια
προσπάθεια εἶπε:

—Ἐλάτε... ἡσυχᾶστε... Σὲ μιά ὥ-
ρα θάσαι παντρεμένοι.

Καὶ οἱ δυὸ νεοὶ ἔφυγαν σφιχτα-
γκαλιασμένοι.

—Ὁ ἔωας... ψιθύρισε ἀφηρημένος
ὁ Κοῦσκο... Πόσες φορές δὲν τὸν
ζήτησα, κεῖ πάνω στὸ Καρτιέ... Οἱ

μιντινέτες... Τοὺς ἔλεγα ποιήματα
θυμᾶμαι.

Καὶ ὁ Κοῦσκο ἀρχίζει νὰ ἀπαγ-
γέλλῃ τὸ «Ρόδο» τοῦ Ρονσάρ.

Ἐγὼ τάχα...
—Μὰ εἰσαστε Γάλλος λοιπὸν; τὸν
ρῶτησα κατάπληκτος.

Χαμογελᾷ μὲ πικρα.
—Μὴπως ξέρω; Γεννήθηκα στὸ
Παρίσι, σὲ μιά κλινικὴ ἀπὸ τίς πιὸ
ἀριστοκρατικές. Εἶμαι ὁ νόθος μῆς
ξένης πού μὲ ἐγκατέλειψε. Ὄχι ὁ-
λότεια βέβαια, μὰ καὶ φροντίσε
καὶ ἄφισε ἕνα χρηματικὸ ποσὸ σὲ
κάποιο συμβολαιογράφου γιὰ νὰ
μορφωθῶ. Ἐσπούδασα. Πῆρα δι-
πλωμα δικηγόρου καὶ ὑστερα... Ἀλ-
τὰ τί θέλω τώρα καὶ τὰ θυμοῦμαι;

Ἐκείνη τὴν ὥρα χτυπάει τὸ κου-
δοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Ὁ Κοῦσκο
παίρνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀντάλλάσ-
σει λίγα λόγια μὲ τὸν συνομιλητὴ
του. Ἐπειτα πέφτει ἐξαντλημένος
στὸ κάθισμά του.

—Ποῦ ἀργά, ἔκανε, βέβαια, θά
παντρευτοῦν τὰ μικρά, ἀλλὰ ὁ
Μπρούνο δὲν θά τῆ γλυτώσῃ. Τὸν
ζητοῦν οἱ Λευκοί. Οἱ Ἐρυθροὶ του-
φεκίσαν τὸν Ντοπιέκι καὶ θέλουν νὰ
τουφεκίσουν τὸν Μπρούνο γιὰ ἀντί-
ποινα.

—Δὲν θά τὸ ἐπιτρέψῃς αὐτό... Ἀ-
δύνατο! φώνασα ἐγὼ φρικιῶν... Δὲν
θά τοὺς τὸ δώσῃς αὐτὸ τὸ παιδί.

—Μὰ δὲν τὸ δίνω, τὸ πουλῶ... Μοῦ
προσφέρουν λύτρα. Δέχουμαι. Μή-
πως μπορῶ νὰ κάνω καὶ ἀλλοίως;
Ὁ ἄνδρες μου ὅσαν ἱκανοὶ νὰ μὲ
σκοτώσουν ἂν ἀρνιόμουν τὰ λύ-
τρα.

—Καὶ πόσα λεπτά θέλεις γιὰ τὸν
Μπρούνο;

—Ὅσο εἶναι ἡ ταρίφα. Δυὸ ἑκα-
τομύρια.

—Πόσο;

—Ναί, δυὸ ἑκατομμύρια... Ἐνο-
δικό μου καὶ ἕνα γιὰ τοὺς ἄνδρας
μου.

Δὲν συζητῶ περισσότερα. Τὸ ἀ-
ποφάσισα. Θά τὰ δώσω ἐγὼ τὰ δυὸ
ἑκατομμύρια. Γιατὶ ὑπελόγησα ὅτι
μπορῶ δυὸ ἑκατομμύρια αὐστρια-
κῆς κορῶνης ἰσοδυναμοῦν μὲ δυὸ
χιλιάδες πεντακόσια φράγκα. Ἀξί-
ζει νὰ τῆς κάνω αὐτὸ τὸ δῶρο τῆς
Μαρίας.

—

Καὶ ὁ γάμος ἔγινε. Ποτὲ δὲν πα-
ρακολούθησα ἐθνηκευτικὴ τελετὴ
μὲ τὴν κατάλυση, τόσο συγκίνηση.

Μετά τὸ μυστήριο, ὁ Κοῦσκο ἀνέ-
θεσε σὲ δυὸ ἄνδρες του νὰ συνοδεύ-
σουν τοὺς νεονύμφους σ' ἕνα ἴσχυο
ξενοδοχεῖο, μέχρις ὅτου μπορέσουν
νὰ πᾶνε σπῆτι τους.

Ἐγὼ ἔμεινα ὡς τὸ πρωῒ μαζί του.
Τὴν ὥρα πού τὸν ἀποχαιρετοῦσα,
ξανασυμῆθηκα τὸ ρολοὶ μου.

—Ξέρεις ποιὸς

Το αίνονο — — τρίγωνο

διόρθωμα. Το γουσοποίκιλο κρεβάτι κατέληγε στο πάνω μέρος του κρεβάτιού και τα πτερά του μισοανοιγμένα, έκρυπταν προς τα πόδια. Οι τοίχοι σκεπαζόταν, από καθρέφτες με ύδατογραφίες. Πάνω στη μαρμαρίνη σόμπα, μέσα σε μία χρυσή κορνίζα, βρισκόταν μία πολύ προκλητική εικόνα, η οποία παρίστανε δυο έρωτες σε σκανδαλιστικό σύμπλεγμα. Στην γαλανόχρωμη όροφη, ήταν ζωγραφισμένοι άλλοι φτερωτοί έρωτες. Το πάτωμα σκεπαζόταν από δέρματα ζώων και ύπρηχαν αρκετές πολυθρόνες.

Αφού πήρα το λουτρό μου και άλλαξα, κατέβηκα στην τραπεζαρία. Βρήκα εκεί την Ρουθ Γκράχαμ, έτοιμη να βγεί έξω:

—Μά δεν θα περιμένετε την έκπληξη της Βαρβάρας, ρώτησα.

—Δυστυχώς δεν πρόκειται εγώ να έκπλαγώ, είπε η νέα, ενώ εξαφανιζόταν από την πόρτα.

Ήμουν βέβαιη ότι την είχαν πάρει τα κλάματα.

Δεν πρόφτασα να συνέλθω από την έκπληξή μου, για την στάση της νέας, όταν ξαφνικά κατέφθασαν και οι ξένοι της Βαρβάρας. Τελυταία μπήκε η Βαρβάρα, η οποία εξέπληγχε εξαιρετικώς όταν με είδε.

Αναγκάσθηκα να της μιλήσω πρώτη για να συνέλθω, και να της πω ότι ήλθα ύστερ από τα γράμματά της. Έπεσε τότε στην αγκαλιά μου, και ύστερ από αρκετά φιλιιά, με συνέστησε στους ξένους, της.

Ήταν ο Φρήμ Ουίλλις, ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρίας όπου εργαζόταν, η γυναίκα του Κίττυ, ο Λίλιαν Στόν και η Λυδία Στάρρ, το περίφημο για τον έρωτά των, ζευγάρι και ο διάσημος σκηνοθέτης Τόμ Μάκ Νάιγκ.

Η Βαρβάρα δικαιολόγησε την έκπληξή της όταν με είδε, λέγοντας ότι μου είχε στείλει κι' ένα νεώτερο τηλεγράφημα, όπου με πληροφορούσε ότι είχε τακτοποιήσει την υπόθεσή της. Το τηλεγράφημα αυτό θα έφθασε μετά την αναχώρησή μου.

Όπως ήταν φυσικό, η συζήτηση περιστράφη γύρω από τα φίλμ, Έξαφνα, κείνη την ώρα, χτύπησε το κουδούνι και ή ως τότε ανήσυχη Βαρβάρα, εξαφανίστηκε για να γυρίση άπαστράπτουσα από χαρά και συνοδευομένη από τον ωραιότερο νέο που είχα δει στη ζωή μου.

Μέσα στην γενική κατάπληξη, η Βαρβάρα ανήγειρε, παρουσιάζοντας τον ξένο της, ότι ήταν ο Άνσ ης Ούι ν σ λ ό ο υ, με τον όποιον είχε άρραβωνισθή το άπόγευμα!

Ενώ οι άλλοι περιστοιχίζον το ζευγάρι, εγώ έμβρόντητη δεν μπορούσα να σηκωθώ. Παρατήρησα όμως ότι οι φίλοι της Βαρβάρας, άντλάσσαν ύποπτα μειδιάματα.

Μετά την έκπληκτική πραγματικά είδηση της Βαρβάρας, η συζήτηση γύρισε πάλι στα φίλμ. Η Λυδία Στάρρ, ζήτησε να μάθω αν ο Άνσ ης Ούι ν σ λ ό ο υ, με τον όποιον είχε άρραβωνισθή το άπόγευμα!

Ενώ οι άλλοι περιστοιχίζον το ζευγάρι, εγώ έμβρόντητη δεν μπορούσα να σηκωθώ. Παρατήρησα όμως ότι οι φίλοι της Βαρβάρας, άντλάσσαν ύποπτα μειδιάματα.

Μετά την έκπληκτική πραγματικά είδηση της Βαρβάρας, η συζήτηση γύρισε πάλι στα φίλμ. Η Λυδία Στάρρ, ζήτησε να μάθω αν ο Άνσ ης Ούι ν σ λ ό ο υ, με τον όποιον είχε άρραβωνισθή το άπόγευμα!

—Όχι, ακόμα. Άλλά ελπίζω σύντομα.

—Παίζετε; Ξέρετε, θα μπορούσατε ν' αναλάβετε ένα ρόλο στην τελευταία έπιτυχία της Βαρβάρας, είτε με έιρωνεία ή Λυδία.

Η Βαρβάρα όμως επενέθη:

—Σώρα, Λυδία! Έπειδή, ο Ραυμόνδος, δεν έδέχεται να παρασκευάση για τόσοσους άνθρώπους φαγητό, η Βαρβάρα αναγκάσθηκε να παραγγείλη φαγητά έξω. Τηλεφώνησε στην ταβέρνα του Λούι Γκάρνικ για φαγητά.

Μόνον στο Χόλλυγουντ μπορούσε να συμβή αυτό: Μία γυναίκα, να παραγγείλη τα φαγητά του τραπεζιού του άρραβώνος της, στο έστιατόριο, που με τα λεπτά της είχε άνοίξει ο τέως της σύζυγος!

Μετά το τραπέζι, στο όποιο δεν έπεκράτησε και τόσο εύθυμια, σαν να βάσαινε ή παρουσία του Ουίνσλοου, και άφου όλοι σηκώθηκαν, βρήκα την εύκαιρία να μιλήσω, ιδιαίτερα του Άνση.

—Μου είπατε πώς με θέλατε; είπε.

—Ναί! Ήθελα να σας συστήσω, να μην αφήνετε τα τσιγάρα σας πάνω στις παγωνιέρες, γιατί χαλούν την πορσελάνη.

Έκαμε ότι δεν κατάλαβε. Κάτω όμως από το έπίμονο βλέμμα μου, μου είπε ότι ήλπιζε ότι δεν θα έκανα φασαρία, γιατί αν ζούσα λίγο στο Χόλλυγουντ, θα έννοούσα πολλά πράγματα.

Ενώ άπομακρυνόταν, με πλησίασε ο Φρήμαν Ουίλλις, ο όποιος μου είπε με περιεργο ύφος:

—Αν νομίζετε ότι μπορείτε να σώσετε την Βαρβάρα από καμμία τραγωδία, να ξέρετε ότι θα με βρήτε πρόθυμο να σας βοηθήσω.

Τόν κύτταξα με άπορία. Μου φαινόταν ότι το ένδιαφέρον του για την Βαρβάρα ήταν ύποπτο και τον άντιπαθούσα.

Σε λίγο έφυγαν για το στούντιο, όπου θα γυριζόντουσαν μερικές σκηνές. Η Βαρβάρα, άντι να με καλέσει, μου είπε να πάω να κοιμηθώ, γιατί θα ήμουν κουρασμένη. Αυτό έδωσε άφορμή στην Κίττυ Ουίλλις, να μου πη με χαιρεκάκια:

—Θυμόμαστε τί σας έλεγα προηγουμένως; Μία θεία ή μία σύζυγος που δεν παίζει, δεν χορεύει και δεν τραγουδεί στο Χόλλυγουντ, είναι πράγματα περιττά και άνιαρά. Πολύ εύχαριστάς, θα μ' έστελναν και μένα στο κρεβάτι μου. Εύτυχώς όμως ότι φωνάζω και πατώ πόδι.

Όταν έφυγα, πήγα στην βιβλιοθήκη, και πήρα ένα βιβλίο. Δεν μπόρεσα όμως να διαβάσω. Τα όσα συνέβησαν την ήμέρα, άπασχολούσαν την σκέψη μου. Όλα ήσαν τόσο παράξενα. Σε λίγο ώστόσο με πήρε ο ύπνος.

Με ξύπνησε κάποιος μυστηριώδης κρότος. Νόμισα ότι μόλις είχα κοιμηθί, γρήγορα όμως άντελήφθη ότι είχα βυθισθή στον ύπνο άρκετη ώρα. Μου φάνηκε ότι άκουσα βήματα άνθρώπου, ο όποιος έφευγε με προφύλαξη. Το ρολόι έδειχνε μιάμιση. Συλλογίσθηκα ότι ύπορρσε να ναι ή Ρουθ ή ο Ραυμόνδος. Άμέσως όμως σκέφθηκα ότι έκανα λάθος. Τα βήματα έρχόταν από το δεύτερο πάτωμα. Η Ρουθ δεν μπορούσε να φεύγη κείνη την ώρα από το δωμάτιό της και ο Ραυμόνδος δεν είχε τέ-

τοια ώρα καμμία δουλειά στο δεύτερο πάτωμα.

Κάποιος φόβος με κατέλαβε, όταν βγαίνοντας έξω από την βιβλιοθήκη, δεν συνήτησα κανένα Τόν φόβο μου διέλυσε ή παρουσία της Βαρβάρας, η όποια μπήκε ξαφνικά από την έξώθωρα, φωνάζοντας «Λούι... που είσαι Λούι;»

Άπόρησα. Τί διάβολο ήθελε τον τέως άνδρα της, την ήμέρα που άρραβωνιζόταν μ' έναν άλλον;

Όταν μ' είδε, έσπευσε κοντά μου.

—Πού είναι ο Γκάρνικ; με ρώτησε.

—Δεν τον είδα διόλου, άπάντησα έκπληκτη. Ήμουν στη βιβλιοθήκη.

—Και όμως, πρέπει να ήλθε. Είδα το αυτοκίνητό του, στο γκαράζ μου.

Έμεινα σαστισμένη. Την διαβεβαίωσα ότι κανείς δεν ήλθε στο σπίτι, ότι εγώ τουλάχιστο δεν είδα κανένα, και την ρώτησα, μήπως εκείνη είδε κάποιον να φεύγη, της είπα ότι είχα άκουσει κάτι βήματα μυστηριώδη. Ούτε εκείνη όμως δεν είχε συναντήσει κανέναν στην είσοδο.

Κι' έπειτα, σαν να έπαυσε να ενδιαφέρεται για όλα αυτά, μου διηγήθηκε με γρήγορα λόγια, ότι ή βραδυά της ήταν άνιαρή. Οι σκηνές που γύρισαν στο στούντιο άπέτυχαν. Ο Ουίνσλοου έφυγε νωρίς. Η Λυδία έχασε ένα κόσμημά της και γκρίνιασε με τον Στόν. Το ζέβγος Ουίλλις πήγε στο Μπλόσομ Κλάμπ, κι' εκείνη έμεινε στο στούντιο με τον Μάκ Νάιγκ.

Ίωση άσυναρτησία, με την αλήθεια, άρχισε να με έκνευρίζη, έστω κι' αν βρισκόμουνά στον πιο παράδοξο και τον πιο άσυνάρτητο τόπο της Άμερικής, το Χόλλυγουντ.

Καθώς με συνώδευε στον κοιτώνά μου, άρχισε να μου διηγίται την ιστορία της με τον πρώτο της άνδρα, τον Γκάρνικ. Κακοπενούσε. Άποφάσισαν να πάρουν διαζύγιο και πήγαν για τον σκοπό αυτό στο Γιουκατάν του Μεξικού. Έπειδή όμως τα διαζύγια του Μεξικού δεν ίσχυαν στο Χόλλυγουντ, ο Γκάρνικ την ένοχλούσε. Τελυταία, την είχε φέρε με άπελπιστική θέση, και γι' αυτό άκρίβως μου είχε τηλεγραφήσει. Στο άναμεταξύ όμως συνεφάνησαν: Της ύπεσχέθη να μην την ένοχλήσει πιά, άφου πήρε άπ' αυτήν πέντε χιλιάδες δολάρια. Γι' αυτό της έκανε τώρα έντύπωση ότι το αυτοκίνητό του βρισκόταν άπόψε στο γκαράζ της. Θα ήταν πράγματι τραγικό αν συνέχιζε τους έκβιασμούς του. Και τώρα μάλιστα, που ή Βαρβάρα άνήγγειλε τους νέους της άρραβώνους.

Η Βαρβάρα προπορευόταν και άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας μου. Μόλις όμως άναψε το φώς, την είδα να όπισθοχωρή έντρομη με κραυγή φρίκης. Η άγωνία είχε ζωγραφισθή στο πρόσωπό της.

Έσπευσα. Βρέθηκα μπροστά σ' ένα τρομερό και φρικιαστικό θέαμα. Πάνω στο κρεβάτι που έπρόκειτο να κοιμηθώ βρισκόταν ένας άνθρωπος ξαπλωμένος, μ' ένα τραύμα στο στήθος. Ήταν νεκρός. Ο Λούι Γκάρνικ!

Κύτταξα την Βαρβάρα άποσβολωμένη. Εκείνη είχε πέσει σε μία πολυθρόνα και περιέφερε το γεμάτο ά-

γωνία θέλημα της από το πτώμα του Γκάρνικ σε μένα.

—Βαρβάρα, είπα με κομμένη φωνή, εσύ... εσύ τον σκότωσες;

Με παρατήρησε κατάπληκτη.

—Κύτταξε! της είπα, και της έδειξα το περιστροφό που ήταν στο χέρι του πτώματος. Ήταν το περιστροφό της! Το είχα δη προηγουμένως, όταν έφυγε από το σαλόνι, μέσα στο τσαντάκι της που βρισκόταν στο τραπέζι. Το έψαξα και το άφησα στην ίδια θέση, σαν είδα ότι ήταν της Βαρβάρας.

—... Ναι... είναι το περιστροφό μου ψιθύρισε εκείνη. Μά το είχα χάσει από το άπόγευμα.

Η Βαρβάρα με κύτταζε γεμάτη άγωνία.

—Πώς... πώς θ' άποδείξω ότι δεν τον σκότωσα εγώ; Πώς θα πείσω την άστυνομία ότι ή διαφωνίες μας είχαν τελειώσει;...

—Ξέρεις τουλάχιστον ποιός τον σκότωσε; την ρώτησα.

—Πού θέλεις να ξέρω! Ένώ έλειπα, Εσύ, θεία, ήσουν σπίτι. Έσύ πρέπει να ξέρεις!

—Δεν είσαι στα καλά σου, Βαρβάρα, είπα επιτακτικά.

Με δάκρυα στα μάτια, μου ζήτησε συγγνώμη.

—Νά! Σίγουρα θα αυτοκτόνησε για να με καταστρέψη... ψιθύρισε. Νά καταστρέψη τα φίλμ μου... Μολονότι δεν είμαι πρωτόπειρη, ούτε ήρθα τώρα στην Άμερική. Πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα ότι ένας άνθρωπος μπορεί ν' αυτοκτονή, σπ, για να καταστρέψη τα φίλμ στα όποια έπαιξε ή πρώην γυναίκα του!

—Κάποιος θα τον σκότωσει!... είπα.

Αφού πέρασε ή πρώτη συγκίνηση, ή Βαρβάρα μου είπε ότι θάπρεπε να εξαφανιώμε το πτώμα. Άν το εύρισκαν εκεί, θα την ένοχοποιούσαν, και δεν ήταν εύκολο ν' άποδείξη το άλλοθι. Όλα τα περιστατικά, όλες οι συμπτώσεις, θα ήσαν εναντίον της. Διαφωνούσα. Είχα την ιδέα πώς το καλύτερο που είχαμε να κάμωμε ήταν να πούμε την άλήθεια στην άστυνομία. Αναγκάσθηκα όμως να άποχωρήσω, ύπο την άπειλην ότι θα μετέφερε μακριά το πτώμα μόνη της. Εκτός αυτού, ο ίσχυρισμός της ότι το σοφούρο που θα γινόταν θα την κατέστρεφε, ήταν άρκετά ίσχυρός. Ο Λούι Γκάρνικ είχε καταστρέψει τα νειάτα της. Δεν μπορούσα ν' αφήσω να καταστρέψη με τον θάνατό του και το μέλλον της.

Συμφωνήσαμε λοιπόν να μεταφέρωμε το πτώμα με το αυτοκίνητό του κάπου μακριά. Έπρεπε όμως να βιαστούμε, γιατί ή Ρουθ δεν είχε έπιστρέψει ακόμα, και θάφθανε όπου και νάταν.

Σβύσαμε όλα τα φώτα και μέσα στο σκοτάδι, σηκώσαμε το πτώμα, να το μεταφέρωμε στο γκαράζ, που βρισκόταν έξω από το σπίτι, σε μία άπότομη πλαγιά του λόφου. Είμαι μερικά πράγματα, που ή φρίκη των δεν περιγράφεται! Φαντασθήτε δυο γυναίκες, να μεταφέρουν μέσα στο σκοτάδι με θίαση ένα πτώμα, σ' ένα έρημο γκαράζ. Ο τρόμος μας παρέλυε τα νεύρα. Συγχρόνως, ή συναίσθηση του τρομερού κινδύνου μας έβιβε δύναμη.

Πριν πάρωμε το πτώμα, έψαξα να βρω τα πράγματά του. Καπέλλο δεν φορούσε. Ύστερ άπ' άρκετές

άναζητήσεις, βρήκα τα γάντια του.

Όταν βγήκαμε έξω από το σπίτι με το μακάβριο φορτίο μας, τα φώτα του δρόμου, μάς φωτίζαν. Όσο κι' αν διατήραμε, τον κίνδυνο να γίνουμε αντίληπτοί, είχαμε ανάγκη από το φώς εκείνο. Το διαμέρισμα του Ραυμόνδου, που ήταν κατάνηκρο στο γκαράζ, ήταν σκοτεινό.

Φθάσαμε στο γκαράζ. Οι πόρτες άνοιγαν αυτόματα, μόλις πλησίαζε κανείς, χάρις σ' ένα ειδικό μηχανισμό. Επίσης αυτόματα φωτιζόταν το γκαράζ.

Το αυτοκίνητο του Γκάρνικ ήταν ιδιότροπο. Ύστερ από πολύ κόπο, τοποθετήσαμε μέσα το πτώμα. Η Βαρβάρα κάθησε στο τιμόνι, κι' έγω πίσω. Ξεκινήσαμε. Ο δρόμος εύτυχώς δεν είχε καμμία κίνηση. Δεν συναντήσαμε, ούτε αυτοκίνητα, ούτε πεζούς.

Αφού πέρασαμε πέντε συνοικισμούς, φθάσαμε στην Λεωφόρο Παλμέτο. Έψαξα κατάφωτη και άπομεμακρυσμένη Λεωφόρο. Έκει σταμάτησα. Κατέβηκα, καθώς και ή Βαρβάρα. Προσάθησα να βάλω στη φυσική του θέση ήπροστά στο τιμόνι το πτώμα του Λούι και τα κατάφερα. Το αίμα είχε παγώσει στο ποκάμισό του. Στο αυτοκίνητο όμως δεν ύπρηχε αίμα. Θα ήπατάτο ή άστυνομία;

Η Βαρβάρα, συλλογισμένη κι' άκίνητη, περίμενε να τελειώσω. Όταν τελειώσα, της είπα:

—Γυρίζωμε, Βαρβάρα. Πρέπει να βιαστούμε!

Ήταν τραγική ή έπιστροφή με τα πόδια στο σπίτι, την στιγμή που φόβος μάς κατεδίωκε. Τέλος φθάσαμε στο σπίτι. Σπεύσαμε στην κρεβατοκάμαρα.

Έπρεπε να εξαφανισθουν τα ματωμένα ρούχα. Μάζεψα τα σεντόνια, έβγαλα τα ματωμένα ρούχα μου, καθώς και της Βαρβάρας, και ό,τι άλλο είχε ματωθί, τάβαλα στην μαρμαρίνη σόμπα, και τους έβακα φωτιά, άφου τους έβριεα οινόπνευμα. Κατόπιν κατέγινα στο να εξαφανισώ τις κηλίδες του αίματος από το πάτωμα.

Η Βαρβάρα, δεν ήσυχολέιτο σε τίποτε. Πηγαινοερχόταν μόνο έξαλλη μέσα στον καπνό, μουρμουρίζοντας μηχανικά, ότι ή άστυνομία έπρεπε να πεισθί ότι έπρόκειτο περι αυτοκτονίας.

—Πώς θα συμβή αυτό, είπα, όταν δεν ύπάρχει στο αυτοκίνητο το περιστροφό;

Έψαξε να βρή το περιστροφό της. Δεν βρέθηκε όμως τώρα πουθενά. Φαντάσθηκα ότι θα το είχαμε άφισει σ' αυτοκίνητο. Άφισα λοιπόν την Βαρβάρα, πηγαινοντας να το βρω.

Στον άστυφύλακα που άντίκρυσα, σαν άπομακρυνθήκα λίγο και με ρώτησε που πήγαινα κείνη την ώρα με τόσο βιασύνη, ίσχυρίσθηκα, ότι έτρεχα να προφθάσω το λεωφορείο. Μου είπε, ότι το τελευταίο θα περνούσε σε λίγη ώρα από το τρίτο τεράγωνο.

Έτρεξα. Καθώς προχωρούσα, μου φάνηκε ότι άκουσα πίσω μου βήματα. Ύποπτεύθηκα ότι θα με παρακολουθούσεν ο σκοπός. Γύρισα. Τόν είδα άκίνητο στη θέση που βρισκόταν. Ο τρόμος που με κατέλαβε από τη σκέψη ότι ήταν δυνατόν να με παρακολουθί ή άστυφύλαξ, άντι-

κατεστάθη από μια άλλη σκέψη: «Ποιος ήταν ο άγνωστος κι' άρατος που με παρακολουθούσε;» Πρόχωρησα σε μικρή άπόσταση μέσα σε πυκνές φραουλιές. Έμεινα άρκετη ώρα εκεί. Όταν ξεκίνησα πάλι, δεν άκουσα πιά τα βήματα να με παρακολουθούν. Εκείνος που με παρακολουθούσε, θα είχε χάσει τα ίχνη μου.

Σε λίγο βρισκόμουν στην Λεωφόρο Παλμέτο. Έψαξα παντού για το περιστροφό, μέσα κι' έξω από το αυτοκίνητο. Δεν το βρήκα όμως πουθενά. Άπογοητευμένη, κατατασκισμένη, θορυβημένη, γύρισα σπίτι. Άν εκείνη την ώρα με έβασαναντούσε ο σκοπός, άρισμένως θα με συνέλαμθανε. Η κατάστασή μου δεν μπορούσε παρά να του προκαλέση ύποψίες.

Η άνησυχία μου αύξήθηκε όταν βρέθηκα κοντά στο σπίτι. Το είχα άφήσει όλοσκότεινο όταν έφυγα και τώρα ήταν πλημμυρισμένο σε φώς. Μου πέρασε ή ιδέα, ότι ή άστυνομία βρήκε το όπλο και το πήγε κατ' εύθειαν στον ιδιοκτήτη του.

Δεν είχα ιδέα ότι στο Χόλλυγουντ, ο κόσμος είχε την έλευθερία να έπισκεφθί το σπίτι του άλλου σε οιαδήποτε ώρα. Όταν μπήκα μέσα, βρήκα στο σαλόνι τον Φρήμαν και την Κίττυ Ουίλλις, που φεύγοντας από το Μπλόσομ Κλάμπ μετά το παιτυνίδι, πέρασαν από της Βαρβάρας να πιουν καφέ.

Έξεπλάγησαν πολύ όταν με είδαν, γιατί ή Βαρβάρα τους είπε ότι κοιμόμουν. Έσωσα την κατάσταση μ' ένα εύκολο και φυσικό ψέμμα:

—Βγήκα έξω, για να βρω άσπιρίνες. Έχω έναν τρομερό πονοκέφαλο. Γύρισα όλες τις γύρω γειτονίες, όλα τα φαρμακεία. Όμως είναι κλειστά!

Ο Φρήμαν έβγαλε από την τσέπη του ένα κουτάκι άσπιρίνες και μου πρόσφερε. Κάποια στιγμή τον άκουσα να λέγη στη Βαρβάρα:

—Μου φαίνεται ότι κάτι καίγεται. Αισθάνομαι τη μυρωδιά πράγματος που καίγεται.

Άντελήφθημ με φρίκη ότι ή μυρωδιά των ρούχων που έκαψα, είχε γίνει άντιληπτή.

—Δεν είναι τίποτε, είπε ή Βαρβάρα. Η φαντασία σου.

—Διόλου! Αισθάνομαι καλά. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε.

—Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε.

—Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε.

—Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε.

—Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε.

—Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε.

—Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε. —Έχει δικιο ο Φρήμαν, είπα τότε.

Το αιώνιο — — τρίγωνο

Η εξάντληση από τις περιπέτειες της ημέρας, με βοήθησε να κοιμηθώ. Το πρωί με ξύπνησε ένα παρατεταμένο έκνευριστικό κουδούνισμα του τηλεφώνου.

Σηκώθηκα από το κρεβάτι και πλησίασα στο άνοιχτο παράθυρο. Αναγκάσθηκα να υποχωρήσω, όχι δίχως άνησυχία. Το σπίτι ήταν πολιορκημένο από δλόκληρο πλήθος. Δημοσιογράφοι, φωτορέπορτερς, περιεργοί. Διάβηκε! Ο Γκάρνικ ήταν εδώ κι' έξη μήνες ακόμη ο σύζυγος της Βαρβάρας, κι' ο κόσμος ήθελε φυσικά να μάθω, τί φρονούσε η πρώην γυναίκα του για τον θάνατό του.

Οι εφημερίδες που βρήκα κάτω από την πόρτα, ανήγγελλαν με μεγάλους τίτλους την ανεύρεση του πτώματος του Γκάρνικ. Μιλούσαν γι' αυτοκτονία και για φόνο, κι' ήταν γεμάτες από λεπτομέρειες της ζωής του, καθώς και της ζωής της Βαρβάρας.

Ενώ διάβαζα, ο Ραϋμόνδος μου έφερε το πρόγευμα. Του είπα ότι δεν τον χρειαζόμουν και να φύγει, και δεν τον άφηκα να καθαρήσει την σόμπα, λέγοντάς του ότι κείνη την ώρα ήθελα να μείνω ήσυχη.

Ο Ραϋμόνδος έμεινε ακίνητος. Μου είπε ότι η Βαρβάρα έφερε το χτύπημα ψυχραία, κι' ότι είχε πάει στο στούντιο. Ο σκηνοθέτης ο Μάκ Νάιγκ και ο Ουίλλις κατώρθωσαν να την πάρουν με φορείο από το σπίτι, ώστε να μη γίνει αντιληπτή και ν' αποφύγει τις ενοχλήσεις. Είπαν πως έπρόκειτο για κάποια άρρωστη υπηρέτρια.

Κύτταξα τον Ραϋμόνδο και παρηκολούθησα το περίεργο βλέμμα του, που είχε καρφωθή πάνω στη σόμπα. Άνησυχισα. Ωστόσο, έφυγε χωρίς να πη τίποτα.

Μου έκαμε έντύπωση ότι όλο το πρωί κανείς από τους φίλους της Βαρβάρας, δεν φάνηκε, ούτε τηλεφώνησε. Η Ρουθ Γκρακχάμ, έδωσε πληροφορίες από το τηλέφωνο. Σε κάποια στιγμή που άρχισαμε συζήτηση, μου είπε:

—Δεν βαρύνεται! Έδω στο Χόλλυγουντ, έτσι είναι. Όλος ο θόρυβος θα τελειώσει σε τρεις μέρες.

—Ευχάριστο αυτό, είπα. Μόνο να μπορέση ν' ανθέξη η Βαρβάρα στην κίτρινη δημοσιογραφία, στην απόλεια των φίλων της, και...

Δεν μπόρεσα να συνεχίσω. Τα νεύρα μου δεν με βοηθούσαν...

Όταν κατά τις τρεις το απόγευμα κατέβηκα κάτω, βρήκα στην αίθουσα άναμονής την Λυδία Στάρρ. Είχε μπη από την κουζίνα και τα ρούχα της ήταν καταξέσπασμένα. Μου διηγήθηκε ότι για ν' αποφύγει τους περιέργους, αναγκάσθηκε να σιμμή μέσα στους θάμνους.

Σε λίγο έσπασε και η Κίττυ Ουίλλις. Την είχε στείλει ο άνδρας της. Άρχισαν να διαπληκίζονται με τη Λυδία για προσωπικά τους.

Μετά το δείπνο στις 8 1/2, έφθασε ο Σόμ Μάκ Νάιγκ. Συνωδευέτο από τον άστυνόμο Φραγκίκο Μπάυρον Γκράντνυ κι' έναν δικηγόρο. Ευγενέστατα ο άστυνόμος είπε ότι ήθελε να συλλέξη μερικές πληροφορίες. Μετά τον καφέ, η Βαρβάρα, απεσύρθη στην βιβλιοθήκη με τον άστυνόμο, τον Μάκ Νάιγκ και τον δικηγόρο. Η ανάκρισις διήρκεσε δέκα λεπτά.

Όταν γύρισε η Βαρβάρα, ανήγγειλε ότι η άστυνομία φρονούσε ότι επρόκειτο περί αυτοκτονίας, κι' ότι το περιστρόφο το πήρε κάποιος διαδαστικός. Όπωςδήποτε, όμως, έπρεπε να εξακριβωθούν μερικά πράγματα.

Ο Γκράντνυ γύρισε κι' αυτός κι' άρχισε διαφόρους ερωτήσεις.

Κανείς ωστόσο δεν μπορούσε να εξηγήση, γιατί, όταν ο Γκάρνικ άφηκε το έσπασμένο του κατά τις όχτω, έκαμε έναν περίπατο γύρω από το σπίτι της Βαρβάρας. Μήπως, άφου πήρε την τραγική απόφαση ν' αυτοκτονήσει, ήθελε ν' αποχαιρετήσει το σπίτι του; Έγώ σε σχετική έρωτηση, βεβαίωσα ότι κανείς δεν μπήκε στο σπίτι, ούτε κτύπησε. Και η Βαρβάρα βεβαίωσε ότι με τον Γκάρνικ χάρισαν όμαλώςτα.

Σε μια στιγμή που η Βαρβάρα είχε απομακρυνθή από κοντά μου, άντελήφθη ότι κάτι έπρεπε στην ποδιά μου. Ήταν ένα χαρτί.

Σηκώθηκα και βγήκα έξω ανήσυχη. Κύτταξα το ευρήμα μου. Ήταν ένα κομμάτι χαρτί, στο οποίο ύπρηχαν λίγες γραμμές με κεφαλαία γράμματα.

Το διάβασα μ' άγωνία:

«Μην νομίζετε ότι εξαπατάτε κανέναν. Πρέπει να το ενοήσετε αυτό, άλλωλιώς θ' αντιμετώπισετε πολλές φασαρίες».

Το μήνυμα άπευθύνετο σε μένα και τη Βαρβάρα. Ποιός όμως τότε; Μέσα στην αίθουσα βρισκότουσαν έξη γνωστά πρόσωπα. Ένα από τα πρόσωπα αυτά, έγωνιζέε ότι λέγαμε ψέμματα. Και ο κίνδυνος τον όποιον έπρόκειτο ν' αντιμετώπισουμε, ήταν αρκετά μεγάλος.

Παρήγγειλα τσάι, στο όποιο, για να τους ξεφορτωθώ, ευχαρίστως, θέρριχνα άρσενικό. Φανταζόμουν ότι θα φεύγαν. Άρχισαν όμως τη συζήτηση. Ο Ουίνολόου ήταν εκεί, καθώς και ο Φρήμαν.

Τελευταίος ήλθε ο Στόν.

Η Λυδία, ύστερ' από μια συζήτηση, είπε ότι κατόπιν των όσων συνέβησαν, κι' άφου η Βαρβάρα δεν θα μπορούσε να συμμετάσχη στο τραπέζι που έτοιμάζαν, το ανέβαλαν. Η Βαρβάρα τους έπρότεινε να μείνουν σπίτι της και δέχθηκαν.

Ο Ουίνολόου είχε εξέλθει. Καθώς βγήκα να πάω στο δωμάτιό μου, άκουσα συζητήσεις στην βιβλιοθήκη. Συζητούσε θυμωμένα ο Ουίνολόου με την Ρουθ. Δεν άντελήφθη τί έλεγαν, γιατί έκλεισαν την πόρτα. Ωστόσο, το πράγμα μου έκανε εξαιρετική έντύπωση. Τί σχέσις ύπρηχε μεταξύ των; Και θυμήθηκα τώρα, ότι μόλις πρωτοέφθασα στο σπίτι και χτύπησα την πόρτα της Ρουθ, αυτή είχε πη: «Εσύ είσαι, Άνοη;» Τά πράγματα μου φαινόταν πιο παράξενα και πιο μπελεγμένα άπ' ά τι θα

μπορούσε κανείς να τά φαντασθή. Έτσι και στο Χόλλυγουντ.

Όταν ο Ουίνολόου βγήκε, του έδωσα να ένοήση ότι είχα άντληθή τον διαπληκτισμο του με την Ρουθ.

—Σάς είπα, μου άπήνησε, ότι πρέπει να νοιώσετε ότι εδώ δεν είναι όπωσ στην άλλη Άμερική. Έδω είναι Χόλλυγουντ. Και πρόσθεσε ότι καλύτερα ήταν να κυττάω τη δουλειά μου, γιατί η Βαρβάρα ύστερ' άπ' όσα συνέβησαν τον είχε άνάγκη

Χωρίς να πώ σε κανένα τίποτε, έγκατέλειπα την αίθουσα. Πήρα ένα αυτοκίνητο και έκαμα ένα γύρω στην πόλη, να συνέλθω. Κατόπι πήγα στην ταβέρνα του Γκάρνικ, έλπίζοντας ότι άν έβλεπα τον διευθυντή της, κάτι θα μπορούσα να μάθω για τίς ύποπτες έπιχειρήσεις του Λούι. Ήταν όμως πολύ άσποχολημένος και δεν μ' άφηκαν να τον δω. Για μια στιγμή, μου φάνηκε ότι είδε εξηφανισθή. Όταν είπα να τον καλέσουν, μου άπήνησαν ότι ο Μάκ Νάιγκ ποτέ δεν πήγαινε στην ταβέρνα.

Γύρισα σπίτι και κατευθύνθηκα στην κρεβάτοκάμαρά μου. Το παράξενο μήνυμα με βασάνιζε. Έψαξα να βρω έναν καθρέφτη του χειριού, παληό κειμήλιο, που είχα άφηση το πρωί στο τραπέζάκι μου. Είχε εξαφανισθή κι' αυτός. Κείνη την ώρα χτύπησε το ιδιαίτερο τηλέφωνο της Βαρβάρας. Έτρεξα και σήκωσα το άκουστικό. Δεν ήκουσα τίποτε, παρά τη μουσική «Ο τελευταίος χορός των άρών» ενός γραμμοφώνου. Τη στιγμή που περίμενα να δω τί ήταν αυτό το μυστηριώδες, τηλεφώνημα άγνωστα βήματα στο διάδρομο μου προκάλεσαν την προσοχή. Κρατώντας το άκουστικό, μετακινήθηκα λιγάκι. Κείνη την ώρα άκουσα έναν ύπόκωφο πυροβολισμό. Το τζάμι του παραθύρου που βρισκόταν πλάι στο τηλέφωνο έσπασε και η σφαίρα καρφώθηκε στον τοίχο. Μ' έσωσε η μετακίνηση. Δεν πρόφθασα να συνέλθω και άμέσως ταυτόχρονα άκουσα το χαρακτηριστικό κλείσιμο της διακοπής του τηλεφώνου, στην άλλη άκρη του σύρματος. Άπό το άνοιχτό τζάμι, άκουσα το ίδιο τραγουδι που ήκούετο στο άλλο άκρο του τηλεφώνου, να έρχεται από το διαμέρισμα του Ραϋμόνδου, που ήταν φωτισμένο. Σχεδόν άμέσως όμως έσέυσε και το φως. Την ίδια στιγμή, η πόρτα χτύπησε και μπήκε ο Ραϋμόνδος.

—Άκουσα κάποιο χτύπο, είπε ειρωνικά και μουδειξε τα σπασμένα τζάμια.

—Δεν είναι τίποτε, είπα. Παίζοντας με το δακτυλίδι μου, έσπασα το τζάμι.

Τον ρώτησα άν κλειδώνη το διαμέρισμά του και μου άπήνησε καταφατικά.

Όταν έφυγε, προσπάθησα να σκεφθώ. Η άπειλή έπραγματοποιείτο και εστρέφετο εναντίον της Βαρβάρας. Με έλεον πάρε γι' αυτήν, διότι φορούσα τις πυτζάμες της εκείνη την στιγμή. Το μυαλό μου σκοτιζόταν. Ο φόνος του Λούι, η εξαφανισθή του περιστρόφου, τα μυστηριώδη βήματα που με παρακολουθούσαν,

η εξαφάνιση του καθρέφτη, ο μυστηριώδης πυροβολισμός, ύστερ' από την γραπτή άπειλή, όλ' αυτά ήσαν προβλήματα, που πήγαιναν να με τρελλάνουν. Δεν μπορούσα να καταλάβω σε τί κόσμο ζούσα.

Πήγα να βρω τη Βαρβάρα και της εξιστόρησα το έπεισόδιο του πυροβολισμού. Μου έκαμε έντύπωση η άρνησή της να προσφύγομε στην άστυνομία και η έπιμονή της ν' άρνηται ότι είχε έχθρους που να ήσαν λαν να την φονεύσουν. Έπίσης μου έκαμε έντύπωση ότι ύπεστήριζε τον Ραϋμόνδο, το όποιοι η σταυσις μου φαινόταν καθαρά ύποπτη.

Ύστερ' από ζωηρή συζήτηση, μου άπήγόρευσε άπόλυτα ν' άναμιγνύωμαι στην ύπόθεση του Γκάρνικ, διότι η άνάμιγής μου, όπως ίσχυριζόταν, θα ώδηγούσε την άστυνομία ν' ανακαλύψη τον τόπο όπου βρέθηκε το πτώμα του Γκάρνικ. Άντηλλάξαμε σχεδόν πικρά λόγια.

Άποσύρθηκα στην κρεβάτοκάμαρά μου. Σε λίγο όμως μετανοιωμένη για την ρήξη μου με την Βαρβάρα άπεφάσισα να πάω να την βρω. Έντύπωση επίσης μου έκανε ότι άκουσα την φωνή της στη βιβλιοθήκη. Άκουσε τα βήματά μου στον διάδρομο και ήλθε προς συνάντηση μου. Μειδιούσε κι' ήταν ήρεμη. Μου είπε πως εξασκείται σ' έναν ρόλο της και ότι έπρεπε να μένω ήσυχη. Όταν γύρισα για το δωμάτιό μου, άντελήφθη ένα κοπέλλο άνδρικο κι' ένα μπαστούνι στην άκρη του διαδρόμου. Η Βαρβάρα, βρισκόταν με κάποιο και μου έλεγε ψέμματα. Άσφαλώς, θάχανα το μυαλό μου εκεί μέσα. Άπορούσα μόνο πως η Βαρβάρα δεν είχε ακόμη τρελλαθθή. Κι' έπειτα, είχε το κουράγιο να παίξει στο στούντιο. Μα την αλήθεια, οι άνθρωποι αυτοί ήσαν πολύ άλλωλιωτικοί!

Ξαπλώθηκα πάλι στο κρεβάτι μου. Μαύρες σκέψεις με πλημμύριζαν. Όσα συνέβαιναν, ήταν αρκετά παράξενα. Άρχισα στα σούβαρα να ύποφιαζώμαι, μήπως η Βαρβάρα είχε σκοτώσει τον Γκάρνικ, και τότε, χωρίς άλλο, η σφαίρα του τηλεφώνου προοριζόταν για μένα.

Τέλος με πήρε ο ύπνος. Ξύπνησα λίγο άργά. Οι φοβέρτες σκέψεις της νύκτας με είχαν έγκαταλείψει.

Όταν ο Ραϋμόνδος μου έσέρβιρε το πρόγευμα, μου είπε ότι τον άπήλλαξα να μαζεύη τα σπασμένα γυαλιά, γιατί τη νύχτα, η Βαρβάρα κάλεσε και διόρθωσαν το τζάμι. Έκρυφα την κατάπληξή μου, για την σπουδή αυτή της Βαρβάρας να κρύψη τα ίχνη της έπιθέσεως. Τι παράξενος άνθρωπος αυτό το κορίτσι!

Έκει που την έβλεπες να τάχη χαμένα εκεί έπαιρνε άποφάσεις, τις όποιες έβάζε άμέσως σε ένεργεια με μια άποφασιστικότητα που με εξέγιζε.

Τον ρώτησα άν είδε τον καθρέφτη μου.

—Μάλιστα, κυρία, τον είδα χθές και τον πήρα.

—Πήγαινε να μου τον φέρης! Χαμογέλασε σαρκαστικά.

—Όχι πριν μου ύπογράψετε ένα τσέκ δέκα χιλιάδων δολαρίων. Είμαι πολύ πολύτιμος. Έχει πάνω τα δακτυλικά σας άποτυπώματα. Τα ίδια άποτυπώματα έχει και το περιστρόφο της Βαρβάρας! Ωστε ήταν ένήμερος όλων! Ση-

κωθηκα άπότομα και με μεγάλη όρηγη του είπα να φύγη.

Ύστερ' από το έπεισόδιο αυτό, άποφάσισα να πάω στην άστυνομία και να διηγηθώ μια, φανταστική ιστορία, για να καταδειξώ ότι ο Γκάρνικ δολοφονήθηκε από κάποιον. Βγήκα μετά την άπόφαση αυτή και πήγα στο δωμάτιο της Βαρβάρας. Καθόταν στο γραφείο της. Της είπα ότι ο Ραϋμόνδος ήταν άπαισιος, κι' ότι έπρεπε να τον διώξη. Χαμογέλασε και το άπήνησε ότι ήταν περίφημος, άλλ' ότι η δουλειά του ήταν άλλη, κι' όχι να να υπηρετής. Άντελήφθη όμως όταν τάλεγε αυτό, ότι έσπευσε να κρύψη το βιβλιάριο των έπιταγών της. Ο έκβιασμός του Ραϋμόνδου είχε φαιναίτα πετύχει σ' αυτήν και του είπε ύπογράψει κάποια τσέκ.

Της ζήτησα τον καθρέφτη του χειριού της. Μου άπήνησε ότι είχε σπάσει.

—Ο δικός σου τί έγινε; —Έξαφανισθηκε στο σπίτι σου, της είπα με χαιρεκάκεια.

Σηκώθηκα να φύγη, γιατί ο Διευθυντής της —είπε— την περιμενε. Καθώς έβγαινε, μου φάνηκε ότι τά μάτια της δάκρυζαν.

Τριγύριζα το σπίτι άσκοπα, προσπαθώντας να λύσω το μυστήριο που περιέβαλλε όλη αυτή την ύπόθεση, όταν κτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Μάκ Νάιγκ ζήτησε την Βαρβάρα να της πη πως τακτοποίησε τα της κηδείας του Γκάρνικ. Του είπα ότι η Βαρβάρα δεν θα την άκολουθούσε κι' ότι θάστειλα Λουλούδια έξ ονόματός της.

Έτοιμαζόταν να διακόψη όταν του είπα:

—Μου φάνηκε κ. Μάκ, ότι σάς είδα χθές στην ταβέρνα του Γκάρνικ. Δεν με προσέξατε όταν σάς φώναξα.

—Ωρισμένως, κάματε λάθος. Ποτέ δεν πάω εκεί. Και ύπό τας συνθήκας που βρισκεσθε, ούτε σεις δεν έπρεπε να πάτε στο ύποπο αυτό κέντρο!

Κι' όμως είμαι βεβαία πως τον είδα εκεί!

Δεν έχασα καιρό. Ντύθηκα για να πάω στην άστυνομία. Καθώς μετέβαινα, κάτι μ' έσπρωξε να πάω στο δωμάτιο του Ραϋμόνδου. Η πόρτα ήταν μισάνοικτη. Άνοιξα και μπήκα μέσα. Το δωμάτιο ήταν κενό, στο παρακείμενο όμως ήκουσα δευτάτη συζήτηση. Αυτό με φόβισε κι' έσπευσα να βγω. Καθώς έκλεινα την πόρτα, τα ρούχα μου μπερδεύτηκαν. Φοβισμένη τά έσυρα άπότομα κι' ένα κουμπι μου έπεσε.

Πήρα ένα τσέκι και πήγα στην άστυνομία. Ζήτησα τον Γκράντνυ. Του διηγήθηκα την ιστορία. Του άπέκρυφα βέβαια πολλά. Του είπα ότι ο Ραϋμόνδος, ύποπτευόμουν, ότι σκοτώσε τον Γκάρνικ.

Ο Γκράντνυ με ήκουσε, δίχως εκπλήξη. Μου άπήνησε ότι οι ύποψιες έστρεφόταν εναντίον της Βαρβάρας και μένα. Ήξερε ότι ο Γκάρνικ ήλθε στην Βαρβάρα και ότι σκοτώθηκε μέσα στο σπίτι της.

Δέχθηκε όπωσδήποτε να έξετασθώ και η ύποψια μου. Μαζύ μεταβήκαμε στα διαμερίσματα του Ραϋμόνδου. Όταν άναψα το φως, άφου μπήκαμε μέσα, με κατέλασε φόβη κι' άφήκα φωνή άπογνώσεως. Ήταν

νεκρός πάνω στο κρεβάτι του. —Ήυτοκτόνησε! φώναξα, κι' έδειξα τον Ραϋμόνδο.

Ο Γκράντνυ δεν άπήνησε άμέσως. Σε λίγο όμως, και άφου έκαμε πρόχειρη έρευνα, μου είπε:

—Μην φωνάζετε, μίς Παιήζ. Δεν ήυτοκτόνησε, όπως λέτε, διότι φοβήθηκε. Τον σκοτώσαν. Και τεις γνωρίζετε τον δολοφόνο!

Όταν συνήλθε, το σπίτι είχε γεμίσει από άστυνομικούς.

Ο εισαγγελεύς κι' ο Γκράντνυ με άνέκριναν. Έπέμεναν να τους πώ ποιός ήταν ο δολοφόνος.

Όλα τά περιστατικά βάρυναν την Βαρβάρα και μένα. Ο Γκάρνικ σκοτώθηκε στο σπίτι. Το πτώμα μετεφέρθη. Το όπλο που σκοτώθηκε ήταν της Βαρβάρας. Βρέθηκε πλάι στον Ραϋμόνδο και του έλειπε μια σφαίρα. Ο Ραϋμόνδος σκοτώθηκε έπειτα, άφου το πρωί είχε εισπράξει έπειτα από την Τράπεζα ένα τσέκ της Βαρβάρας. Αυτό έδειχνε ότι γνώριζε κάτι με το όποιο εξεβίασε την άνεψιά μου, που είχε συνεπώς κάθε λόγο να τον σκοτώση.

Έπέμεινα στην άθωότητα της Βαρβάρας καθώς και την δική μου, χωρίς βέβαια να μπορώ να εξηγήσω πολλά πράγματα. Άκόμα και η έπίσκεψή μου στο δωμάτιο του Ραϋμόνδου, την όποιαν θέλησα ν' άρνηθώ, προδούθηκε από το κουμπι, που είχα χάσει.

Προσάθησα να δικαιολογηθώ, λέγοντας την αλήθεια:

—Τίγος ήταν οι φωνές που άκούσατε; Μήπως της Βαρβάρας; Δεν έβρω τί άπήνησα. Γνωρίζω όμως ότι δεν θα μπορούσα να δρικήσθω ότι η φωνή που άκουσα στο δωμάτιο του Ραϋμόνδου δεν ήταν πράγματι η φωνή της άνεψιάς μου.

Περνούσα στιγμές άκράτα καλά ότι η τιλαμβανόμουν αρκετά καλά, ότι η σύλθεσις μου ήταν κρίσιμη, ότι το ληψή μου ήταν βέβαιη κι' ότι το μέλλον της Βαρβάρας κατεστρέφετο.

Ύστερ' άπ' άρκετή ώρα, έφυγαν όλοι. Μας άφησαν ύπό φρουράν στο σπίτι, με τη διαταγή να μη ξεέλθουμε. Ήταν φανερό ότι ήμασταν ύπό κράτησι.

Πριν μεταθώ στο δωμάτιό μου, πήγα στα της Βαρβάρας. Βημάτιζε μέσα στο δωμάτιό της νευρικά.

—Σου ζητώ συγγνώμην, θεία Σουάνα, μου είπε με φωνή ελιμμένη.

Ήταν άποκαωμένη.

Άπήνησα θυμωμένη: —Βαρβάρα, πρέπει να κατηγορηθώ για φόνο. Είμαι βέβαιη ότι ξέρεις ποιός σκοτώσε τον Γκάρνικ, και τον Ραϋμόνδο. Γιατί δεν μίλας;

—Δεν έχω καμμία άπόδειξη. Και έχω λόγους να μην μιλάω.

—Θά ήθελα ν' άκούσω αυτούς τους λόγους, οι όποιοι θα μάς στείλουν φυλακή.

—Δεν έχω άποδείξεις. Δεν μπορώ να πείσω κανένα για ένοχο. Και μόλιχα θα δημιουργήσω κι' άκόμη εναντίον σου.

Όταν άπεσύρθηκα στην κρεβάτοκάμαρά μου, άρχισα να σκέπτομαι. Άκόμα και τον Ραϋμόνδο να σκοτώσε η Βαρβάρα, τον Γκάρνικ σκοτώσε η Βαρβάρα, όταν ήλθε στο σπίτι, δεν το γνώριζε η Βαρβάρα. Και πάντως εκείνος δεν έρχό-

ταν μ' έχθρικές διαθέσεις.

Έπρεπε όμως να κινηθώ για να σωθώ. Η Βαρβάρα, κάτι γνώριζε, αλλά δεν ήθελε να μιλήσει.

Μετά πολλή σκέψη, άπεφάσισα να πάω στο Γκάρνικ. Έπρεπε ως το πρωί που θα εξέδιδοντο τα έντάλματα συλλήψεως να λύσω το αίνιγμα.

Κατέβηκα άθόρυβα κάτω. Ο σκοπός φύλαγε στην πόρτα. Πήγα στην βιβλιοθήκη, πήρα ένα άνοδοχείο και πλησιάζοντας σιγά στο παράθυρο, το πέταξα έξω. Ο σκοπός άκούοντας τον θόρυβο έτρεξε. Άφηκε για μία στιγμή άφρονήτη την πόρτα, από την όποια με σπουδή και με προφύλαξη έφυγα.

Έφθασα στην ταβέρνα του Γκάρνικ. Στο δεύτερο πάτωμα διέκρινα κάποιον φως. Ήταν κλειστά και χτύπησα άπεγνωσμένα. Καμμία άπάντηση δεν δινόταν σ' άλλεπάλληλα χτυπήματά μου. Τότε σκέφθηκα την είσοδο των ύπηρετών. Προχώρησα σε μία στενή διαδο, η όποια χωρίζετο το οίκημα από τα γειτονικά του σπίτια.

Ήταν σκοτεινή. Άνεκάλυφα μία είσοδο, η όποια θά ήταν και η είσοδος φαίνεται των παικτών. Προχώρησα δι' αυτής στην αυλή. Άναψα σπύρτα και ανέβηκα στις αίθουσες του παιγνιδιού. Δεν ύπήρχε κανείς κι ήταν θεοσκότεινα.

—Κύριε Ρόμκενσον! φώναξα στην τύχη, το πρώτο όνομα που μου ήλθε στο νου.

Έπειτα από άρκετη ώρα, είδα ν' ανάβη ένα φως κρυμμένο μέσα στην όροφή. Άντελήφθην μία πόρτα. Προχώρησα σ' αυτήν, μα το φως έσβησε. Σκέφθηκα ν' ανάψω σπύρτα, μα μετενόησα. Η σκέψις ότ. ο δολοφόνος μπορούσε να με παρακολουθή άθέατος, με σταμάτησε. Έτεινα το χέρι μου προς την πόρτα που είχα όη. Συνάντησα το κενό. Η πόρτα είχε άνοιξει. Την άκουσα που έτριξε και ό πανικός με κατέλαθε. Άρχισα να τρέχω πίσω μέσα στο σκοτάδι, για να διαφύγω τον κίνδυνο. Δεν προχώρησα πολύ και έπεσα πάνω σε κάποιον. Φώναξα. Άυτόστιγμεί κάτι με χτύπησε, κι έπεσα ζαλισμένη στον τοίχο. Θά γκρεμιζόμουν στις σκάλες, αν το σώμα του άγνωστου δεν με συγκρατούσε. Αισθάνθηκα τα χέρια του να με πιέζουν, και κάτι ύγρο στο πρόσωπό μου. Φαντάσθηκα ότ. είχε φθάσει το τέλος μου, όταν άκουσα τα βήματα του μυστηριώδους έχθρου μου ν' άπομακρύνονται.

Είχα σωριασθή κάτω σαν άμορφος όγκος. Το κεφάλι μου πονούσε και κάποιον πυκνό ύγρο έτρεχε στις παρειές μου.

Κατάρθωσα να σηκωθώ και να προχωρήσω μέσα στο σκοτάδι. Καθώς έτρεχα για να φύγω, είχα χάσει το καπέλλο μου και την τσάντα μου. Δεν είχα πιά σπύρτα. Έπι τέλους βρήκα τον διακόπτη και άναψα το φως. Καθώς προχωρούσα, έπεσα πάνω στον άστυνόμο Γκράντι.

Τόν δέχθηκα σαν σωτήρα και του ζήτησα βοήθεια. Χαμογέλασε. Μου έδειξε τα χέρια μου. Τα λεπτά μου γάντια ήταν γεμάτα μελάνα. Λίγο πιο πέρα ήταν ένα μελανοχείο.

Είχε φαντασθή ότ. είχα σκηνοθετήσει έναντιόν μου την επίθεση. Πραγματικά, δεν ύπήρχε κανένας ίχνος του άγνωστου, μόνο το καπέλλο μου και η τσάντα μου βρισκόταν παρά μί.

Χωτερ' από άρκετη συζήτηση με

τον άστυνόμο, ό όποιος, παρά τα έπιχειρήματά μου, δεν φαίνόταν διατεθειμένος να δεχθώ τις άπόψεις μου, έφ' όσον δεν είχα άποδείξεις, του είπα:

—Είμαι βέβαιη ότ. μπορώ ν' άποκαλύψω τον δολοφόνο. Θά χρησιμοποιήσω την ματαιοδοξία του.

—Πώς;

—Άκούστε. Είμαι βέβαιη, ότ. βρίσκεται μεταξύ των έξη προσκεκλημένων της Βαρβάρας την βραδυά του φόνου. Αύτος έπεχείρησε, να σκοτώση την Βαρβάρα προχθές και άπέτυχε. Σάν πληροφορηθή ότ. η Βαρβάρα διέφυγε την σύλληψη, θά έπαναλάβη την άπόπειρά του. Λοιπόν: Θά πάρω την θέση της Βαρβάρας. Έσεις θά κατάρθώσετε οι έξη αύται να πληροφορηθούν, ότ. αύριο την νύχτα η Βαρβάρα θά πάη λουλούδια στον τάφο του Λούι, ό όποιος θά ταφή αύριο το άπόγευμα. Είμαι βέβαιη ότ. ο δολοφόνος θά της έπιτεθή. Τα λουλούδια θά τα πάω εγώ, όπως καταλαβαίνετε, αντί της Βαρβάρας.

Άφοδ ό Γκράντι συνεννοήθηκε τηλεφωνικά με τον εισαγγελέα, μου είπε:

—Ο εισαγγελεύς έδέχθη να μην έκδόση τα έντάλματα, ως ότου γίνη αυτό το κόλπο. Θά πάτε στις 9 στο νεκροταφείο τη νύχτα. Θά παρακολουθήσετε μυστικά. Η άνεψιά σας όμως πρέπει να νομίζη ότ. θά πάτε μόνη σας.

Ο Γκράντι, μέσα στους ύπόπτους, συμπεριελάμβανε και την άνεψια μου, και το κόλπο μου το χρησιμοποίησε για ν' άποδείξη την ένοχη της, αν πράγματι ήταν ένοχη.

Την επομένη είπα στην Ρούθ να μου βρή λουλούδια για να τα πάω στον τάφο του Γκάρνικ. Στις έρωτήσεις της, για τις ύποψιες που σημουργήθηκαν εις βάρος μας, είπα ότ. η άστυνομία εστρέφετο πλέον προς άλλη κατεύθυνση, κατόπιν νέων στοιχείων.

Είδοποίησα τον Φρήμεν Ούιλλις, τον Ούινσλόου και τον Μάκ Ναιγκ ότ. η Βαρβάρα ήταν άρρωστη και δεν μπορούσε να δεχθώ κανένα, άλλ' ότ. το βράδυ θά πήγαινε λουλούδια στο νεκροταφείο.

Η Κίττυ Ούιλλις, η Λυδία Στάρ και ό Λιλια Στόν, πέρασαν κατά το μεσημέρι από το σπίτι. Τους είπα ότ. η άστυνομία, είχε βρή νέα στοιχεία ένοχής και ότ. η Βαρβάρα θά πήγαινε λουλούδια στο νεκροταφείο την νύκτα.

Το βράδυ, ό Γκράντι με παρέλαθε. Όταν φθάσαμε στο νεκροταφείο — φοροδσα έπίτηδες τα ρούχα της Βαρβάρας—μου είπε που ήταν ό τάφος του Γκάρνικ και μου συνέστησε μόλις αντίληφθώ κάτι το ύποπτο να πέσω χάμω.

Προχώρησα στο μονοπάτι που ώδηγούσε στον τάφο. Η έρημιά με τρόμαξε. Αισθανόμουν ότ. ο άόρατος έχθρός μου με παρακολουθούσε, αλλά δεν τον έβλεπα. Ξαφνικά ό τρόμος μου αδέηθη. Καθώς έστρεφα στα ένηνά βήματα που μου είπε ό Γκάρνικ για να φτάσω στον τάφο, είδα κάτι λευκό σαν σκία να κινήται μπρός μου. Άποκαμωμένη σφησα μιά φωνή κι έπεσα κάτω. Ταυτόχρονα, άκουσα δυό μισοβολισμούς.

Όταν συνήλθα, είδα πάνω μου την Βαρβάρα!

—Φύγε γρήγορα, γιατί θά σε συλλάβουν, είπα.

Άκουσα όμως την φωνή του Γκράντι.

—Δεν ύπάρχει κίνδυνος! Το κόλπο πέτυχε. Ο δολοφόνος άπεκαλύφθη.

Όταν γυρίζαμε σπίτι με το αυτοκίνητο του Ούιλλις, ό όποιος, διαισθανόμενος ότ. του είπα ψέμματα πώς η Βαρβάρα δεν δεχόταν, γέλασε τον σκοπό, κατάρθωσε να την δη, και να την πάρη να έλθη στο νεκροταφείο, για να με παρακολουθήσουν. Έμαθα τέλος την ιστορία. Έμεινα κατάπληκτη: Τόν Γκάρνικ και τον Ραϋμόνδο, τους σκότωσε η Κίττυ Ούιλλις! Δεν μπορούσα να το πιστέψω.

Η Κίττυ πενούσε πολύ κακά με τον Ούιλλις. Έπαιζε χαρτιά και τον είχε καταστρέψει με το χαρτοπαίγνιο. Πρό καιρού είχε υποβάλλει αίτηση διαζυγίου. Ο Φρήμαν, άγαπούσε την Βαρβάρα.

Η Βαρβάρα, παρ' όλα αυτά, τον έπεισε ν' άποσύρη την αίτηση διαζυγίου, για να δοκιμάση μία φορά άκόμη, να σώση την Κίττυ, με τον όρο η Κίττυ να έγκαταλείψη το πάθος της. Έκείνη όμως δεν έπαυσε να παίζη. Έχασε μεγάλα ποσά στού Γκάρνικ και αύτός την άπειλούσε ότ. αν δεν τον πλήρωνε, θά το έλεγε στην Βαρβάρα.

Στο άναμεταξύ, η Κίττυ, η όποια είχε πληροφορηθή τις σχέσεις του Φρήμαν με την Βαρβάρα και ότ. η Βαρβάρα, όταν πήρε διαζύγιο με τον Γκάρνικ, του έξομολογήθηκε ότ. θά πάρη τον Ούιλλις, ήρχισε να την μισή.

Το βράδυ του φόνου, η Κίττυ ήξερε ότ. ο Γκάρνικ θά πήγαινε στην Βαρβάρα να της μιλήση για τα χρέη της. Σε μία στιγμή που οι άλλοι ήσαν άπασχολημένοι, βρήκε τον Γκάρνικ και τον σκότωσε με το πιστόφρο της Βαρβάρας που το είχε πάρει απ' την τσάντα της. Όταν έφευγε, την είδε ό Ραϋμόνδος.

Ο Ούιλλις, που έβλεπε τη ζήλεια της γυναίκας του έναντιόν της Βαρβάρας, της υπέδειξε ν' άρραθωνισθή τον Ούινσλόου, κατά τύπους, για να διαλύση τις ύποψιες της γυναίκας του.

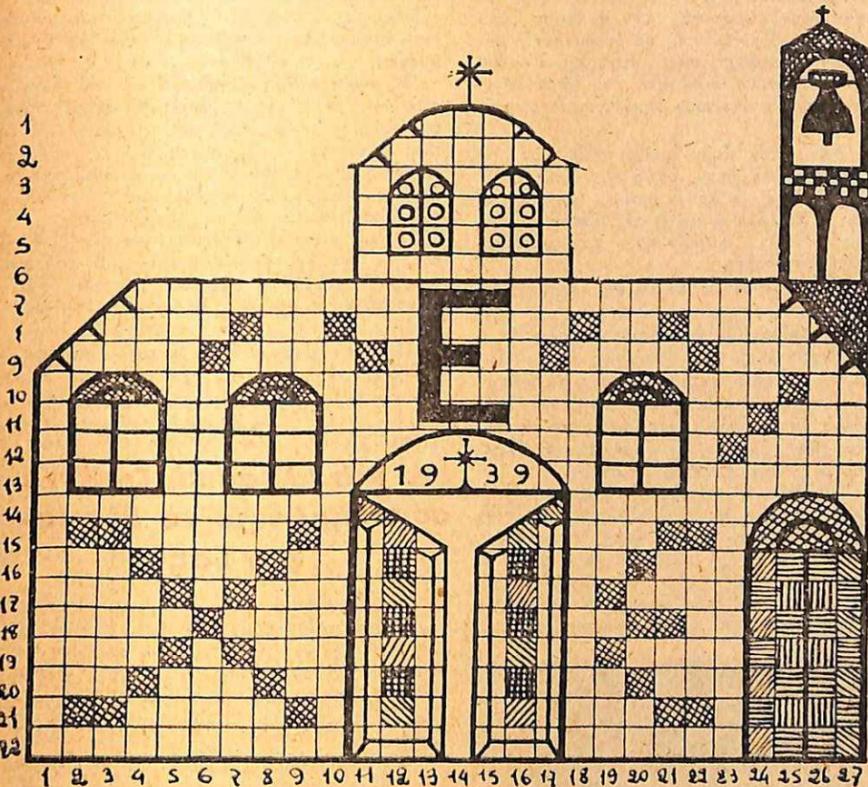
Ο Ραϋμόνδος, ό όποιος παρακολουθούσε τις συνομιλίες του Γκάρνικ και της Βαρβάρας, ήξερε για το πλαστό της διαζύγιο στο Γιουτάν και την πρόθεσή της να πάρη τον Ούιλλις. Για να μην άποκαλύψη τα σχέδιά της στην Κίττυ, την έξέβιαζε, και της έπαίρνε λεφτά.

Μετά τον έκθειασμό έμένα και της Βαρβάρας για τον φόνο, θέλησε να εκθιάση και την Κίττυ, μα εκείνη τον σκότωσε.

Η Ρούθ, Ικανοποιήθηκε, όταν πληροφορήθηκε ότ. ο άρραθώνιας της Βαρβάρας και του Άνση ήταν πλαστός, γιατί τον άγαπούσε. Έγώ τέλος έμεινα στο Χόλλυγουντ. Η παρράξενη αυτή ζωή, η σκληρή, η γρήγορη, η περιπετειώδης με εινε κακακτησει

Για να διασκεδάσετε

Νέον σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Ύποθετικόν.
- 2) Άρχιερεύς των Έβραίων.
- 3) Η έορτή της είναι στας 15 Αυγούστου.
- 4) Έκτός νόμου (ουδ.)— Αύτός θά πάη στην κόλαση.
- 5) Πάωμ—Έρωτηματικόν— Γράμμα—Βιβλική τοποθεσία—Ναυτικόν παράγγελμα—Φυλή.
- 6) Γυναικείον όνομα (ύποκοριστικόν)—Έντός—Άρθρον—Γυναικείον όνομα—Άποτελούνε τους μύς.
- 7) Γράμμα—Πρόσκλησις— Όσπριον (Γεν.)—Χλόη—Κ. Α.
- 8) Ν. Κ.— Φύλαρχος Άφρικανίς—Θάλασσα (άρχ.)—Ύποθετικόν—... Άνζελος.
- 9) Άρθρον (άντιστροφή)—Ό όποιος—Πόλις του Βελγίου—Αισθητήριον όργανον (δημ.).
- 10) Άρχικά ύπουργείου—Έχουν χρέηματα.
- 11) Πόλις της Γερμανίας— Δεν παρυσιάζει άνωμαλίας.
- 12) Άρχαία θεότης—Αισθητήριον όργανον.
- 13) Χειμερινόν σπόρ—Άνθος—Ό αριθμός 24—Ζών (άρχ.)—Μέρος του σταφυλιού.
- 14) Ωραϊον πτηνόν—Μισή...σειρήν—...και ύσια.
- 15) Άχαχον ζών— Γνωρίζει πολλά

- (Θηλ.)—Βυζαντινή νότα— ό αριθμός 13 δια γραμμάτων.
- 16) Προσωπική άντωνυμία (πληθ.)—Υίος του Νώε—Ένα των Μυστηρίων (αιτ. Δημ.).
 - 17) Όμοια—Κτητική άντωνυμία—Δεικτικόν—Μουσική νότα—Η καλύτερα εποχή.
 - 18) Τουρκικός τίτλος— Κάτοικος άρχαίας χώρας της Μικράς Άσίας.
 - 19) Πόλις της Μικράς Άσίας— Χωρίς φήμη.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

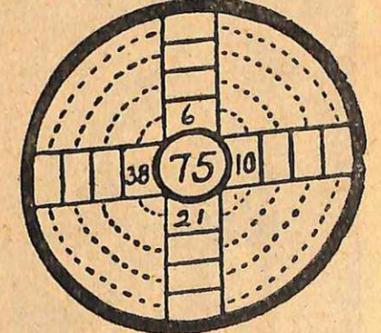
- 1) Μέρος της εκκλησίας.
- 2) Φονικά όργανα (δημ.).
- 3) Η αρχή του τέλους— Άρχαία χώρα της Μικράς Άσίας.
- 4) Άρχαίος θεός— Αριθμός— Σήμα κινδύνου—Ποταμός της Ιταλίας (άλλως Πάδος).
- 5) Άποκηρύσσω— Προσωποποίησης των Άμερικανών.
- 6) Αιγυπτιακή θεότης— Αύτοκράτωρ της Ρώμης— Ποσοτικόν (θηλ.).
- 7) Ύποθετικόν—Περίφημος σαδιστής.
- 8) Τίτλος παρ' Έυρωπαίους— Ρ. Σ.— Έπόνομον θενέττας του κινηματογράφου—Προσωπική άντωνυμία (αιτ. δημ.).
- 9) Τίς όποιος—Τραπέλης (Μεταφορική σημασία).
- 10) Μηχανήματα του άέρος.
- 11) Άπρεπές που δεν έχει τον τόπον

- του— Μυθικός τύραννος της Σπάρτης.
- 12) Καρχηδόνιος στρατηγός (ελαφρά άνορθογρ.).
 - 13) Πρόθεσις.
 - 14) Χρήσιμος εις το Ραδιόφωνον.
 - 15) Τελικός σύνδεσμος— Πολεμικός Ιππος.
 - 16) Έχουν σχέση με την Ίατρικήν.
 - 17) Μαζι (δημ.)—Άπαντα.
 - 18) Παλαιά δυαδική μοναχία.
 - 19) Πόλις της Γαλλίας—Τρωακτικόν—Χρονικόν έπίγραμμα.
 - 20) Δωρική μορφή του Άρθρου (απην)—Προτροπικόν—Όμοιωτικόν (άρχ.).
 - 21) Μουσική νότα—Άρχικά Έταίριών.
 - 22) Μουσική νότα— Δεν σορούμε το χαλοκαίρι— Ίάπων καθηγητής, το έμβόλιόν του εφημερίστη και ένταύθα.
 - 23) Ύπαρχει μεταξύ των Κρατών—Διδάσκαλος του Περισκέλους.
 - 24) Όρος της Γραφής. Μ.Μ.—
 - 25) Αύτου έξοχότης—Πλήθος (Κλητ.).
 - 26) Το σηκώτι (δημοστ.).
 - 27) Ήπειρος..

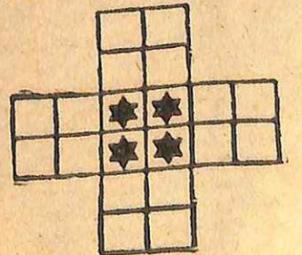
ΚΥΚΛΟΣ

Μπορείτε, χρησιμοποιώντας τους εξής αριθμούς: 2, 5, 11, 14, 16, 18, 20, 23, 25, 29, 30, 32, να τους τοποθετήσετε στα τετραγωνάκια του σταυρού, ώστε το άθροισμα κάθε άκτινος του σταυρού να είναι 75;

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΓΡΑΜΜΟ

Μπορείτε να κόψετε τον σταυρόν αυτό σε ίσα μέρη και να σχηματίσετε ένα παραλληλόγραμμο εις το όποιο τα τέσσερα άστρα θά βρισκωνται στην ίδια εύθεια γραμμής, είτε όριζόντιο, είτε κάθετο;

(Συνέχεια σελ. 54)

Σε μιιά απογοητευμένη

« Ήστε οικνη αγαπητή μου «Ρέλια». Παραδέχομαι αυτά που λέτε. Η περίπτωση σας άλλωστε είναι άρκετά συνηθισμένη στην εποχή μας, δυστυχώς. Μά ίσως μέσα σε όλη αυτή την ιστορία να πέφτη πάνω σας και κάποιο άδικο.

Και να σάς εξηγήσω.

Μου λέτε ότι χαριτωμένη καθώς είσθε συχνότατα βρίσκονται νέοι οι οποίοι σάς πολιορκούν. Στην αρχή αυτό σάς κολακεύει. Αλλά σε λίγο απογοητεύεσθε, γιατί βλέπετε ότι και η νέα σας κατόκτησις, το ίδιο όπως και οι προηγούμενες, έρχεται κοντά σας τραβηγμένη από τον πόθο της περιπέτειας μόνο, απ' την επιθυμία του να περάση λίγες στιγμές γοητευτικές μαζί σας. Ποτέ κανείς δεν σάς πλησίασε για να σάς προτείνη κάτι μονιμώτερο, κάτι πιο ήθικο, ποτέ δεν σάς προσέφεραν ένα όνομα, ένα σπιτικό. Και σεις, με την λεπτή σας ψυχή και τα άγια αισθήματα που την πλημμυρίζουν, άγανακτείτε. «Μά δεν θα βρω, ποτέ λοιπόν τον άνθρωπο που μου χρειάζεται;», με ρωτάτε άπελπισμένα.

Η εποχή μας διακρίνεται τόσο για την τραχύτητά της, τον ρεαλισμό της, την άδιαφορία με την οποία αντιμετώπιζει και τα δυσκολότερα προβλήματα. Ο αντίκτυπος της δεν μπορεί παρά να επηρεάση αυτούς που ζούν και κινούνται μέσα σ' αυτήν.

Οι άνδρες έπαψαν πιά, μιιά και δεν χρειάζεται άλλωστε στίς περισσότερες

Το κλασικό

των περιπτώσεων, να προσπαθούν να κατακτήσουν σιγά-σιγά την γυναίκα που τους κυριεύει τον νοϋ, να θέλουν να γνωρίσουν την ψυχή της. Κυττάζουν μόνο την εξωτερική εμφάνιση και αν τους ικανοποιή, προτείνουν έναν περίπατο, ένα τέτ-ά-τέτ.

Ελάχιστοι είναι εκείνοι που ζούν με το όνειρο να βρουν τον άνθρωπο-ταίρι τους, να φτιάσουν σπίτι, οικογένειες. Και αυτοί δεν είναι ποτέ θρασείς, τύποι γοητευτικών Δόν-Ζουάν, που λάμπουν στις συντροφίες.

Είναι αντιθέτως κλεισμένοι στον εαυτό τους, αποτραβηγμένοι, σιωπηλοί που καμιά γυναίκα συνήθως δεν τους πλησιάζει.

Και πάνω σ' αυτό ακριβώς έχετε άδικο. Αντί να κάνετε συντροφιά με ανθρώπους γοητευτικούς, αλλά κούφους στο βάθος, γιατί να μην επιχειρήσετε τη παρεια των άλλων, εκείνων που οι άλλες γυναίκες δεν πλησιάζουν ποτέ;

Ανάμεσα σ' αυτούς θα υπάρχει και εκείνος που να γεννημένος για να γίνη ταίρι σας. Και ακόμα, ίσως, ποιος ξέρει, μπορεί να μη ζή παρά με το όνειρο να σάς κάνει γυναίκα του μιιά μέρα. Μά πως να σάς το πη, όταν βλέπη να σάς τριγυρίζουν τόσες και τόσες θαυμαστές; Αντί

να σπαταλάτε λοιπόν, άδικα τα όμορφα χρόνια σας, δεν είναι προτιμώτερο να τον ανακαλύψετε και να τον κάνετε παρέα;

Η συντροφιά του πιθανόν να σάς επιφυλάσση εκπλήξεις. Ίσως να ξέρη να σάς μιλή κάποτε και για πράγματα κάπως ανώτερα—τέχνη, φιλολογία, πολιτική—που οι άλλες βλέπουν επιπόλαια, ακριβώς γιατί μέσα στην κουφότητά τους, δεν είναι ικανές να τα καταλάβουν.

Ένας τέτοιος τύπος θα μπορούσε ασφαλώς να σάς σεβασθή και μιιά μέρα δεν θα διαστάη να σάς προτείνη να τον παντρευτήτε, αν δη πως συμφωνείτε ψυχικά.

Πράγμα που σάς εύχομαι άλλωστε, ολόψυχα, αγαπητή μου φίλη.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ Με μιιά κλασική ζακέττα συμπληρώνετε το βεσιγιό σας

Το κυριώτερο πρόβλημα που άπασχολεί τη σύγχρονη γυναίκα είναι το πως θα κατορθώση να παρουσιάσση κομψή με όσο το δυνατόν λιγώτερα έξοδα. Πρόβλημα δύσκολο πολύ, που χρειάζεται γούστο και μυαλό έφευρετικό για να λυθή.

Και εξηγουόμεθα; Γούστο θα πη ικανότης έκλογης. «Ωθ θα πη έκλέγω!» λέει ένα παλιό ρητό. Σήμερα το ρητό αυτό θα μπορούσε να μετατραπή ως εξής: «Γιά νάσαι κομψή, πρέπει να ξέρης να έκλέγης».

Η έφευρετικότης τώρα. Το προσόν αυτό είναι πολυτιμώτατο σ' αυτές που το έχουν. Μ' ένα τίποτα ή έφευρετική γυναίκα ντύνεται, φαντάζει κομψότερη από τις άλλες, που ξοδεύουν ώρες και χρήματα για να μπορούσούν—άλλά του κάκου—να ξεχωρίσουν.

Γιά ένα κατόρθωμα της γυναικείας έφευρετικότητος θα σάς μιλήσωμε και μεις σήμερα.

Πρόκειται για μιιά θέστα άπλουστάτη που χρησιμεύει σε πολλές περιστάσεις, που φοριέται πάντα.

Αυτή τη ζακέττα, ακριβώς επειδή θα είναι μοναδική, πρέπει να την περιποιηθούμε και στο ράψιμο και στο σχήμα. Και το ύφασμα από το οποίο θα την φτιάσουμε πρέπει να είναι μάλλον ακριβό για να μη χαλάση εύκολα.

— ΕΞ —

Η ζακέττα για την όποιαν σάς μιλούμε γίνεται σε σχήμα σμόκιν, και είναι κομψοτάτη με την άπλοτητά της. Έχει στο κάθε πλαγιό μιιά μακρὰ πένσα που ξεκινάει απ' τον ώμο και τελειώνει χαμηλά πολύ, περίπου 10 εκατοστά πάνω απ' το τέλος και που χρησιμεύει στο να εξαπολύη καλύτερα στο σώμα η ζακέττα.

Η πλάτη έχει μιιά ραφή στη μέση από πάνω ως κάτω.

(1) 5ε σχετικόν άρθρον παραπλευρώς

Πηξουν οι γυναίκες

ΥΓΙΕΙΝΗ

'Αποφεύγετε τις καιές Μοντέρνες συνήθειες

Ενα από τα σπουδαιότερα ζητήματα που άπασχολεί σήμερα άμφοτερα τα φύλα, ιδίως τις γυναίκες, είναι η άπόκτησις κομψής σιλουέτας, με την έλάττωση του σωματικού βάρους.

Προς επιτυχίαν όμως του σκοπού αυτού οι περισσότεροι υποβάλλονται εξ άγνοίας των σε παράλογες κι' εξωφρενικές διαιτηθεραπείες που σπερδούντα κάθε σοβαρής επιστημονικής βάσεως, άλλοι δε χρησιμοποιούν διάφορες φαρμακευτικές σκευασίες άνίκανες να επιτύχουν το ποθούμενον και που επιδρουν κατά το πλείστον επίβλαβώς στον οργανισμό.

Το γεγονός είναι ένα. Οτι έμεις οι γιατροί παριστάμεθα καθημερινώς πρό νέων θυμάτων της εξωφρενικής μόδας. Οι πνευμονικές φυματώσεις και προφυματικές καταστάσεις, οι νευρασθένειες, οι ύστερικές καταστάσεις, οι ένκυρτιστικές άπνιες, οι διαταραχές των εμμήνων και οι ωθημικές ανεπάρκειες και δυστυχώς ακόμη οι τελευταίως παρατηρούμενες συγχοπές σε άτομα μικρής σχετικώς ηλικίας, ως επί το πλείστον αυτήν έχουν την αίτιαν.

Γιά τους λόγους αυτούς θα προσπαθήσω να κατατοπίσω επάνω στο ζήτημα αυτό τους άναγνώστας της παρούσης στή-

λης, για να μην πέφτουν εξ άγνοίας, θύματα διαφόρων καταστρεπτικών μεθόδων.

Και πρώτα-πρώτα: Ποία είναι τα όρια μεταξύ της παχυσαρκίας και του φυσιολογικού βάρους ενός ατόμου; Υπάρχουν διάμεσοι σταθμοί της παχυσαρκίας, ώστε πολλές φορές, είναι δύσκολα να όρισθ ή άπό που αρχίζει η κατάσταση αυτή. Πάντως μεταξύ άναστήματος και βάρους του σώματος υπάρχει μιιά φυσική άρμονία. Είς άνάστημα 1 μ. 70 άναλογεί βάρος 70 κιλών φυσιολογικώς. Στο βάρος τουτο η άναλογία του λίπους είναι 5-10 0/0, κάθε δε αύξησις του είναι άρχομένη παχυσαρκία.

Αλλά έδω υπάρχουν και εξαιρέσεις. Δηλαδή, πρέπει να λαμβάνεται υπ' όψιν και η γενική υγιεινή κατάσταση του ατόμου. Γιατί μπορεί μιν ένα άτομο, να έχη άνάστημα 1 μ. 70 και βάρος 85 κιλά, δηλ. 15 περισσότερο από το φυσιολογικό, αλλά το άτομο αυτό να νάναι άναιμικό, να πάσχη από αιμορραγίες (μητρικά, αιμορροΐδες, έλκος κ.τ.λ.) ή από άδενοπάθεια, ή τέλος το βάρος αυτό να το άπέκτησε ύστερα από μιιά ειδική ύπερτροφία, ένεσοθεραπεία, άνάπαυση, άεροθεραπεία κ.τ.λ. για την θεραπεία μιās πνευμονικής ή άλλης παθήσεως του.

Η προσπάθεια λοιπόν του ατόμου αυτού να ελαττώση το περι πλέον του φυσιολογικού βάρους του προς άπόκτησιν κομψής σιλουέτας θα χη ως επακόλουθο την έλάττωση της αντίστάσεως του όρ-

Γο μανίκι, με ραφή και από πάνω και από κάτω, καταλήγει σε τρία κουμπιά, όπως τα άνδρικά σακκάκια, φτιαγμένα από ύφασμα που κουμπώνουν με κουμπότρουπα από μεταξύ, σαν εκείνες που έχει και μπρός.

Τα ρεβέρ έχουν πολύ σίχ και είναι ακριβώς όπως τα ρεβέρ που συνηθίζονται τώρα τελευταία στα άνδρικά σακκάκια.

— ΕΞ —

Και τώρα ως δοϋμε πότε μπορούμε να φορέσωμε την πρακτική αυτή ζακέττα.

Πρώτα-πρώτα το πρωί στη πλάξ. Μόλις βγήτε απ' το μπανιό, θα σπεύσετε να φορέσετε, είναι γνωστό, ένα άσπρο σόρτ πάνω απ' το μαγιώ σας. Μήπως θέλετε, να κρύψετε και τη πλάτη σας για να πάτε κάπου, όπου δεν είναι εύπρόσδεκτη ή πολλή γυμνότης;

Φοράτε τη ζακέττα σας και έτσι παρουσιάζετε ένα θαυμάσιο σύνολο με το σόρτ σας (Εικ. 1). Πάνω από ένα άνσάμπλ επίσης αποτελούμενο από σόρτ και μπλουζα έμπριμέ, ή ζακεττούλες σας θα είναι ό,τι χρειάζεται.

Ας υποθέσωμε τώρα ό,τι δεν φοράτε σόρτς είτε γιατί δεν σάς πηγαίνουν, είτε γιατί δεν σάς άρέσουν. Και τότε προτιμάτε ένα μακρὺ μπλέ πανταλόνι από λιγὸ με μπλουζα ναυτική άσπροσι. Και πάλι αν ρίξτε το ταγιέρ σας από πάνω θα παρουσιάσετε το ώραιότερο σύνολο που παρουσίασε ποτέ γυναίκα ντυμένη άντρικά. (Εικ. 2).

— ΕΞ —

Εάν το άπόγευμα θέλετε να πάτε καμ μιιά έκδρομή φορέστε τη ζακέττα σας πάλι, με φούστα απ' το ίδιο ύφασμα σκέτη, με μιιά πιάττα μόνο μπρός (Εικ. 3).

Το άσπρο ταγιέρ φορεμένο με μπλουζα σκούρα μονόχρωμη, ή έμπριμέ με φόντο χτυπητό και ντεσσέν άσπρα, έχει επίσης εξαιρετική χάρι.

Άλλο. Φοράτε το έμπριμέ σόρτ σας και από πάνω μιιά φούστα ανοιχτόχρωμη ή σκούρα (Εικ. 4). Μέσα απ' το ταγιέρ σας, ή μπλουζα του σόρτ θα φαίνεται σαν σμιζέττα.

Καθώς επίσης και με κάθε άλλο άπογευματινό φόρεμα έμπριμέ, ή ζακεττούλα σας θα στέχη περήφμα. (Εικ. 5).

Και το βράδυ ακόμα στο Καζίνο θα μπορούσετε να φορέσετε τη θαυματουργή αυτή ζακέττα πάνω από μιιά τουαλέττα από μαύρο κρέπ.

Και να, με την ευκαιρία αυτή κι' ένας άλλος πρακτικός και χαριτωμένος τρόπος ποικιλίας της βραδυνης εμφανισέως σας. Η μακρὰ μαύρη φούστα, που χρησιμοποιείται ή ίδα πάντα για τας νυκτερινάς εξόδους, ποικίλεται με άλλη μπλουζα κάθε βράδυ (Εικ. 6). Στην περίπτωση αυτή θα φροντίστε να καρφισώσετε στο ρεβέρ του ταγιέρ σας ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια από άσπρο πιπέ ή από θελουδο σε χρώμα λιλά που να το ξαννοίγουν εύλλα πράσινα άντορρά.

Τι λέτε; Δεν δοκιμάζετε και σεις την πρακτικώτατη αυτή έφευρεση;

(1) 5ε σχετικόν άρθρον παραπλευρώς

Νίκης Α. Πέρδικας

1 κυριονά τραγούδια

'Αληθινή χαρά, ξεχωριστή πνευματική απόλαυση, χαρίζει το διάβασμα του λιγοσέλιδου βιβλίου της ποιήτριας κ. Νίκης Πέρδικας «Σκυριανά τραγούδια». Η σειρά των Σκυριανών Δημοτικών τραγουδιών που μας παρουσιάζει αποτελούν μέρος μεγαλύτερης συλλογής της, δόθηκε δε για διάλεξη στη σειρά που είχε οργανώσει η Ένωσις 'Ελλήνων Λογοτεχνών κατά την περίοδο 1936-7.

Η κ. Πέρδικα μάζεψε με αληθινή στοργή τον αθάνατο πλούτο των δημοτικών τραγουδιών που τραγουδιούνται στο

δυορο νησί, άλλα πραγματικά Σκυριανά κι άλλα πάλι που αποτελούν παραλλαγές ανάλογων τραγουδιών που τραγουδιούνται σε άλλα νησιά του Αιγαίου ή και σ' όλη την Ελλάδα, τα ταξινομήσε κατά κατηγορίες και μās τὰ προσφέρει στο αληθινά πολύτιμο βιβλιαράκι της. Είναι τα τραγούδια του γένου και της ξενιτειάς, της αγάπης, τὰ νανουρισματα, της Παναγίας—που λατρεύεται και τραγουδιέται πού πολύ σ'α μάνα πονεμένη. Η ίδια αποφεύγει να κάνει την κριτική του πλούσιου υλικού που μās προσφέρει. Αφήνει να μιλήσουν μόνο τους αυτά τὰ διαμάντια της δημοτικής μούσας που είναι τὸ ξέσπασμα και τὸ καταστάλαγμα τῆς λαϊκῆς ψυχῆς

Διατάξω να παραθέσω δείγματα αὐτῆς τῆς σκυριανῆς μούσας, γιατί θὰ διέτρεχα τὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθῶ και νά... αντιγράψω ὀλόκληρη τὴ συλλογή. Κι' ἀντὶ γὰρ κάθε ἄλλη πρόσθετη κρίση, θὰ εὐχόμενα νὰ μās δώσῃ σύντομα ἡ Κκ Πέρδικα τὴ μεγαλύτερη και πληρέστερη ἀπάνω στο ἴδιο θέμα συλλογὴ που ἀναγγέλλει και πού, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα που ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, ὀ' ἀποτελέσῃ μὴ πολὺτιμη συμβολὴ στὴ μελέτη του δημοτικού τραγουδιού μας.

Α. Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

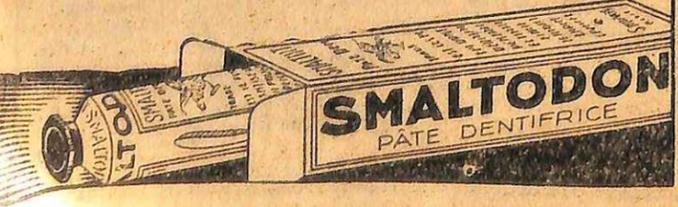
ΑΛΜΑ

Θέλετε νὰ ἔχετε και θεῖα ἰσραῖα δόντια;

Μεταχειρίζεσθε Ὀδοντόκρεμα

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΚΑΙ ΑΝ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ και δευτέρας νεότητος, μπορείτε να κάνετε μετε τους άνδρας να σας λατρεύουν, έχοντας μόνον ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ

Τὸ δερμα τοῦ προσώπου εἶναι ὁ δείκτης τῆς ἡλικίας • Νεανικό δερμα μπορείτε να ἔχετε και στην πλέον προχωρημένη ἡλικία ἂν χρησιμοποιεῖτε **ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ**

Ἡ Κρέμα αὐτὴ ἔχει μέσα της τὰ δαυματουργά υλικά που χρειάζεται τὸ δερμα γιὰ να ζωογονεῖται διαρκῶς **ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ** σημαίνει **ΝΕΟΤΗΣ - ΩΜΟΡΦΙΑ**

FORMA ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΟΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ S.A.

Διατηρήσατε τὰ μαλλιά σας με τὸ **ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ**

ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

ΕΤΡΟΛΕ

ΗΛΙΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αι ἀπαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Ι. Κάποιον, Έντα ὄθα, Γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω αποτελεσματικώτερα περᾶστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖόν μου, Σόλωνος 40, γιὰ μιὰ προσωπικὴ ἐξέταση. Καθὼς ἀντιλαμβάνεσθε αὐτὰ δὲν εἶναι πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποφασίζη ἐπιπολαιῶς. Ἐπιτυγχάνονται δι' αἰσθητικῆς ἐπεμβάσεως, ἀλλὰ ποῖα θάναν ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως τὰ ἀποτελέσματα τῆς; Αἰσθητικὴ δὲν θὰ πῆ νὰ φτιάχνῃ κανεὶς ἓνα ἐλάττωμα και νὰ δημιουργῇ κάποιον νέο και πολλὲς φορὲς χειρότερο. Ὡστε περᾶστε, κι' ἂν πράγματι τὸ πρᾶγμα παίρνει θεραπεία θὰ ἐπέμω, διαφορετικῶς θὰ σὰς κατατοπίσω πὼς ἀναμῆκτως θὰ βελτιωθῇ τὸ ἐλάττωμά σας.

Ἄντων ἡν Ναθαν. Κομοτι-

νήν. Νὰ μὴ τὰ πειράξετε με τὰ νύχια σας γιατί γι' αὐτὸ ἐπιδεινώνεται τὸ κακό και θὰ σὰς μείνουν και βαθιὲς οὐλές. Ἀκολουθήσατε τὴν ἐξῆς τακτικὴν. Νὰ πλύνεσθε με κρύο πάντοτε νερό. Τὸ πρωὶ μετὰ τὸ πλῆσιμό σας με βυμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool pure camphrè	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 »

Τὸ βράδυ ἐπίσης πρὶν κοιμηθῆτε ἀφοῦ πλυθῆτε, περᾶστε πάλιν τὸ πρόσωπό σας με τὴν ἴδια λοσιόν και κατόπιν ἅμα στεγνώση ἀλείψετε τὰ σπυράκια με τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:

Camphre	0,10 cent
Acide salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Νὰ κάνετε ἀπαραίτητως τώρα πούναν καλοκαίρι τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ ἓνα γενικὸ θειούχο λουτρό. Ν' ἀποφεύγετε σάλτσες, παστὰ, οἶνοπνευματοῦχα.

Μ. Π. Ἄλλια ἄρον. Δυστυχῶς ἰδιαιτέρα ἀπάντησῃ ἀνεῦ τῆς κανονισθεῖσας εἰδικῆς διὰ τοὺς ἀναγνώστας 50 δοχ. ἀμοιβῆς δὲν δίδεται. Λοιπὸν σὰς ἀπαντῶ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς στὰ ζητήματά σας. Ἡ συνταγὴ εἶναι ἀπολύτως καλὴ, πλὴν ὅμως οἱ φαρμακοποιοὶ δὲν διαθέτουν ποσότητα μεγάλῃν πιλοκαρπίνης, και ἰδίως οἱ ἐπαρχιακοί. Σὰς γράφω λοιπὸν, τὴν εὐκολώτερον τὴν ὁποῖαν χρησιμοποιεῖτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

Lanoline	12,50 gr.
Glycer ne	6 »
Soufre lavé	0 30 cent.
Sulfate de sparteine	0,05 »
Naptol	1,25 »
Essence de nero i	0 75 »

Γιὰ τὰ γράζα μαλλιά νὰ χρησιμοποιεῖσθε τὸ κάτωθι ὑγρὸ με τὸ ὁποῖον νὰ τὰ περᾶτε με μιὰ βούρτσα τῶν δοντιῶν καθημερινῶς.

Chlorure d' amonium.	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 »
Fleurs de soufre	1,80 »
Alcool pur	20 »

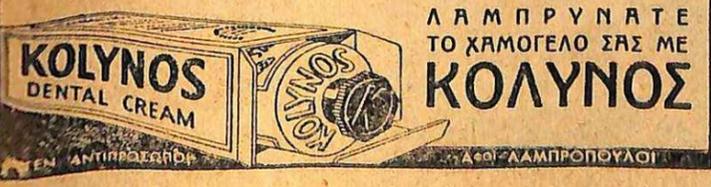
Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι, ἔν σωληνάριον **ΚΟΛΥΝΟΣ** διαρκεῖ δύο φορές περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μιὰ συμπεπυκνωμένη ἐριστημονικὴ ὀδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει προστεθῆ ὕδωρ ἢ ἀνάφελα συστατικά με τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἐν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπυκνωμένης ὀδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ διατηρήσῃτε ὑγιὰ και ἀπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ και θὰ δῆτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οικονομικὴ.

Μόνον ἡ Πούδρα ἀντέχει εἰσαυτὴν τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα «μάτ» καθαρὸ και γοητευτικὸ ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωὶ μέχρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξαναποδραρισθῆτε ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἡγγυημένα ἀποτελέσματα με τὴν νέαν ἀεροποιημένην πούδραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποιήσεως, εἶναι ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς Παρισινού χημικοῦ. Μόνον ἐλαφρὰ πούδρα, ὅπως ὁ ἀέρας, συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. Ἐτεῖ ἐπιτυγχάνεται μιὰ πούδρα δέκα φορές λεπτοτέρα και ἐλαφρότερα ἀπὸ τὰς συνήθεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν. Ἴδου διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν ἐξαπλοῦται τόσο κανονικὰ και ὁμοιόμορφως καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα με ἓνα σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὠραιότητος, διατὶ δίδει μιὰν ὠραιότητα φαινομενικῶς φυσικὴν, τόσο διαφορὰ εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας παλαιᾶς μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φτιασιδώματος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾶ τόσο πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὥστε νὰ εἶναι τώρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα πὸν γνωστὴ ὥρας. Ἀπαλάττεσθε ἀπὸ τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα, ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης και ἀποκτάτε τὴν μὴ γενικὸν μάτ χρῶμα ποὺ δὲν τὸ γαλά οὔτε ὁ ἀέρας οὔτε ἡ βροχὴ ἢ ἡ ἐξίθρωςις.

Glycerine 40 >
Eau de roses 200 >

Τὸ θεῖο νὰ γίνῃ πολὺ λεπτὴ σκόνη καὶ ὄχι κομμάτια. Γιὰ τὸ κοριτσάκι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας συμπεραίνω ὅτι πρόκειται μᾶλλον περὶ λεύκης ἐναντίον τῆς ὁποίας δυστυχῶς ἐλάχιστα μποροῦμε νὰ κάνουμε.

Ὁραία μάτια, Ἰωάννινα. Τώρα μοῦ γράφετε ἀσῶστε μεν. Ἀλλὰ γιατί δὲν ἀκούτε τίς ἀλήθειες γιὰ τίς ὁποῖες τόσο συχνὰ γράφω. Ἀπορῶ πῶς δὲν ἐκάνετε κάθε ἐβδομάδα καὶ μιὰ περμανάντ. Λοιπὸν γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ θὰ κάνετε ἐν πρώτοις καθημερινῶς ἀπὸ μιὰν ἔνεσιν ἐνδοφλεβίως Γλυκονάτ ντέ Κάλτσιουμ. Θὰ κάνετε ἐν ὄψῃ 15 ἐνέσεις πού θὰ σᾶς ὠφελήσουν γενικῶς. Τὰ μαλλιά σας θὰ τὰ λούζετε μιὰ φορά τὴν ἐβδομάδα μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα: Θὰ κτυπάτε σὲ μιὰ λεκανίτσα ἕνα κρόκο τοῦ αὐγοῦ προσθέτοντας καὶ 2 ποτήρια χλιαρὸ νερὸ. Ἀμα ἀφρίση καλὰ τὸ μίγμα αὐτὸ λούζετε καλὰ τὰ μαλλιά σας καὶ τὰ ξεβγάζετε ὑστερὰ μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ. Μὲ κατραοσάπουνο δὲ κάθε 15 μέρες. Κάθε βράδυ μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο ραντίζετε τίς ρίζες καὶ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ φριξιὸν τῶν ριζῶν.

Eau de cologne 100 gr.
Glycerine 15 >
Teint. de cantharides 0.50 cent.
Teint. de jaborandi 50 >
Teint. de panama 20 gr.

Μετὰ δίμηνο κοῦρα ξαναγράφετε μου.

Καστανὴν μαυροφόρα, Θεσσαλονίκη. Ν' ἀκούσετε τὸ γιὰτὸ σας καὶ νὰ κάνετε κατὰ διαστήματα ἐνέσεις ἀσβεστίου. Οἱ ἀλοιφές κ.τ.λ. πού βάζετε στὸ πρόσωπό σας χωρὶς λόγον καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας, ἐπέφεραν τὴν κατάσταση αὐτὴ καὶ τὴν ὑπερτρίχωση. Λοιπὸν πάψτε ἅλα καὶ ἀκολουθήστε ἐπὶ ἕνα δίμηνο τὴν ἐξῆς τακτικὴ καὶ μετὰ μοῦ ξαναγράφετε. Τὸ πρῶο μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε μ' ἕνα βαμβάκι ἐτυπηγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν περνᾶτε ἐλαφρὰ ὅλο σας τὸ πρόσωπο.

Alcool pur camphré 30 gr
Teinture de benzoïn 15 >
Eau de cologne 60 >
Eau distillée 100 gr

Ἰδιαίτερως καυτηριάζετε στὴν κορυφὴ τὰ σπυράκια δύο φορές τὴν ἡμέρα μὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα. Νὰ χρησιμοποιήτε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα τυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ 10 λεπτὰ μ' ἄφθονο μόνις χλιαρὸ νερὸ. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιήτε τὴν ἐξῆς λοσιὸν:

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 25 >
Borax 10 >

Δερματολόγος Ἰατρός

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

(Σόλωνος 40)

Μία σ' ἕνα κοιλὶ πούδρα Rea...
...βρίσκεται ἡ ὁμορφιά σας...

ἡ Πούδρα Rea εἶναι
προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana.
Ἐπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

Ἡ μέθοδος κατασκευῆς τοῦ Κραγιὸν ΡΕΑ ἀποκλείει ἀυστηρῶς τὴν χρησιμοποίησιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν κόκκινα λείπια στὰ χεῖλη.

Τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας «CANANA», κρατᾶ στὰ χεῖλη 24 ὥρες.

Καπνίζετε
χρησιμοποιεῖτε
ὁμῶς ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ

Ἀπαγοητευμένον. Ἡ τακτικὴ συναναστροφή θὰ σᾶς ἐπαναφέρει ψυχικῶς εἰς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν. Ἀδίκως ἀπελπίζεσθε μὲ ἰδέες πού δὲν στέκονται. Τὸ φυσικὸν ἐνστικτὸν θὰ ξαναβρῆ πάλιν τὸν δρόμον του.

Ζ. Κ. Θεσσαλονίκη. Ἀπὸ τὰ συμπτώματα πού μοῦ γράφετε συμπεραίνω ὅτι θὰ πρόκειται περὶ ἔλκους τοῦ στομάχου, ὁποῦ ἀνάγκη νὰ κάνετε ἀκτινοσκόπῃσιν γιὰ νὰ πεισθοῦμε ἐὰν πράγματι ὑπάρχῃ ἔλκος ἢ εἶναι καμμιὰ ἄλλη πάθησις στομαχική. Ἀποστείλατέ μου τὴν ἀκτινογραφικὴν εξέτασιν νὰ σᾶς καθορίσω ἰατρικὴν ἢ ἐγχείρησιν.

Κορίνθιον, Τρίκαλα. Πολλοὶ θεωροῦν τὸν ἰδρῶτα ὡς ἐνδείξιν ἐξασθενήσεως τοῦ ὁργανισμοῦ των. Ἐν τούτοις ὁ ἰδρῶς εἶναι μιὰ φυσικὴ λειτουργία καὶ εἶναι ἀπαραίτητη στὸν ὁργανισμό, ἐὰν δὲν ὑφίσταται σὲ ὁργανικὴ πάθησις. Μὲ τὸν ἰδρῶτα ἀπεκκρίνονται διάφορα συστατικὰ ἀπὸ τὸν ὁργανισμό, ὅπως τὰ ἅλα κ.τ.λ. ἀφ' ἑτέρου δὲ ρυθμίζεται καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας προσαρμοζομένη στὴν θερμοκρασίαν τοῦ περιβάλλοντος. Συνεπῶς ἐὰν δὲν ὑφίσταται ὁ ἰδρῶς σὲ πάθησις ὁργανικὴ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχῇ.

Γιὰ τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου ὅταν θυμώνετε, μὴν ἀνησυχῆτε ἐπίσης. Σὲ σᾶς ἐκδηλώνεται περισσότερο γιὰτὶ θὰ εἴσθε περισσότερο νευρικῶς.

Μ. Μ. Κομοτηνῆ. Μὴ στενοχωρηθῆτε γιὰτὶ ὅλα αὐτὰ δὲν ὑφίστανται σὲ ὁργανικὴν πάθησιν.

νικὴ πάθησις ἀλλὰ ἀπλῶς σὲ μιὰ νευρικὴ ἀτονία καὶ σιγά-σιγά μὲ τὰ φάρμακα καὶ τὴν ὁρμήν τῆς θελήσεώς σας θὰ περάσουν. Νὰ πᾶτε σὲ μιὰ ἐξοχὴ καὶ ν' ἀναπαυθῆτε λίγο καιρὸν. Νὰ τρώτε καλὰ, νὰ κάνετε χλιαρὰ λουτρά, νὰ μένετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο στὸ κρεβάτι, νὰ μὴ εἰσθε δυσκόλιτα, νὰ κάνετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις ὑποδορείου Σέρουμ Νεφροσενίκ Φραις. Ὅταν τελειώσουν νὰ κάνετε 10 — 15 ἐνέσεις ἐνδοφλεβίως Καλσιπορμίν. Ἐσωτερικῶς νὰ παίρνετε 1) 2 παστίλλια Πελλατενάλ πρωτὶ καὶ βράδυ μὲ λίγο τίλιον. Γράφατέ μου πάλιν.

Γαροφύλλον Πολυμορμίνον. Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἰατρὸν σας ἐφόσον δὲν βεβαιώσθε σᾶς Ἀθήνας. Ἐκεῖνος θὰ καθορίσῃ ἀκριβῶς τὴν φύσιν τῆς δυσπνοίας, γιὰτὶ ἰατρικὴ εξέταση εἶναι ἀδύνατον στὴν περίπτωσή σας νὰ κάνῃ κανεὶς τὴν διάγνωσιν ἢ δυσπνοία εἶναι ἕνα σύμπτωμα πού παρατηρεῖται σὲ πολλὰς παθήσεις ἀναλόγως λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι ἡ θεραπεία. Π.χ. ἔχομεν τὴν δυσπνοίαν ἀναπνευστικῆς φύσεως (ἐκ φυματιώσεως — βρογχίτιδος — πλευριτίδος — πλευροδυνίας — ἀσθματος — ἀδυναμίας κ.τ.λ.).

Ὁ τὴν δυσπνοίαν καρδιακῆς φύσεως — κυκλοφορικῆς ἐκ καρδιακῆς ἀνεπαρκείας, καρδιακῆς νευρώσεως — περ καρδίτιδος — ἀρτηριοσκληρώσεως, κ.τ.λ.).

Ὁ τὴν δυσπνοία ἐξ οὐραϊκῆς καρδιο-νεσοικῆς ἀνεπαρκείας.

Ὁ τὴν δυσπνοία νευρικῆς φύσεως.

Ὁ τὴν δυσπνοία ἐκ διαβήτου.

Ὁ τὴν δυσπνοία ἐξ ἐγκεφαλικῶν πα-

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ. ΕΝΤΕΡΩΝ
Ἰατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Ἐπίκειθες ἔ. Παρισίος
Ἐξέτισε δι' ἄκτινον Ραίντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ ΠΡΟΚΡΑΤΟΥΣ 108

IRIDA
ΒΑΦΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
GEN. ANT.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ ἔ. Αἴθ. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΡΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 • ΤΗΛ. 27-551

ΠΑΝΑΜΑΔΕΣ
καὶ ὅλα γενικῶς τὰ
ΚΑΠΕΛΛΑ
δὲν εἶναι δυνατὸν πουθενά, ἄλλοῦ νὰ καθαρισθοῦν μὲ τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴν ταχύτητα πού
ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ
στὸ ἐργοστάσιον πιλοποιίας
Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 9

θήσεων καὶ τῶσας ἄλλας ἀκόμη. Ὅπως θλίπτετε λοιπὸν, πρέπει νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ τὸν ἰατρὸν σας ὁ ὁποῖος ἀναλόγως θὰ ἐνεργήσῃ. Κάμετε μιὰν ἀκτινογραφίαν θώρακος, καὶ γράφατέ μου, πάλιν σχετικῶς.

Γιάννην Σ., Θεσσαλονίκη. Ἐφόσον οἱ ἰατροὶ σας ἔχουν ἐκφέρει γνώμη ὅτι εἴσθε καθ' ὅλα ὑγιῆς δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε πού μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν θὰ παχύνετε. Κάμετε ἐνέσεις Ἴνσουλίνης (5 μονάδες ἡμερησίως). Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἔνεσιν νὰ παίρνετε ἕνα κουτάλι ζάχαρη. Νὰ γίνωνται ἑμῶς, οἱ ἐνέσεις ἀπὸ γιὰτὸν. Εἶναι ἀπαραίτητος ὁ γιὰτὸς γιὰ τὴν θεραπεία αὐτῆ. Γράφατέ μου ἀργότερον.

ΠΕΤΡΟΣ Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
Ἰατρός—Παθολόγος
Ἀριστοτέλους 39 Τηλ. 54-597

BRILLANTINE
FIX
L.T. RIVER
PARIS
Προϊόντιν
ΡΕΥΣΤΗ
Ἡ Περμανάντ σκληραίνει τὰ μαλλιά καὶ τὰ θαμπώνει. Ἡ μπριγιαντίν FIX τῆς Ἀρωματοποιίας L. T. RIVER κάνει τὰ μαλλιά ἀπαλά καὶ στιλπνά. Χρησιμοποιεῖται μὲ ἕνα βαποριζατέρ καὶ συγκρατεῖ τὰ μαλλιά χωρὶς νὰ κολλοῦν.

ΜΗΝΥΤΟΡ
—Γιὰ τίς μου ποιά πούδρα μεταχειρίζεσθε εἰς ἐμέ;
—Ἐγὼ; Μὰ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ ὅπως πάντα. Μεταχειρίζομαι τὴν ΠΟΜΠΕΙΑ, γιὰτὶ μοῦ ἀρέσει καὶ κυρίως γιὰτὶ καὶ ὁ Γιάννης, πού εἶνε χημικός, μοῦ εἶπε ὅτι δὲν περιέχει, παρὰ ἀγνά ὕλη, ὠφέλιμα γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα.
ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ «ΛΕΥΚΗ» ΜΕ ΜΙΑΝ ἈΛΛΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΛΕΥΚΗ», ἌΝ ἢ ΟἴΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕἶΝΕ ΓΚΡΙΖΑ, ΘΑ ΠΕΙΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕἰΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ L. T. RIVER

Έγκληματίαι στην ύπηρεσία τής Ιατρικής

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

καν. 'Η γοργά τρομοκρατήθηκε και άρχισε να καλή βοήθεια, συγχρόνως δέ προσεπάθησε να δραπέτευση από τὸ δωμάτιο. 'Η 'Ελεν Μάκ Ντούγκαλ όμως, τὴν ἐμπόδισε καὶ τὴν γύρισε πίσω. Δῆθεν κατὰ λάθος ὁ Μπάρκ τὴν χτύπησε δυνατὰ καὶ κείνη σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητη. Οἱ δύο γυναῖκες ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ἐγγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας μόνους τοὺς ἄνδρες.

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς γείτονες, ἄκουσαν ὡστόσο τὶς φωνές: «Βοήθεια!», ἀλλὰ δὲν ἔδωσαν σημασία. 'Ἦσαν συνηθισμένοι μὲ τοὺς «πελάτες» τῶν Χαίτηρ.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιο ὁ Μπάρκ πῆγε στὸ ἰατρεῖο τοῦ δόκτορος Νόξ καὶ τὸν κάλεσε στὸ δωμάτιό του. Δείχοντάς του τὴν κλίνη τελείως σκεπασμένη ἀπὸ ἄχυρα, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε κάτι γιὰ τὸν γιγατοῦ. 'Ο Χαίτηρ θριασκόταν ἀκόμη ἐκεί μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν 'Ελεν Μάκ Ντούγκαλ. Τὴν ἐπομένῃ, ἕνα κασόνι τοῦ τσαγιοῦ μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸν Μπάρκ καὶ τὸν Χαίτηρ στὸ ἀνατομεῖο τοῦ δόκτορος. Οἱ δύο κακοποιοὶ ἐμοιράσθηκαν τὴν ἀμοιβὴ τῶν πέντε λιρῶν ποῦ ἔλαβαν. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως, τὸ γεγονός προεκάλεσε μερικοὺς ψιθυρισμούς. Ἀπὸ καιρὸ ἤδη κυκλοφοροῦσαν ὑποπτες εἴδη καὶ ἡ ἀστυνομία ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ ἐπέμβῃ. 'Οταν πληροφορήθηκε τὴν μυστηριώδη ἐξασάνιση τῆς γοαίας, ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Σχολὴν νὰ τῆς παραδώσῃ τὴν τελευταία ποικίλειά της. 'Η κάσα τοῦ τσαγιοῦ ἀνοίχθηκε ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν, καὶ οἱ ἰατροὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ παραδεχθῶν ὅτι ὁ θάνατος τῆς γοαίας δὲν ὄφειλετο σὲ φυσιολογικοὺς λόγους. Αὐτὸ ἔφθασε στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ ἐπεκτείνῃ τὶς ἔρευνές της.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ ΔΙΚΗ

'Η δίκη τοῦ Μπάρκ καὶ τοῦ Χαίτηρ ἀρχιστὶς παραμονές τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1828. Ἐξαιρετικὰ μέτρα εἶχαν ληφθῆ γιὰ τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖο κατὰ πληκτο καὶ μαινόμενο ἐπλημμύριζε τὶς αἰθούσες τοῦ δικαστηρίου.

'Ο Μπάρκ θὰ ἐδικάζετο πρῶτος. Ὑπεστέθησαν στὸν Χαίτηρ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἐὰν ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χαίτηρ δὲν ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἥρωος ποῦ θὰ ἀψηφοῦσε τὴν ἀγχόνη μόνον καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ κλεπτῶν τὰ ὁμολόγησε ὅλα χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτα.

'Απὸ φόβο μήπως ἐνοχοποιήσῃ τὸ Πανεπιστήμιο, τὸ ὁποῖον τὸ δικαστήριον ἐπιθυμοῦσε νὰ σώσῃ, ὁ Χαίτηρ ἐξετάσθηκε μόνον γιὰ τὸν φόνον τῆς γοαίας.

Στὴν περίπτωση αὐτῇ, τὸ κιβώτιο ποῦ περιεῖχε τὸ σῶμα τῆς γοαίας, εἶχε ἀνοιχθῆ ἀπὸ τὶς ἀρχές ποῖν ἢ οἱ ἰατροὶ ἐξετάσουν τὸ περιεχόμενό του, καὶ συνεπῶς ἡ διοίκηση τοῦ Πανεπιστημίου δὲν εἶχε ἀρνηθῆ εὐθύνη. Τὸ ἔγκλημα ἦταν ἀνεπίσημα ἀπέλει ἕνα ἀνθρώπο στὴν ἀγχόνη. Διὰ τοῦτο, τὰ προηγούμενα ἐγκλήματα ἀνεστέθησαν ἀπλῶς ὡς ἐπιβαρύνσεις.

'Η ἀποδεικτικὴ διαδικασία ἐτελείωσε τὴν ἑξῆς ἡμέραν καὶ ἐπηκολούθησε ἡ ἀπόφασις τοῦ εἰσαγγελέως.

'Η πρώτη πρωινὴ ἀρχισαν οἱ ἀγο-

ρεύσεις τῆς ὑπερασπίσεως.

Τὴν 8.30 πρωινὴ οἱ δέκα πέντε ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν σὲ σύσκεψη καὶ ἡ ἀπόφασις ἀνεκοινώθη τὴν 9.30.

Ο ΚΑΘΕΙΣ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ!

'Ὅπως ἀνεμένετο ὁ Μπάρκ καταδικάσθηκε στὴν ἀγχόνη. 'Η 'Ελεν Μάκ Ντούγκαλ ἀπηλλάγη. Οἱ ἄλλοι δύο ἐστάλησαν στὴν φυλακὴ, κυρίως γιὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὸ μαινόμενο πλῆθος ποῦ ἀπειλοῦσε νὰ τοὺς λυντσάρῃ. 'Η 'Ελεν Ντούγκαλ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὴν καλύβα της, τὸ πλῆθος ὅμως, τὴν πολιορκήσε μὲ ἀπειλητικὰς διαθέσεις καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήσῃ ἄσυλο στὴν φυλακὴ.

'Ο Χαίτηρ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ ἡσυχία. Περιεπλανήθηκε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο. Κάποτε ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ μερικοὺς κτίστας καὶ ριφθῆκε σ' ἕνα ἀσβεστοκείμενο. Δὲν πέθανε ἀλλ' ἔχασε τὴν ὄρασή του καὶ ἐτεσματίσθη τὴν ἄθλια ζωὴ του τυφλὸς ζητιάνος στὸ Λονδίνο.

Κι' αὐτὸς ὁ δόκτωρ Νόξ δὲν κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν κατακραυγὴ τοῦ κοινοῦ. Ἐγκατελήφθη ἀπὸ τοὺς μαθητάς του ποῦ ἐφοβήθησαν τὸ μῖσος τοῦ κόσμου.

'Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μπάρκ, ὁ ὁποῖος μέσα σὲ δέκα μῆνες εἶχε πούλησι δέκα ἑξ πτώματα, κρεμάστηκε σὲ λίγο καὶ τὸ πτώμα του ἐστάλη στὸ... ἀνατομικὸ ἐργαστήριον τοῦ 'Εδμούνδου!

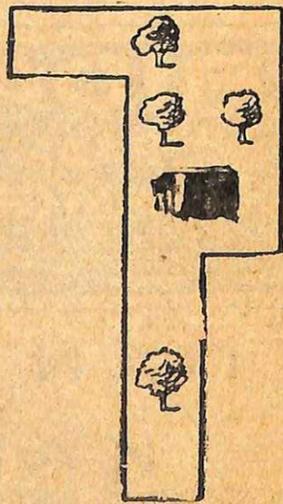
'Η μοῖρα κάποτε ἐπιφύλασσε στοὺς θνητοὺς παρόμοιες τραγικὰς εἰρωνείας...

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 55)

ΔΙΑΝΟΜΗ

Χωρίστε τὸν κάτωθι κῆπο σὲ τέσσερα ἴσα τμήματα τοῦ αὐτοῦ σχήματος, ὥστε νὰ περιέχουν τὸ καθένα καὶ ἕνα δέντρο.

Λύσεις προηγούμενων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 619

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 2) Σᾶς. 3) Κόβος. 5) Κομψασμός. 6) Ἄρα. 7) Κλίμα—Στέκι. 8) Α.Σ.Ο. 9)

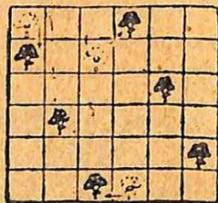
- 'Ατρακτος—Τριμαλφής. 11) Βάλα—'Ανακαίνισις—'Οπός. 13) Θεομηρία—Τάλαινα—Νουθεσία. 14) Θεά—Ρέα. 15) Φάσις—'Αστὺ—Ρέξ—Σήμ—Στήλ—'Ομοία. 16) Κῶς—Σιάμ—Μάτ—Ο.Α.Π.—'Ιαχα—Βία. 17) Σκότα—'Αμφί—'Από—'Ὀδόν—'Ιτέα—'Ατλας. 18) 'Αήρ—'Ιος. 19) Μοιραῖος—'Αμέλεια—Μεγιστάν. 21) 'Ανία—Σφετερισμός—Νομή. 23) Διατριβή—'Αυθάδεια. 24) Σάν. 25) 'Αργος—'Εργον. 26) 'Απω. 27) Διόφαντος. 29) Λιμός. 30) Αἶς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 2) Φῶς. 4) Φάσχω. 5) Θεμιστός. 6) Σία. 7) Φάρμα—Κρήνη. 8) 'Αμα. 9) Στιλπνός—Μειράκια. 11) 'Αλμα—'Αναθυμίασις—Τώρα. 13) Σουμάτρα—Τάρταρα—'Επίδοσις. 14) Κέα—Μάτ. 15) Σοῦπα—'Ασία—Λάζ—'Ονέ—'Ερωσ—'Αφούα. 16) Ναί—'Αρης—'Ινα—'Αήρ—'Αρπα—Μίς. 17) Σοῦσα—'Οταν—'Ιος—'Ὀδόν—'Ιράν—'Ὀνιος. 18) 'Ιον—'Ιος. 19) Νόστιμος—'Αρμονία—Μεθόριος. 21) Γκόλ—Συνασπισμός—Δέος. 23) Γηθοσύνη—Εὐγένεια. 24) Δία. 25) Σουέξ—'Ασμή. 26) 'Οκᾶ. 27) Οἴηματίας. 29) Λίβας. 30) Αἶς.

Η ΘΥΕΛΛΑ

Τὸ κατωτέρω σχέδιον σᾶς δείχνει ποῦ ἐξανφυστήθηκαν τὰ δέντρα. Δηλαδή τὸ πρῶτον στὴ γωνία ἄρστερὰ κατέβηκε στὸ ἄμεσως ἐπόμενο τετράγωνον. Τὸ δέντρο ποῦ θριασκόταν στὸ 3ο τετράγωνον τῆς 2ας σειρᾶς ἐξανφυστήθηκε στὸ 4ο τετράγωνον τῆς 1ης σειρᾶς. Καὶ τέλος τὸ δέντρο ποῦ ἦταν στὸ τετράγωνον τῆς τελευταίας σειρᾶς ἦλθε στὸ 3ο τετράγωνον τῆς ἴδιας σειρᾶς.

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

Περιμεναν 3 πελάται. Ἦλθε ὁ Γεῶργος καὶ ἔγιναν 4. Ἐπειτα ἦλθαν καὶ ἄλλοι 5, ἔγιναν 9 ἐν ὄλῳ. Ὅταν ξυριστῆς ὁ Γεῶργος ἔμειναν 3, ἦτοι εἶχαν ξυρισθῆ 6. Ἄρα ὑπῆρχαν 6 κουρεῖς.

ΑΝΑΚΑΤΟΜΑ

'Η προστιθεμένη συλλαβὴ εἶναι ΚΟ. Οἱ λέξεις ποῦ σχηματίζονται εἶναι: ΔΥΣΚΟΛΟΣ—ΕΥΚΟΛΟΣ—ΜΗΚΟΝΟΣ—ΡΟΚΟΚΟ—ΜΑΡΚΟΝΙ—ΜΗΡΟΚΟΛΑ—ΡΑΚΟΒΕΚΙ—ΑΚΟΜΗ.

1
Karas

E P M O V 29